

ΑΝΑΓΕΝΝΥΣΗ

- ΖΗΤΩ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ — ΜΕΡΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ
- Η ΔΙΕΝΕΞΗ ΓΡΙΒΑ — ΜΑΚΑΡΙΟΥ, Η ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ ΤΣΙΡΙΜΩΚΟΥ ΚΑΙ Η ΠΡΟΤΑΣΗ ΔΥΣΠΙΣΤΙΑΣ
- 38 ΣΠΟΥΔΑΣΤΕΣ ΚΑΝΟΥΝ ΕΚΚΛΗΣΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΜΙΑΣ ΑΝΤΙ-ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΠΑΡΑΤΑΞΗΣ
- Ο ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ Η Δ' ΜΑΡΑΘΩΝΕΙΑ ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ
- ΤΟ 23ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.
- ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΝΕΠΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ
- ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΟΜΜΟΥΝΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ
- ΑΝΑΣΥΣΤΗΘΗΚΕ ΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ
- ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

19

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1966

μηνιαία πολιτική επιθεώρηση

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 (ΤΗΛ. 634-070) - ΑΘΗΝΑΙ (141)

Διευθύνεται από 'Επιτροπή. — Χρόνος Β', 'Αρ. Τεύχους 19, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1966.

Σ Υ Ν Δ Ρ Ο Μ Ε Σ

'Εσωτερικού	{ 'Ετήσια δρχ. 120 'Εξάμηνη " 60	'Εξωτερικού	{ 'Ετήσια δρχ. 240 'Εξάμηνη " 120	Κύπρου	{ 'Ετήσια δρχ. 150 'Εξάμηνη " 75
-------------	-------------------------------------	-------------	--------------------------------------	--------	-------------------------------------

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— Ζήτω ή Προτομαγιά — μέρα διεθνούς αλληλεγγύης και αγωνιστικής κινητοποίησης των εργαζομένων	Σελ. 1
— Πολιτικό σημείωμα ('Η διένεξη Γρίβα - Μακάριου, ή παραίτηση Τσιριμώκου, ή πρόταση δυσπιστίας).	» 5
— Τò Γ' Συνέδριο τής ΕΦΕΕ και τò φοιτητικό κίνημα	» 10
— 'Ο «Σπουδαστικός Κόσμος»	» 11
— 38 σπουδαστές κάνουν έκκληση για τή συγκρότηση μιᾶς αντιιμπεριαλιστικῆς δημοκρατικῆς παράταξης.	» 12
— 'Ο αγώνας για τὴν Ειρήνη και ἡ Δ' Μαραθώνεια Πορεία Ειρήνης	» 16
— Τò 23ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ. Χρυσισσωφισμός χωρίς τὸν Χρυσισσώφ.	» 19
— Για ἕνα συνεπὲς ἐργατικό συνδικαλιστικό κίνημα	» 25
— «Κάθε δουλειά μας ὑπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση»	» 31
— Τὰ μεγάλα διδάγματα τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιοῦ (ἄρθρο τῆς «Κόκκινης Σημαίας» τοῦ Πεκίνου).	» 33
— Τò Διεθνὲς Κομμουνιστικό κίνημα (Ντοκουμέντα διαφορῶν μαρξιστικῶν-λενινιστικῶν κομμάτων).	» 36
— 'Ανασύσταση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Πολωνίας (διακήρυξη τῆς προσωρινῆς κεντρικῆς ἐπιτροπῆς του).	» 41
— Σχετικὰ μὲ τò 23ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ (ντοκουμέντα διαφορῶν μαρξιστικῶν-λενινιστικῶν κομμάτων).	» 48
— Σχετικὰ μὲ τίς νέες οἰκονομικὲς μεταρρυθμίσεις τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσης (ἄρθρο τῆς «Φωνῆς τοῦ Λαοῦ», μέρος δεύτερο).	» 56
— Τò διεθναμέζικο πρόβλημα στὴν ἀρχή του καὶ στὴν ἐξέλιξή του.	» 61
— Πῶς οἱ ἰνδονήσιοι δεξιὸι στρατηγοὶ πῆραν τὴν ἐξουσία (Πρακτορεῖο «Ν. Κίνα»).	» 63

'Εκδότης: **ΙΣΑΑΚ ΙΟΡΔΑΝΙΔΗΣ**
Νικομηδείας 46 — Νίκαια - Πειραιεύς

'Υπεύθυνος Συντάκτης: **ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΟΤΖΕΑΣ**
Λυσιμαχίας 50 — 'Αθήναι (409)

Τυπογραφικὸν Συγκρότημα: **ΕΜΜ. ΡΟΔΑΚΗΣ & Σία**
Γερανίου 7, Τηλ. 533.965 — 'Αθήναι (112)

'Υπεύθυνος Τυπογραφείου: **ΝΙΚΟΣ ΚΟΤΤΑΚΗΣ**
Ν. Βότση 4 — 'Αθήναι

ΖΗΤΩ Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΜΕΡΑ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗΣ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΗΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τὴν 1η Μαΐου συμπληρώνονται ὀγδόντα χρόνια ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ οἱ ἐργάτες τοῦ Σικάγου, σὲ μιὰ ἥρωϊκὴ ἀπεργιακὴ ἐξόρμηση, ὀρθώνοντας τὸ ἀνάστημά τους ἐναντίον τῆς κεφαλαιοκρατικῆς ἐκμετάλλευσης καὶ αὐθαιρεσίας, ἀψηφώντας τὰ δολοφονικὰ βόλια τῶν ὀργάνων τῶν ἐργοδοτῶν, κατέκτησαν, μὲ τὸ ἴδιο τὸ αἷμα τους, τὸ θωρο, ἐγκαινιάζοντας μιὰ νέα περίοδο στὴν ἱστορία τῶν ἀγώνων τῆς ἐργατικῆς τάξης γιὰ τὴ χειραφέτησή της. Ἐκτιμώντας ἀκριδῶς τὴν ἱστορικὴ, διεθνὴ σημασία τῆς μεγάλης αὐτῆς μάχης τῶν ἐργατῶν τοῦ Σικάγου, ἡ ἰδρυτικὴ συνέλευση τῆς Δεύτερης Διεθνούς, ποὺ συνήλθε στὸ Παρίσι ὕστερα ἀπὸ λίγο διάστημα, καθιέρωσε τὴν Πρωτομαγιά ὡς παγκόσμια μέρα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἀπὸ τότε, ἡ ἐργατικὴ τάξη ὅλων τῶν χωρῶν γιορτάζει κάθε χρόνο τὴν Πρωτομαγιά ὡς μέρα διεθνούς ἀλληλεγγύης τῶν ἐργαζομένων, μέρα ἐπίδειξης τῆς δυνάμεις της καὶ ἀγωνιστικῆς διεκδίκησης τῶν αἰτημάτων της. Καὶ κάθε καινούργιος γιορτασμός καταγράφεται στὴν ἱστορία τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος ὡς μιὰ καινούργια σελίδα ἀγώνα καὶ νίκης. Ὁ φετινὸς γιορτασμός τῆς Πρωτομαγιάς ἀποκτίνει μιὰ ἰδιαίτερη σημασία.

Σὲ παγκόσμια κλίμακα ὁ ἱμπεριαλισμὸς καὶ ἡ ἀντίδραση δυναμώνουν τὴν ἐπίθεσή τους ἐναντίον τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ. Στὶς χώρες τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Βόρειας Ἀμερικῆς τὰ μονοπώλια ἐντείνουν τὴν ἄγρια ἐκμετάλλευση τῶν ἐργαζομένων, καταφεύγουν σὲ ὅλο καὶ πὺλ ξετσιπώτες μέθοδες ἀνοιχτῆς φασιστικῆς βίας γιὰ τὴν κατάπνιξη τῶν ἀπεργιακῶν ἀγώνων τῶν ἐργατῶν. Τὸ ἀνοιχτὸ ξέσπασμα τῆς κρίσης τοῦς κύλπους τῆς «κοινότητος» τῶν μεγάλων μονοπωλίων τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης (ΚΕΑ) καὶ ἡ ὁλοένα ἐπιταχυνόμενη πορεία πρὸς μιὰ νέα οἰκονομικὴ κρίση στὶς ΗΠΑ, ἐπιτείνουν τὶς δυσκολίες τῶν μονοπωλίων καὶ τῆς ἀντίδρασης καὶ ἐξωθοῦν σὲ μιὰ ἀκόμα πὺλ θηριώδη ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου καὶ τῶν δημοκρατικῶν δικαιωμάτων τῶν ἐργα-

ζομένων μαζῶν. Ἡ ἐνταση τῆς οἰκονομικῆς καταπίεσης καὶ ἐκμετάλλευσης καὶ τῆς πολιτικῆς ἀντίδρασης, εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ γνωρίσματα ποὺ χαρακτηρίζουν σήμερα τὴν κατάσταση στὶς χώρες αὐτές. Ἡ κύρια ἐπίθεση τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ ὁμῶς, στρέφεται αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἐναντίον τῶν λαῶν τῆς Ἀσίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς Λατινικῆς Ἀμερικῆς. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς, μὲ ἐπικεφαλῆς τὶς ΗΠΑ, ἔχει ἐξαπολύσει καὶ δυναμώνει συνεχῶς ἐδῶ μιὰ ἐκτεταμένη ἐπίθεση. Ἡ ἐνοπλὴ ἐπέμβασή του στὸν Ἅγιο Δομίνικο καὶ στὸ Κογκό, οἱ ἐντατικὲς καὶ ἐπίμονες προσπάθειές του νὰ ἐπεκτείνει τὸν ἐπιθετικὸ του πόλεμο στὸ Βιετνάμ, στὴν Ἰνδοκίνα, τὰ ἀπανωτὰ πραξικοπήματα ποὺ ὀργάνωσε τελευταία στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ καὶ ἰδιαίτερα τὸ φασιστικὸ πραξικόπημα καὶ ἡ ἄγρια σφαγὴ τῶν κομμουνιστῶν καὶ τῶν ἄλλων πατριωτῶν ποὺ ἐξαπόλυσε στὴν Ἰνδονησία κάτω ἀπὸ τὸ σύνθημα τοῦ ἀντικεινέζισμοῦ - ἀντικομμουνισμοῦ, ἀποτελοῦν τὴν ἀπόδειξη γι' αὐτό. Ὁ κύριος στόχος τῆς παγκόσμιας στρατηγικῆς τοῦ ἀμερικάνικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ εἶναι σήμερα ἡ Λαϊκὴ Δημοκρατία τῆς Κίνας, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ προπύργιο τῆς πάλης τῶν λαῶν γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση καὶ τὴν παγκόσμια εἰρήνη. Ἡ ἀχαλίνωτη ἀντικεινέζικὴ ἐκστρατεία ποὺ διεξάγεται σὲ διεθνὴ κλίμακα, οἱ πολεμικὲς προκλήσεις καὶ ραδιοургίες σὲ βάρος τῆς Λαϊκῆς Κίνας καὶ οἱ προετοιμασίες γιὰ μιὰ ἀνοιχτὴ ἐνοπλὴ εἰσβολὴ στὸ ἔδαφός της, ἀποτελοῦν συγκεκριμένους ἐκφράσεις αὐτῆς τῆς στρατηγικῆς, ποὺ ἔχει γιὰ τελικὸ σκοπὸ τὴν ὑποδούλωση ὅλων τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐπίβολή τῆς παγκόσμιας κυριαρχίας τοῦ ἀμερικάνικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ.

Μέσα στὰ διεθνῆ αὐτὰ πλαίσια ἀναπτύσσεται καὶ στὴ χώρα μας ἡ ἐπίθεση τοῦ ἀμερικάνικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἀντίδρασης. Ἡ ἐπίθεση αὐτὴ μπῆκε σὲ μιὰ νέα, ἐπικίνδυνη, φάση μὲ τὸ πραξικόπημα τῆς 15ης Ἰουλίου 1965. Μὲ ὄργανο τὴν κυβέρνηση Στεφανοπούλου, οἱ ἀμερικάνοι ἱμπεριαλιστὲς καὶ ἡ ντόπια πλουτοκρατικὴ ὀλιγαρχία ἀναπτύσσουν σήμερα μιὰ δλομέτωπη ἐπίθεση ἐναντίον τοῦ λαοῦ, ἐναν-

τίον των οικονομικών και πολιτικών κατακτήσεων και δικαιωμάτων του, ενώ ταυτόχρονα προετοιμάζουν την επίθεση ανοιχτής φασιστικής δικτατορίας για την κατάπνιξη της λαϊκής αντίστασης και πάλης και την πιό άνετη επίθεση της αντιλαϊκής - αντιεθνικής πολιτικής. Ίδιαίτερος, κύριος στόχος της επίθεσης αυτής είναι οι εργαζόμενες μάζες και οι οργανώσεις τους.

Η εργατική τάξη της χώρας μας περνάει σήμερα μια ιδιαίτερα δύσκολη κατάσταση. Στά εργαστάσια και τις επιχειρήσεις ή εκμετάλλευση των εργαζομένων γίνεται όλο και πιο άγρια. Καμμία προστασία, καμμία φροντίδα για τις συνθήκες δουλειάς των εργαζομένων δεν εκδηλώνεται, γιατί οι εργοδότες και το κράτος τους για ένα μόνο ενδιαφέρονται: Πώς θα πλουτίσουν πιο πολύ με τον ιδρώτα και το ίδιο το αίμα των εργαζομένων. Τα εργατικά ατυχήματα οδηγούν κάθε μέρα δεκάδες εργάτες στο θάνατο και μια όλοκληρη στρατιά ανέργων ή υποαπασχολούμενων καταδικάζεται σε αργό θάνατο από πείνα. Τα μεροκάματα και οι μισθοί παραμένουν καθηλωμένα στα ίδια άθλια επίπεδα, ενώ ο τιμάρριθμος ανεβαίνει κάθε μέρα και πιο πολύ και με τα νέα φορολογικά μέτρα της κυβέρνησης καταφέρεται καινούργιο πλήγμα σε βάρος του βιοτικού επιπέδου του εργαζόμενου λαού. Οι ασφαλιστικοί οργανισμοί των εργαζομένων δέχονται την επίθεση της κυβέρνησης, ενώ προετοιμάζουν νέοι αντιεργατικοί νόμοι. Ταυτόχρονα δυναμώνει η άμεση τρομοκρατία. Χτυπιούνται με την αστυνομική βία και κηρύσσονται παράνομα σε έπιστράτευση οι άπεργοί. Απαγορεύονται ή διαλύονται με τη βία εργατικές συγκεντρώσεις και άλλες εκδηλώσεις, συλλαμβάνονται, παραπέμπονται στα δικαστήρια και υποβάλλονται σε κάθε είδους διωγμούς τίμια συνδικαλιστικά στελέχη και προοδευτικοί εργαζόμενοι. Η επίθεση έναντι των εργαζομένων συμπληρώνεται με τη δραστηριότητα των ανοιχτών πρακτόρων των εργοδοτών, έγκαθέτων της ΓΣΕΕ, του ΕΚΑ και των άλλων συνδικαλιστικών οργανισμών — μακρήδων, θεοδωρικών κ.ά. Παίζοντας ανοιχτά και ξεσίπωτα το παιγνίδι της πλουτοκρατικής διλιγαρχίας, προσπαθούν να διαλύσουν ή αποδιοργανώσουν ολοκληρωτικά τα εργατικά συνδικάτα, να τα μετατρέψουν σε όργανα άμεσης εξυπηρέτησης της άστικής πολιτικής, σε καθαρά όργανα αντικομμουνιστικού - αντιλαϊκού άγώνα. Έξαπέλυσαν ένα άληθινό πογκρόμ έναντι των προοδευτικών συνδικαλιστών, άπαιτώντας την ύπογραφή των φασιστικών «όρκων πίστωσης» και την πλήρη ύποταγή στην αντιεργατική πολιτική τους, έντελώς άυθαίρετα και παράνομα διέγραψαν τις πιο μαζικές εργατικές οργανώσεις από τη δύναμη των Κέντρων, των Όμοσπονδιών και της ΓΣΕΕ, απέκλεισαν εκατοντάδες έκ λ ε γ μ έ ν ο υ ς αντιπροσώπους, πραγματοποιήσαν «συνεδρία» - πραξικοπήματα στα εργατικά Κέντρα Θεσσαλονίκης και Πειραιά και τώρα προχωρούν στην όργάνωση των «συνεδρίων» του ΕΚΑ και της ΓΣΕΕ, που δεν θα είναι τίποτα άλλο από ψευτοσυνεδρία βίας, νοθείας και παραχάραξης της άληθινής θέλησης των εργαζομένων, για την εξυπηρέτηση του κεφαλαίου και της αντιλαϊκής του κυβέρνησης. Είναι φανερό ότι ή ολομέτωπη αυτή επίθεση έναντι της εργατικής τά-

ξης, της κύριας και πρωτοπόρας δύναμης του αντιιμπεριαλιστικού και δημοκρατικού άγώνα, βρίσκεται στα πλαίσια της βασικής προσπάθειας του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και της έσωτερικής αντίδρασης να βρουν μια «διέξοδο» στη συνεχώς όξυνόμενη κρίση τους, να σταθεροποιήσουν το πραξικόπημά τους και να προωθήσουν τους ευρύτερους σκοπούς του.

**

Μπροστά στην επίθεση αυτή, ή παγκόσμια εργατική τάξη, μαζί και ή εργατική τάξη της χώρας μας, οι λαοί όλου του κόσμου, μαζί κι' ο δικός μας λαός, αντιδρούν σταθερά και δυναμώνουν την πάλη τους.

Οι εργαζόμενοι στις καπιταλιστικές χώρες έξακολουθούν άκατάπαυστα τον άγώνα, καταφέροντας πλήγματα έναντι του μονοπωλιακού κεφαλαίου και της πολιτικής αντίδρασης. Μια σειρά άπεργιακοί άγώνες ξεέπασαν τελευταία στη Δ. Ευρώπη, ενώ στις ίδιες τις ΗΠΑ, ύστερα από την έπιτυχή ανάπτυξη του άγώνα των νέγρων για τα δικαιώματά τους, έναντι της ρατσιστικής πολιτικής της κυβέρνησης Τζόνσον, ένα πλατύ, φιλειρηνικό - αντιιμπεριαλιστικό κίνημα, πρωτοφανές για τη χώρα αυτή σε έκταση, δύναμη κι' έπιμονή, ξεδιπλώνεται τώρα.

Οι χώρες της Άσίας, της Άφρικής και της Λατινικής Άμερικής συγκλονίζονται από τον έθνικοαπελευθερωτικό και δημοκρατικό άγώνα των λαών έναντι του ιμπεριαλισμού, του άποικισμού και νεοαποικισμού. Παρά τις μερικές, προσωρινές «έπιτυχίες» του σε όρισμένα σημεία, ο ιμπεριαλισμός δεν μπόρεσε να άνακόψει τη θυελλώδη ανάπτυξη της πάλης των καταπιεζόμενων λαών και έθνών. Η παταγώδης άποτυχία του στον πόλεμο του Βιετνάμ, όπου οι πατριωτικές - λαϊκές δυνάμεις προχωρούν κάθε μέρα από έπιτυχία σε έπιτυχία ξευτελίζοντας τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, προδιαγράφει την τύχη του σε όλο τον κόσμο. Οι λαοί όλων των χωρών συνενώνονται σε ένα πλατύ, έναίο άγωνιστικό μέτωπο έναντι του ιμπεριαλισμού και πριν άπ' όλα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που είναι ο άμεγαλύτερος και πιο επικίνδυνος, κοινός έχθρός τους. Μαζί τους ένώνεται κι' ο δικός μας λαός.

Ο άδούλωτος λαός της Ελλάδας, με έπικεφαλή την εργατική τάξη, ξεδίπλωσε, ύστερα ιδιαίτερα από το αμερικανόπνευστο πραξικόπημα της 15ης Ιουλίου 1965, ένα ισχυρό, πλατύ αντιιμπεριαλιστικό κίνημα. Στις παλλαϊκές διαδηλώσεις και κινητοποιήσεις, που συγκλόνισαν τη χώρα στο διάστημα αυτό, ή εργατική τάξη, μαζί με τη φοιτητική νεολαία, έπαιξε σπουδαίο, πρωτοποριακό ρόλο. Η εργατική τάξη παραμένει και σήμερα ή κύρια δύναμη αντίστασης στο πραξικόπημα, ο σπουδαιότερος παοάγοντας για μια ευρύτερη και πιο άσφασιτική άγωνιστική κινητοποίηση των πιο πλατειών λαϊκών μαζών, ή βασική έγγύηση της τελικής νίκης της λαϊκής ύπόθεσης.

Παρά την τρομοκρατία που έξαπόλυσαν οι δυνάμεις του πραξικοπήματος, δεν μπόρεσαν να κάμψουν το άγωνιστικό φρόνημα των εργαζομένων. Μια σειρά άπεργιακές εκδηλώσεις και άλλες κινητοποιήσεις των

ἐργαζομένων στους τελευταίους μήνες, ἀποδείχνουν πώς τὸ φρόνημα αὐτὸ παραμένει ἀμείωτο. Τὰ γεγονότα ἐπιβεβαιώνουν κάθε μέρα τὴν ὑπαρξὴ ἰσχυρῶν ἀγωνιστικῶν - ἀντιϊμπεριαλιστικῶν διαθέσεων στους ἐργαζόμενους τῆς χώρας μας. Τὸ πρόβλημα ὅμως εἶναι νὰ ἀξιοποιηθοῦν καὶ νὰ διοχετευθοῦν στὴ σωστὴ κατεύθυνση οἱ ἀγωνιστικὲς αὐτὲς διαθέσεις, νὰ γίνουν ἀγῶνας καθημερινὸς καὶ σταθερὸς ὡς τὴν τελικὴ νίκη. Ἐδῶ ἀκριβῶς προκύπτει τὸ ζήτημα τῆς εὐθύνης καὶ τοῦ ρόλου τῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγέτων.

Τόσο σὲ παγκόσμια κλίμακα, ὅσο καὶ στὴ χώρα μας, οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες ποὺ κρατοῦν κάτω ἀπὸ τὸν ἑλεγχό τους τὶς προοδευτικὲς συνδικαλιστικὲς ὁργανώσεις, ὄχι μόνον δὲν κάνουν τίποτα γιὰ νὰ ἀξιοποιήσουν τὶς ἀγωνιστικὲς διαθέσεις τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, ἀλλὰ, ἀντίθετα, κάνουν ὅ,τι μποροῦν γιὰ νὰ ἀποπροσανατολίζουν καὶ εὐνουχίζουν τοὺς ἀγῶνες τους. Στὸ 6ο Συνέδριο τῆς ΠΣΟ, ποὺ συνήλθε τὸν περασμένο Ὀκτώβριο, ἐγκαταλείποντας καὶ προδίδοντας τὸ «Πρόγραμμα συνδικαλιστικῆς δράσης», ποὺ εἶχε ψηφίσει τὸ 5ο Συνέδριο τῆς ΠΣΟ, τὴν ἀντιϊμπεριαλιστικὴ γραμμὴ καὶ τὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης ποὺ καθόριζε τὸ πρόγραμμα αὐτό, προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴ «γενικὴ γραμμὴ τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης» σὰν τὴ «βασικὴ γραμμὴ τῆς ΠΣΟ», ἀρνήθηκαν νὰ καταδικάσουν τὴ ρεφορμιστικὴ ΔΕΕΣ καὶ πρότειναν μιὰ συνδιάσκηψη στρογγυλῆς τράπεζας «χωρὶς προκαταρκτικούς ὁρους» γιὰ νὰ συζητηθοῦν «ἀπὸ κοινού» μὲ τὴ ΔΕΕΣ ὅλα τὰ προβλήματα. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ προσπάθεια νὰ ἐπιβληθεῖ στὸ παγκόσμιο συνδικαλιστικὸ κίνημα ἡ γραμμὴ τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων καὶ τῆς συνθηκολόγησης μπροστὰ στὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὴν ἀντίδραση. Τὸν ἴδιο ἀκριβῶς δρόμο ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς χώρας μας.

Μέσα σὲ συνθήκες συνεχοῦς ἔντασης τῆς ἐπίθεσης τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ντόπιας πλουτοκρατικῆς ὀλιγαρχίας ἐναντίον τῶν οἰκονομικῶν καὶ πολιτικῶν καταχτήσεων καὶ δικαιωμάτων τῶν ἐργαζομένων μαζῶν καὶ τῶν συνδικαλιστικῶν τοὺς ὁργανώσεων, ἡ βασικὴ προσπάθεια τῶν ρεβιζιονιστῶν ἡγέτων στρέφεται ὄχι στὴν ἀγωνιστικὴ κινητοποίηση τῶν ἐργαζομένων, μὲ βάση τὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς, ἀντιϊμπεριαλιστικῆς πάλης, ὄχι στὴν ἰσχυροποίηση τῶν συνδικαλιστικῶν τοὺς ὁργανώσεων σὰν ὁργάνων αὐτῆς τῆς πάλης, ἀλλὰ, ἀντίθετα, στὸν εὐνουχισμὸ τῶν ἀγωνιστικῶν διαθέσεων καὶ ἐκδηλώσεων τῶν ἐργαζομένων, στὴν πάσει θυσίᾳ ἐπίτευξη τῆς λεγόμενης «ἐνότητας» μὲ τοὺς κάθε ἀπόχρωσης ρεφορμιστὲς — πράκτορες τοῦ κεφαλαίου — μακρῆδες, θεοδωρικούς κ.ἄ. Ἀπομονώνοντας καὶ ξεκόβοντας τεχνητὰ τὴν πάλη ἐναντίον τῶν πρακτόρων τῆς ὀλιγαρχίας στὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα, ἀπὸ τὴν πάλη ἐναντίον τῶν ἐργοδοτῶν καὶ τῆς κυβερνήσεώς τους, διαστρεβλώνοντας τὸ περιεχόμενό της, σδύνοντας τὸν ταξικὸ χαρακτήρα της, συγκεντρώνουν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὅλες τοὺς τὶς προσπάθειες στὸ πῶς θὰ γίνουν δεκτοὶ στὰ ψευτοσυνέδρια τῶν μακρῆδων - θεοδωρικῶν.

Ἀφοῦ ὑποτάχθηκαν ἰδεολογικο - πολιτικὰ στὴν κεντρικὴ παραλλαγὴ τοῦ ρεφορμισμοῦ, ποὺ ἐκφράζεται μὲ τὴν «Συνδ. Δημ. Ἀλλαγὴ», ἀφοῦ ἔσπρωξαν δεκάδες συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων νὰ υπογράψουν τὶς κατὰπτυστες δηλώσεις ἀποδοχῆς τῶν ἀντικομμουνιστικῶν, ἀντεργατικῶν, ἀντιδημοκρατικῶν ἀρθρῶν τῶν καταστατικῶν τοῦ ΕΚΑ καὶ τῆς ΓΣΕΕ, καταγίνονται τώρα μὲ τὸ νὰ σκαρώνουν διάφορα σχήματα (ὅπως τελευταῖα ἡ ΕΣΚΑ), ποὺ διακηρύσσουν τὴν «ἀνεξαρτησία» τους «ἀπὸ τὰ πολιτικὰ κόμματα καὶ τὶς παρατάξεις», μὲ σκοπὸ νὰ σδύσουν ὁλοκληρωτικὰ τὸ ταξικὸ πρόσωπο τῶν συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων, νὰ ἐξευμενίσουν τοὺς μακρῆδες - θεοδωρικούς καὶ νὰ πετύχουν μαζί τους τὴ θρυλούμενη «δημοκρατικοποίηση τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος». Ἔτσι, ἡ βασικὴ προσπάθεια τῆς μαξικοποίησης τῶν συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων καὶ τῆς ἰσχυροποίησής τους μέσα στὸν καθημερινὸ ταξικὸ ἀγῶνα ἔχει ὑποκατασταθεῖ μὲ τὴν προσπάθεια ἐπίτευξης τῆς «ἐνότητάς» μὲ τὶς ρεφορμιστικὲς κορυφές. Ἀφοῦ γελοιοποίησαν τὶς ἐπετεῖους τῶν μεγάλων ἀγωνιστικῶν κινητοποιήσεων τῆς ἐργατικῆς τάξης (ποὺ ὁ γιορτασμὸς τους ἔχει νόημα μόνον μὲ τὴν πραγματοποιήσασιν νέων κινητοποιήσεων) «γιορτάζοντας» τὴν ἐπέτειο τῆς 6ης Ἀπριλίου μὲ μιὰ συγκεντρώση τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων τῶν σωματείων ποὺ ἐλέγχουν ἀνάμεσα στους τέσσερις τοίχους μιᾶς αἴθουσας τῆς Ἀθήνας, θέλουν τώρα νὰ εὐνουχίσουν τὸ μεγάλο ἀγωνιστικὸ περιεχόμενο τῆς Ἐργατικῆς Πρωτομαγιάς ξειμπερδεύοντας μὲ μερικὲς πανηγυρικὲς συγκεντρώσεις, καὶ μεταθέτοντας τὶς «μεγάλες ἀπεργιακὲς ἐκδηλώσεις» γιὰ τὴν ἡμέρα σύγκλησης τοῦ ψευτοσυνεδρίου τῆς ΓΣΕΕ. Ἐνῶ στὴ χώρα διαδραματίζονται σοβαρὰ πολιτικὰ γεγονότα, κρατοῦν τὴν ἐργατικὴ τάξη ἀκίνητοποιημένη, ὑπονομεύουν τὶς ἀγωνιστικὲς τῆς διαθέσεις, προσπαθοῦν νὰ τὴν τρομάξουν μὲ τὸν μπαμπούλα τῆς δικτατορίας καὶ νὰ τὴν οδηγήσουν σὲ ὑποταγή. Εἶναι φανερό ὅτι ἡ γραμμὴ καὶ ἡ πρακτικὴ τους εἶναι γραμμὴ καὶ πρακτικὴ προδοσίας τῶν ἀρχῶν τοῦ συνεποῦς συνδικαλιστικοῦ κινήματος, τῶν ζωτικῶν συμφερόντων τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ.

Μέσα σ' αὐτὲς τὶς συνθήκες, ὁ γιορτασμὸς τῆς φετεινῆς Πρωτομαγιάς ἀποκτίνει ἓνα ἰδιαίτερο νόημα καὶ θέτει σοβαρὰ καὶ πολλαπλὰ καθήκοντα στὴν ἐργατικὴ τάξη.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη τῆς χώρας μας, μαζί μὲ τοὺς ἐργαζόμενους ὅλων τῶν χωρῶν, ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψει στὸ πραγματικὸ νόημα τῆς ἐργατικῆς Πρωτομαγιάς, νὰ συνευθετοποιήσῃ πῶς θαθεῖ καὶ νὰ κάνει πράξη τὰ μεγάλα ταξικὰ διδάγματα καὶ τὶς ὑψηλὲς ἱστορικὲς ἐπιταγές της.

Μπροστὰ στοὺς ἐργαζόμενους, καὶ ἰδιαίτερα μπροστὰ στὰ προοδευτικὰ συνδικαλιστικὰ στελέχη, στέκει τὸ διπλὸ καθήκον τῆς πάλης ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν ντόπιων λακέδων του — κηφήνων τῆς πλουτοκρατικῆς ὀλιγαρχίας καὶ τῶν ἀνοιχτῶν πρακτόρων της στὸ ἐργατικὸ κίνημα ἀπὸ τὴ μιὰ καὶ ἐ-

ναντίον των φεουτοπροοδευτικών σύγχρονων ρεφορμιστών - ρεβιζιονιστών από την άλλη. Απορρίπτοντας τα κηρύγματα της συνεργασίας των τάξεων και της συνθηκολόγησης, ξεδιπλώνοντας τη σημαία της ταξικής πάλης, του αντιϊμπεριαλιστικού αγώνα, πάντα μπροστάρηδες στους μικρούς και μεγάλους αγώνες, γεμάτοι πίστη στις δυνάμεις τους και αισιοδοξία για το μέλλον, ως προχωρήσουν θραετά μπροστά για την ανάπτυξη ενός πραγματικά συνεπούς, πραγματικά μαζικού, πραγματικά ισχυρού συνδικαλιστικού κινήματος, απαλλαγμένου από τη ρεφορμιστική γραφειοκρατία, στενά δεμένου με τις πλατειές μάζες των εργαζομένων, ικανού να δώσει και να κερδίσει τις σκληρές ταξικές μάχες που επέρχονται.

Η εργατική τάξη της χώρας μας πρέπει να κάνει τη φετεινή Πρωτομαγιά μέρα επίδειξης της δύναμής της και διαδήλωσης της θέλησής της να αγωνισθεί σταθερά για ένα καλύτερο αύριο. Μ' αυτό το αγωνιστικό πνεύμα πρέπει να διαποτισθούν οι πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις, έτσι ώστε να αποτελέσουν έναν καινούργιο σταθμό στην πάλη.

Για την αύξηση των ήμερομισθίων, μισθών και συντάξεων.

Για την περιφρούρηση των ασφαλιστικών οργανισμών των εργαζομένων.

Για την κατάργηση όλων των αντεργατικών νόμων και την κατοχύρωση των δικαιωμάτων των εργαζομένων, την εξασφάλιση των συνδικαλιστικών τους ελευθεριών.

Για την κατάργηση όλων των εκτάκτων νόμων και μέτρων, του Ν. 509, του Ν. 375, τη νομιμοποίηση του κόμματος της εργατικής τάξης, του ΚΚΕ, τη γενική

ἀμνηστία, το γενικό και χωρίς όρους επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων.

Για την ανατροπή του πραξικοπήματος και την άμεση διενέργεια εκλογών από ύπηρεσιακή Κυβέρνηση και με το σύστημα της άπλης αναλογικής.

Για να φύγει η Ελλάδα από το ιμπεριαλιστικό ΝΑΤΟ, να φύγουν οι αμερικάνοι και όλοι οι ιμπεριαλιστές από τη χώρα μας και να κατακτήσουμε την εθνική ανεξαρτησία, τη δημοκρατία και την ειρήνη.

Η εργατική τάξη της χώρας μας πρέπει να κάνει την Πρωτομαγιά μέρα διεθνιστικής αλληλεγγύης, να ενώσει τη φωνή του και τον αγώνα της με τη φωνή και τον αγώνα όλων των εργαζομένων του κόσμου:

Για να φύγουν οι αμερικάνοι επιδρομείς από το Βιετνάμ και να αφήσουν τον ήρωικό λαό του να ρυθμίσει μόνος του τις τύχες του, σύμφωνα με το πρόγραμμα και τις απόψεις του Εθνικο - απελευθερωτικού Μετώπου του Ν. Βιετνάμ.

Για να σταματήσουν οι θάρβαρες σφαγές των κομμουνιστών και των άλλων πατριωτών της Ινδονησίας, να ανατραπεί το πραξικόπημα των αντιδραστικών στρατηγών της δεξιάς, να περιφρουρηθούν οι κατακτήσεις του Ινδονησιακού λαού και να προοδεύσει ή επανάστασή του.

Για να κοπεί το εγκληματικό χέρι της επέμβασης, της ληστείας, της εκμετάλλευσης, καταπίεσης και υποδούλωσης που απλώνουν παντού οι ιμπεριαλιστές με επικεφαλής τις ΗΠΑ, για να θριαμβεύσει σ' όλον τον κόσμο το πλατύ, ενιαίο, αγωνιστικό, αντιϊμπεριαλιστικό μέτωπο των λαών.

Ζήτω η Πρωτομαγιά, μέρα διεθνούς αλληλεγγύης και αγωνιστικής κινητοποίησης των εργαζομένων!

● **Ἡ διένεξη Γρίβα - Μακαρίου**

● **Ἡ παραίτηση Τσιριμώκου**

● **Ἡ πρόταση δυσπιστίας**

Ἡ κυβερνητική κρίση πού ξέσπασε μέ ἀφορμή τή διένεξη Γρίβα - Μακαρίου καί τή παραίτηση τοῦ Η. Τσιριμώκου, συνεχίζεται μέ τάση παραπέρα ὀξυν-
σής της παρά τοὺς «χειρισμούς» καί τίς «λύσεις» πού γίνονται καί προβάλλονται. Ἡ κρίση αὐτή εἶναι ἐκ-
φραση τῆς ἀποτυχίας τῶν δυνάμεων ἐκείνων, ξένων
καί ντόπιων πού προσπαθοῦν νά ἐπιτύχουν τή σταθε-
ροποίηση τοῦ πραξικοπήματος τῆς 15ης Ἰουλίου.

Ἡ ἀποτυχία αὐτή εἶναι ἀποτέλεσμα δύο παραγόν-
των: τῆς λαϊκῆς ἀντίθεσης καί πάλης καί τῆς συνέ-
χισης καί ὀξυνσης τῶν ἀντιθέσεων μέσα στοὺς ἴδιους
τοὺς κόλπους τῆς μεγαλοαστικῆς τάξης τῆς χώρας
μας καί ἀκόμα περισσότερο μέσα στοὺς ἴδιους τοὺς
κόλπους τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος.

Ὁ παράγοντας τῆς λαϊκῆς ἀντίθεσης ἐπιδράει στήν
παραπέρα ὀξυνση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ καί τῶν ἀντιθέ-
σεων, τόσο στοὺς κόλπους τῆς μεγαλοαστικῆς τάξης
(ΕΡΕ — ΕΚ), ὅσο καί στοὺς κόλπους τῶν δυνάμεων
τοῦ πραξικοπήματος. Φυσικά, οἱ ἀντιθέσεις καί ἀντα-
γωνισμοὶ αὐτοὶ ἐκφράζουν τίς ἀντιθέσεις καί ἀνταγω-
νισμοὺς τῶν ἱμπεριαλιστικῶν δυνάμεων πού τὰ συμ-
φέροντά τους ἐκφράζουν καί ὑπηρετοῦν στή χώρα μας
οἱ κοινωνικοπολιτικὲς δυνάμεις πού ἀναφέρθηκαν πρὶν
πάνω.

Καί ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτή εἶναι σημαντικό νά στα-
θοῦμε πρὶν ἀπ' ὅλα σὲ πῶς ἐκφράζονται οἱ ἐπιδιώξεις
τῶν τελευταίων σὲ τελευταῖο διάστημα στή χώρα μας,
στὰ πλαίσια φυσικὰ τῆς γενικώτερῆς τους πολιτικῆς
καί τῶν «μακροπρόθεσμων» ἐπιδιώξεών τους.

Στὸ τελευταῖο διάστημα ἡ κύρια προσπάθεια τοῦ
ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ κατευθύνεται ἐσωτερικά
στὴς ΗΠΑ στήν ὑπερνίκηση τῆς διαρκῶς αὐξανόμενης
ἀντίθεσης τοῦ ἀμερικάνικου λαοῦ στήν πολιτικὴ τῆς

ἐπίθεσης καί τοῦ πολέμου, ἀντίθεσης πού τροφοδοτεῖ-
ται ἐπίσης ἀπὸ τὴν προοδευτικὴ ἐπιδείνωση τῆς οἰ-
κονομικῆς κατάστασης καί τῆς ἐμφάνισης ὁλοένα καί
περισσότερων συμπτωμάτων μιᾶς ἐπερχόμενης οἰκονο-
μικῆς κρίσης. Οἱ ἐσωτερικὲς αὐτὲς δυσκολίες τοῦ ἀ-
μερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ ἐνῶ ἐπιδροῦν πρὸς τὴν ἐνί-
σχυση τῆς πολιτικῆς τῆς ἐπίθεσης καί τοῦ πολέμου,
ὀφίστανται τίς συνέπειες τῶν ἀποτυχιῶν τῆς πολιτι-
κῆς αὐτῆς τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ στὰ διά-
φορα μέρη τοῦ κόσμου καί στή βάση αὐτῆ ὀξύνονται
καί ἀναπτύσσονται ὅλο καί περισσότερο. Ὁ σημαντι-
κὸς παράγοντας τῆς κρίσης τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Συμμα-
χίας» ἀντισταθμίζει σὲ ἓνα βαθμὸ τίς εὐνοϊκὲς ἐπι-
πτώσεις πού ἔχει γιὰ τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμὸ ἡ
πρακτικὴ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ καί τοῦ δημι-
ουργεῖ πρόσθετα ἐμπόδια στήν ἐφαρμογὴ τῆς παγκό-
σμιας ἀντιλαϊκῆς στρατηγικῆς του. Ἡ βασικὴ τάση
τῆς ἐξωτερικῆς του πολιτικῆς σὲ τελευταῖο διάστημα
εἶναι ἡ προσπάθεια ὑπερνίκησης τῶν δυσκολιῶν του
μέσω τῆς ἀνοιχτῆς ἐφαρμογῆς τοῦ «δόγματος Τζόν-
σον», τῆς ἀνατροπῆς κυβερνήσεων πού σὲ διάφορο βα-
θμὸ ἀντιστέκονται ἢ δὲ διευκολύνουν τὴν ἐφαρμογὴ
τῆς πολιτικῆς του καί ἡ ἐκμετάλλευση στή βάση αὐτῆ
τῶν πλεονεκτημάτων πού τοῦ δίνει ἡ θεωρία καί ἡ
πρακτικὴ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ. Εἰδικά, στή
χώρα μας μετὰ τὴν ὀξυνση τῶν ἀντιθέσεων στοὺς
κόλπους τῆς «Εὐρωπαϊκῆς Συμμαχίας» ἐπείγεται νά
διαμορφώσει μιὰ «σταθερὴ» κατάσταση πού νά τοῦ ἐ-
πιτρέψει νά ἀντιρροπήσει τίς ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις
τῶν ἀντιθέσεων αὐτῶν σ' αὐτὴ τὴ νευραλγικὴ περιο-
χὴ τῆς Ν.Α. Εὐρώπης καί τῆς Μεσογείου. Ἡ ἐπιδίω-
ξή του αὐτὴ συναντάει πρόσθετα ἐμπόδια καί δυσκο-
λίες ὄχι μόνο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῆς ἄσπονδης «συμμα-
χου» του γαλλικῆς μονοπωλιακῆς ἀστικῆς τάξης, ἀλ-
λὰ καί ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν «σταθερώτερων» συμμάχων
του, τῶν μονοπωλιακῶν κύκλων τῆς Δ. Γερμανίας καί
Ἀγγλίας πού ἡ κάθε μιὰ γιὰ λογαριασμὸ της προσπα-

θεϊ νά δημιουργήσει ή νά συντηρήσει μονιμότερα έρείσματα στη χώρα μας όχι μόνο για τούς ειδικούς σκοπούς και συμφέροντα πού ή καθεμία επιδιώκει στον έλλαδικό χώρο, αλλά και πιό πέρα. Ή άνοιχτή επέμβαση τού άμερικάνικου παράγοντα στα έλληνικά πράγματα πού εκδηλώθηκε μετά τις 15 Ίουλίου συνοδεύτηκε από αντίστοιχη δραστηριοποίηση των «κύκλων» αυτών και αυτό περιπλέκει την κατάσταση στο στρατόπεδο των δυνάμεων της ύποτελείας και της ξενοδοουλίας αλλά ταυτόχρονα επιδράει στη συνεχή «διαφοροποίηση» και «ανακατάταξη» των πολιτικών δυνάμεων πού άμεσα ή έμμεσα τó συγκροτούν και καθορίζουν τις συνεχείς κρίσεις ή «κρίσεις», τις διενέξεις και φιλονικίες πού ξεσπούν όσο κι' αν αυτές καλύπτονται κάτω από την ταμπέλλα των «διαφωνιών», της «σύγκρουσης απόψεων» και της «πολιτικής εϋθιξίας», ή της «σύγκρουσης άρμοδιότητων» όπως συνέβηκε τελευταία και με την παραίτηση τού κ. Η. Τσιριμώκου όσο και με τη διένεξη Γρίβα - Μακαρίου (*).

Ο κ. Η. Τσιριμώκος μετά τó «θρίαμβό» του στον ΟΗΕ, έπεζήτησε κι' άλλο «θρίαμβό» στον έθνικό και πολιτικό τομέα με την πασχαλινή του παραίτηση. Ο κοινσδουλευτικός εκπρόσωπος της ΕΔΑ Η. Ήλιού, διερωτήθηκε στη Βουλή (1) για τó «ποία δύναμις ξένη έξηνάγκασε τόν κ. Τσιριμώκον εις παραίτησιν».

Έτσι, φυσικά, ό κοινσδουλευτικός εκπρόσωπος της ΕΔΑ σπεύδει νά δώσει πιστοποιητικά αντιιμπεριαλισμού στον «άρχαιοποστάτη» όπως τó έκανε και περίσυ με τόν Α. Παπανδρέου. Άλλά, ό ίδιος ό Η. Τσιριμώκος γνωρίζει πολύ καλά όχι τó «ποία ξένη δύναμις» τόν «έξηνάγκασε» εις «παραίτησιν», αλλά τó ποία «ξένη δύναμις» «ώθησε» εις «παραίτησιν» με καθορισμένο σκοπό και επιδίωξη. Όλοι οι «έλιγμοί» τού επιδόξου ήγέτη των «προσδευτικών μαζών» και υποψήφιου διάδοχου τού Γ. Παπανδρέου δέν ύπαγορεύονται ούτε από τόν «χαρακτήρα» του όπως με «άφέλεια» διερωτάται ή «Ιουλιανή» προστάτριά του κ. Ε. Βλάχου, ούτε από την «μετεμείλεια» του και τη «στροφή» του προς τόν «προϊουλιανόν» Η. Τσιριμώκον, όπως προσπαθεί νά πείσει τόν έλληνικό λαό ή ήγεςία της ΕΔΑ για νά δικαιολογήσει τις προσπάθειες για «συμμαχία» και «ένότητα» μαζί του. Έπομένως, αυτοί πού στο όνομα τού «αντιιμπεριαλισμού» μοιράζουν άφειδώς πιστοποιητικά σε πολιτικούς παράγοντες πού σ' αυτόν ή σ' έκεινον τó βαθμό διαδραματίζουν καθορισμένο ρόλο στη διαμόρφωση ένός ανασχετικού φράγματος των αντιιμπεριαλιστικών διαθέσεων τού έλληνικού λαού, τó μόνο πού κάνουν είναι ότι ταυτίζονται με τούς τελευταίους

και ύπογράφουν τó δικό τους πιστοποιητικό διαγραφής από τις δυνάμεις πού αντιτίθενται πραγματικά στον ιμπεριαλισμό.

Ο Η. Τσιριμώκος προετοιμάζε άλλωστε από καιρό μιá θεαματική άποχώρησή του από την κυβέρνηση Στεφανόπουλου. Άλλά θα «έπερτε» «επί έθνικού θέματος», έτσι πού νά τού εξασφαλίζει πιστοποιητικά «άνεξαρτησίας» και μετοχές όπως νομίζει για νά δραματίσει τó ρόλο τού ήγέτη ένός «μετώπου» όπως δήλωσε στα «Πέντε Σημεία» του πού νά αρχίζει από τη Δεξιά και νά καταλήγει στην Άριστερά. Μοναδικός του έχθρός είναι ό Σ. Μαρκεζίνης και φυσικά ή κυβέρνηση Στεφανόπουλου. Προς όλες τις άλλες δυνάμεις ή επιδιώκει άμεσα την ένίσχυσή του, ΕΡΕ και... ΕΔΑ, ή άποφύγει τη σύγκρουση, ΕΚ. Οι φιλοδοξίες του αυτές θα ήταν άσυγχώρητη άφέλεια ή ήθελημένος όππορτουριστικός στρουθοκαμηλισμός νά άποδίδονται στο «χαράκτηρα» του άποκλειστικά ή στις «συνειδησιακές» του μεταπτώσεις. Ένεργεί καθορισμένα, άδιάφορο αν σημειώνει για την ώρα έπιτυχία. Αυτό άλλωστε είναι πέρα και από τις προθέσεις της ήγεςίας της ΕΔΑ πού κάνει ό,τι μπορεί προς την κατέυθυνση αυτή.

Σε ό,τι άφορά τó «μακαριακό» του πάθος, τώρα. Δέν είναι άγνωστες ούτε οι ισχυρές αντιιμπεριαλιστικές διαθέσεις τού κυπριακού λαού, ούτε και ό ρόλος πού διαδραματίζουν ιμπεριαλιστικές δυνάμεις στο χώρο της Έλλάδος και της Κύπρου. Ή σημερινή κυπριακή κυβέρνηση αντιμετωπίζει σήμερα μιá έπιθεση των δυνάμεων πού έχουν συγκεντρωθεί γύρω από τó πρόσωπο τού Γρίβα πού έπείγονται για την έξέυρεση κατάλληλης στιγμής για την έφαρμογή των σχεδίων τού άμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Ή κυβέρνηση Μακαρίου με βάση τó γεγονός της αντίθεσης τού λαού της Κύπρου στα σχέδια άμερικάνων - άποστατών - Γρίβα, προσπαθεί νά «έλιχθεί» έτσι ώστε και νά διατηρήσει τη «φιλία» και την άνοχη τουλάχιστο των άφεντικών τού Γ. Γρίβα, αλλά και την «αντιιμπεριαλιστική» της πρόσοψη. Ή ύποστήριξη ώρισμένων τμημάτων της Δεξιάς προς τη κυβέρνηση Μακαρίου, ή εϋνοϊκή προς τó Μακάριο στάση της κανελλοπουλικής ήγεςίας της ΕΡΕ, φωτίζουν άρκετά τούς «έλιγμούς» τού Άρχιεπισκόπου και των δυνάμεων πού έρίσκονται μαζί του και γύρω του. Ο «φιλομακαρισμός» τού Η. Τσιριμώκου δέν είναι μονάχα ένα δημαγωγικό τέχνασμα. Άποτελεί ταυτόχρονα — για τη στιγμή αυτή τουλάχιστο — μέρος της προσπάθειας δυνάμεων ξένων πρώτα απ' όλα αλλά φυσικά και έλληνοκυπριακών για την πρόσολή τους στον έλλαδικό χώρο σε αντιστάθμισμα της αντίστοιχης πρόσολής άλλων δυνάμεων. Ή στάση έξάλλου της ήγεςίας της ΕΚ άπέναντι στη διένεξη Γρίβα - Μακαρίου δέν έξηγγείται μονάχα από τις συγκεκριμένες εϋθύνες της ήγεςίας της ΕΚ στο κυπριακό κατά τó παρελθόν, αλλά και με βάση 1ο) την αντίθεση της στις δυνάμεις πού ύποστηρίζουν τόν Γ. Γρίβα και 2ο) τη «δυσπιστία» της προς έκείνες τις δυνάμεις πού ύποστηρίζουν τó Μακάριο. Ή μεταβολή της στάσης της — αν συμβεί και όταν συμβεί — δέν θα είναι τó άποτέλεσμα μιās πιό «όλοκληρωμένης» εκτίμησής

(1) «ΑΤΓΗ», 23-4-66.

(*) Είναι χαρακτηριστικό ότι ό γνωστός άρθρογράφος και «θεωρητικός» τού «φόβου της δικτατορίας», εκπρόσωπος όρισμένου πολιτικο-οικονομικού συγκροτήματος της Δεξιάς, τις μέρες της συνηγορίας του όπέρ της πολιτικής Μακαρίου και της έπιθεσης του κατά τού Γ. Γρίβα και τού άλλου πολιτικο-οικονομικού συγκροτήματος της Δεξιάς, άσχολήθηκε παράλληλα με την έξαρση των έπιτευγμάτων και της «προόδου» της δημοκρατίας στην Όμοσπονδιακή Γερμανική Δημοκρατία...

της, αλλά μεταβολής των δεδομένων που συγκροτούν το έλο πρόβλημα της διάταξης των δυνάμεων και διεθνώς και εσωτερικά.

Αλλά, ως δούμε από κοντά τα πράγματα σχετικά με τα «πασχαλινά» και «μεταπασχαλινά» γεγονότα στην Ελλάδα.

Η κυβέρνηση Στεφανόπουλου δρέθηκε «προετοιμασμένη» να αντιμετωπίσει την παραίτηση Η. Τσιριμώκου. Οι πασχαλινές δηλώσεις του αρχηγού της στόν Πύργο ήταν ή κατάληξη ενός ανταγωνισμού μέσα στους κόλπους της κυβέρνησης αυτής που διεξαγόταν με όλους τους «κανόνες» των αμερικάνικων προτύπων. Κλοπές, υποκλοπές έγγραφων, ύβρεολόγιο παρασημασμένο και επίσημο, απειλές, διπλωμάτια, δηλ ή γνωστή «επινοητικότητα» των διαφόρων «ταλλευράνδων» που κινούνται μεταξύ Αθήνας - Λευκωσίας προβλήθηκε στο προσκήνιο παρά τις «οργισμένες» κραυγές ωρισμένων παραγόντων της Δεξιάς, που έκαναν εν τούτοις ό,τι μπορούσαν για να προβληθούν όλα αυτά στη δημοσιότητα.

Ποιά ήταν και είναι η ουσία όλης της υπόθεσης; Η επιδίωξη των αμερικάνων ιμπεριαλιστών να επισπεύσουν τη «λύση» στο κυπριακό. Η «επισπευση» αυτή προκαλεί τις αντιδράσεις άλλων δυνάμεων που αντιλαμβάνονται τις επιπτώσεις που θα έχει γι' αυτές μια «λύση» που δε θα ξπαιρνε υπόψη τα δικά τους συμφέροντα. Σ' αυτό εντάσσονται και οι διαφορές σε ό,τι αφορά τη «μεθόδευση» της «λύσης» για την όποια τόσος λόγος έχει γίνει στο παρελθόν. Η διαμάχη για το ζήτημα της Έθνοφρουράς αποτελεί κατά τους Τάιμς της Νέας Υόρκης (1) μια «πικρά διαμάχη δύο παλαιών αντιπάλων» (Γρίβα - Μακαρίου) που «πιθανώς να επηρεάσει τις προσδοκίες δια καρποφόρους έλληνοτουρκικές διαπραγματεύσεις περί το κυπριακό». Και προσθέτει ο άρθρογράφος: «Είναι φανερόν ότι ο κ. Στεφανόπουλος φοβείται τί δύναται να πράξει ο Μακάριος εάν αναλάβει τον έλεγχο της έθνοφρουράς και επιθυμεί την διατήρησιν του κ. Γρίβα, ώστε να δύναται να έλέγχει τας εξέλιξεις εις Κύπρον». «Εις την περίπτωση αυτήν οι Τούρκοι και οι Τουρκακύριοι οι όποιοι δεν θέλουν ούτε τον Μακάριον ούτε τον Γρίβαν, έλπίζουν ότι ο κ. Στεφανόπουλος θα επικρατήσει και ή κυβέρνησις του θα επιζήσει. Το αυτό έλπίζουν όλοι όσοι πιστεύουν ότι δύναται να επέλθη ρύθμισις μόνον μέσω διαπραγματεύσεων μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας». Φυσικά, και ή κυβέρνηση της ΕΚ προηγούμενα αλλά και οι μεταϊουλιανές κυβερνήσεις δεν ήταν εναντίον, αλλά υπέρ των «διαπραγματεύσεων μεταξύ Ελλάδος και Τουρκίας». Και βέβαια και ο «ρεαλιστής» Η. Τσιριμώκος. Και ο «δυναμικός» Γ. Γρίβας, αλλά και ο Αρχιεπίσκοπος Μακάριος δεν έχουν αντιταχθεί σ' αυτές. Το πρόβλημα λοιπόν είναι άλλο. Πρωταρχικά, έγκειται στο ποιός ή ποιοί κύκλοι, παράγοντες, δυνάμεις θα έχουν τον έλεγχο πάνω στις έ-

νοπλες δυνάμεις που βρίσκονται στην Κύπρο, έτσι ώστε να καθορίζουν την πορεία των πραγμάτων προς τη μια ή στην άλλη κατεύθυνση. Η πρόταση Μακαρίου στην αρχική φάση της σύγκρουσης για αντικατάσταση του Γρίβα από το Γεννηματά αποτελεί ένα επιπλέον στοιχείο που φωτίζει την ουσία της σύγκρουσης. Όπως επίσης τη φωτίζει ή διαμάχη των δύο πολιτικοοικονομικών συγκροτημάτων της Δεξιάς όπως εκφράστηκε από τις στήλες της «Καθημερινής» και της «Ακρόπολης». Ο Σ. Κωνσταντόπουλος έγραψε περί τα έξη άρθρα στην «Απογευματινή» με στόχο τη θέση της «Καθημερινής» υπέρ του Γρίβα και εναντίον του Μακαρίου. Η επίθεση ήταν αρκετά βίαιη, ή υπεράσπιση δε του Μακαρίου παραπάνω από θερμή. Λ.χ. έγραψε στο άρθρο του «Ο ρόλος του Μακαρίου» (1). «Ο ρόλος του Μακαρίου εις την Κύπρον υπήρξεν ιστορικός. Έχω γράψει άλλοτε, ότι, εάν δεν υπήρχεν ο Μακάριος, θα έπρεπε να τον εφεύρωμεν. Διότι χωρίς τον Μακάριον δεν αποκλείεται να είχε γίνει πράγματι ή Κύπρος Κούδα εξ αιτίας των σφαλμάτων της Δύσεως». Αποκρούοντας τις κατηγορίες της «Καθημερινής» για ευνοία του Μακαρίου προς την Αριστερά, γράφει: «Ο Μακάριος δεν επέτρεψε ποτέ κομμουνιστικήν διείσδυσιν εις το κράτος. Μετά το 1963 ήλλαξεν όλους τους δημάρχους της νήσου και όπου είχαν εκλεγεί άριστεροι και κομμουνιστάι, έτοποθέτησεν έθνικόφρονας. Δεν υπάρχει ούτε μία περίπτωση, κατά την όποιαν να κατέστησεν ο Μακάριος την πολιτικήν του αντικείμενον συναλλαγής και παζαρευμάτων με την Ακραν Αριστεράν. Την κρατεί μακράν των δημοσίων υποθέσεων και μακράν των χειρισμών του δια την πραγματοποίησιν της ένώσεως της Κύπρου με την Ελλάδα». Η «Καθημερινή» απάντησε με το γνωστό «μπαζέ» ύφος της κ. Ε. χαρακτηρίζοντας τον Σ. Κωνσταντόπουλο και τους άλλους δεξιούς υποστηρικτές του Μακαρίου σαν «δεξιά και άριστερά σφυράκια ή μάλλον... σφυροδρεπανάκια» σε χρονογράφημά της, της 21) 4. Την ίδια μέρα ο Σ.Κ. ανακήρυσε το Μακάριο «τοποτηρητή του Βασιλέως των Ελλήνων».

Θα πρέπει ωστόσο να υπογραμμίσουμε πώς σήμερα στην Κύπρο γύρω από το Γ. Γρίβα έχουν συγκεντρωθεί οι πιο αντιδραστικές, αμερικανόδουλες δυνάμεις και με την έννοια αυτή αποτελούν το πιο σταθερό στήριγμα της αμερικάνικης πολιτικής στην Κύπρο. Αυτή ή άλληθια δεν μπορεί να μεταβάλλει τη βασικότητα του συμπεράσματος που διατυπώσαμε σχετικά με το χαρακτήρα αυτής της σύγκρουσης που δεν παύει ωστόσο να είναι όξεία. Η όξύτητα αυτή εκφράστηκε στην κυβερνητική κρίση, που συντάραξε το στρατόπεδο των δυνάμεων του πραξικοπήματος.

Μπροστά σ' αυτή την κατάσταση που φυσικά μια της πλευρά — κι' όχι ολοκληρωτικά — έγινε γνωστή στις πλατειές μάζες του ελληνικού λαού, που συνιστούσε μια χωρίς προηγούμενο ευνοική στιγμή για την ανάπτυξη της πάλης εναντίον των δυνάμεων του πραξικοπήματος, για την ανατροπή της κυβέρνησης Στεφανόπουλου και την άνοδο της δραστηριότητας των

(1) «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 19-4-1966.

(1) «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ», 20-4-1966.

λαϊκών μαζών προς την κατεύθυνση της απομόνωσης των δυνάμεων του πραξικοπήματος και της επιβολής μιας δημοκρατικής διεξόδου, αποκαλύφθηκε μια χωρίς προηγούμενο επίσης «αδυναμία» των πολιτικών δυνάμεων που θέλουν να εμφανίζονται σαν οι πρωταγωνιστές της πάλης κατά του πραξικοπήματος. Βρέθηκαν, τόσο η ήγεςία της ΕΚ όσο και η ΕΔΑ αυτή την ευνοϊκή στιγμή να «ελέσσονται» (1) και να «πλευροκοπούν» η πρώτη προς την κατεύθυνση της ήγεςίας της ΕΡΕ και των Ανακτόρων, η δε δεύτερη ενισχύοντας την προσπάθεια της πρώτης να «άνανωνει» τους δεσμούς της προς την κατεύθυνση του Η. Τσιριμώκου. Αυτό έδωσε τη δυνατότητα στην κυβέρνηση να «αντιλήσει» από τη «δεξαμενή» της ΕΚ και να μπαλώσει τα πράγματα αλλά ταυτόχρονα να κερδίσει και μια άλλη επιτυχία κάνοντας επίδειξη «δυναμισμού». Οι απειλές του Σ. Στεφανόπουλου για «μέτρα» σε περίπτωση εκδήλωσης λαϊκών κινητοποιήσεων αποδείχθηκαν ότι ήταν παραπάνω από αρκετές. Οι ήγεςίες της ΕΚ και της ΕΔΑ περιορίστηκαν σε χλιαρές καταγγελίες ενώ ανέστειλαν ακόμα κι αυτή την περιορισμένη δραστηριότητα των οργανώσεων που ελέγχουν, ενώ στην περίπτωση των απειλών προς την κατεύθυνση της ΔΝΔ ή στάση της ήγεςίας της ΕΔΑ χαρακτηριστική από την προσπάθεια επίδειξης «καλής διαγωγής» έτσι ώστε να μη δοθούν «πατήματα».

Πλήρης, δηλαδή, εφαρμογή των «Πέντε Σημείων»!

Αλλά η ήγεςία της ΕΔΑ προχώρησε και παραπέρα τη φορά αυτή. Σερνόμενη πίσω από την ήγεςία της ΕΚ προτίμησε να αφήσει να περάσει «η κακή στιγμή» κάνοντας, τι μπορούσε για να ακινητοποιήσει το λαϊκό παράγοντα και έριξε το «δάρος» της στη γνωστή πρόταση δυσπιστίας που προβλήθηκε σαν το θαυματουργό υποκατάστατο της λαϊκής πάλης. Ο σκοπός της ήταν να δημιουργήσει την εντύπωση πως «θα δοθεί» «μια από τις σοβαρότερες πολιτικές μάχες από την ημέρα του πραξικοπήματος του Ιουλίου». Τις «προόδους» της μπορούμε να τις δούμε ανάγλυφα στο κύριο άρθρο του δημοσιογραφικού της οργάνου «Η ευθύνη των κομμάτων», στις 17 Απριλίου. Ο ίδιος ο τίτλος είναι ενδεικτικός. «Όλα τα κόμματα τίθενται στην ίδια μοίρα με «καθαρή τη συνείδηση» όπως το λέει και καθαρά στο ίδιο το κείμενο. Αξίζει να το παρακολουθήσουμε και μες. «Ίσως αποδειχθεί — αρχίζει το άρθρο — ότι η σημερινή στιγμή είναι μια από τις λίγες εκείνες στιγμές στην ιστορία του έθνους

μας — και εμείς πιστεύουμε ότι έτσι είναι — όπου το καθεστώς (*), ο κάθε πολιτικός, ο κάθε Έλληνας, οφείλει να τοποθετηθεί απέναντι στα γεγονότα, με καθαρή τη συνείδηση. Απαλλαγμένος από ψυχολογικά ή ιδεολογικά πλέγματα. Αδέσμευτος από οικονομικά ή κομματικά συμφέροντα». Η «πρόοδος» είναι «καθαρή» και άσφαλως γίνεται με «καθαρή τη συνείδηση»...

Η σημερινή Ελλάδα του πραξικοπήματος της 15 Ιουλίου πάει να γίνει μια χώρα όπου όλα λύνονται όταν υπάρξει λίγη «καθαρή συνείδηση» και «ευθύνη» των κομμάτων, αρκεί να «απαλλαγούν» από τα «ιδεολογικά πλέγματα» και αποδεσμευθούν από «οικονομικά ή κομματικά συμφέροντα». Με τί «μαγικό» τρόπο η ήγεςία της ΕΔΑ λύνει τα πιο περίπλοκα προβλήματα. Τάξεις, συμφέροντα, επιρροές, αντιθέσεις, εξαφανίζονται γι' αυτή αρκεί να υπάρξει... «καθαρή συνείδηση». Αυτό εκδηλώνεται και παρακάτω ακόμα πιο συγκεκριμένα: «Αυτή η εθνική γραμμή δεν είναι μόνο της Αριστεράς. Έχει υιοθετηθεί και διακηρυχθεί από τις κυβερνήσεις της Ελλάδας και της Κύπρου. Είναι η εθνική γραμμή που κρατάει αδιάσπαστο το αγωνιστικό κυπριακό μέτωπο και το εθνικό μέτωπο Ελλάδος - Κύπρου (!!!) Απίστευτο και όμως αληθινό! Τίποτα δε χωρίζει τον πολιτικό κόσμο της χώρας. Ακόμα περισσότερο αυτή η «εθνική γραμμή» είναι και γραμμή των κυβερνήσεων. Συγχωροχάρτι, όχι μόνο στον κ. Γ. Παπανδρέου και γενικά στην ήγεςία της ΕΚ για τα παζαρέματα με τον κ. Μπώλ και το σχέδιο Άτσεσον, την αποστολή Γρίθα, την αποστολή Δεληπέτρου, αλλά και στις μεταϊουλιανές κυβερνήσεις. Όλες και όλοι έχουν την ίδια «εθνική γραμμή». Η Αριστερά συγχωνεύεται στο «ένιαίο μέτωπο» όλων των κομμάτων, σε ότι αφορά το κυπριακό.

Επειδή όμως το πρόβλημα που την ενδιαφέρει δεν «λύνεται» με όλα αυτά, αποκαλύπτει τη «θαυμάσια» αγωνία της; «Ας δούμε την τελευταία παράγραφο αυτού του «ιστορικού άρθρου» που είναι πραγματικά αληθινό «αριστούργημα» πολιτικού σαλτιμπαχισμού: «Ο κ. Π. Κανελλόπουλος έχει αρκετή πείρα ώστε να γνωρίζει που είναι δυνατόν να οδηγήσει στα εθνικά θέματα ή αντικομμουνιστική ύστερία. Τα κόμματα που στο όνομα του αντικομμουνισμού παγιδεύονται (*), στη γραμμή της εθνικής μειοδοσίας, ή εγκαταλείπουν την εθνική γραμμή, απομονώνονται από το λαό και αιώνονται μετά την Αριστερά ότι δήθεν μονοπώλησε τον πατριωτικό αγώνα. Τι θα πράξει λοιπόν ο πολιτικός κόσμος της χώρας σ' αυτή την κρίσιμη στιγμή; Τι θα πράξει ο αρχηγός της ΕΡΕ, που στηρίζει κοινοβουλευτικά την αυλική κυβέρνηση και κατευθύνει η υιοθετεί την πολιτική της;».

«Τί θα πράξει;». Ίδου η απορία. Τί να πρωτοθαυμάσει κανείς σ' αυτό το κείμενο; Το ότι «παγιδεύον-

(1) Η «Ημέρα» σε άρθρο της με τον τίτλο «Οπαρέττα» έγραψε στις 17-4-66:

«Και αναμένουμε από τον Παναγιώτη Κανελλόπουλο, τον αρχηγό της ΕΡΕ, να αποκηρύξει επισήμως, με την καθαυτέρω διατύπωση, κάθε ιδέα κυβερνητικής μας συμπράξεως, όποτε δήποτε, με το κόμμα αυτό, (Ε.Κ.), που κατεδάφισε το έργο το ίδιο μας και έναρκοθέτησε τους θεσμούς του πολιτεύματος. Διότι, βλέποντες, ότι πλύνουν καθημερινώς αι μετοχές των, οι κεντρώοι, καλλιεργούν την προοπτική μιας μικτής κυβέρνησεως ΕΡΕ - Ενώσεως Κέντρου, ελπίζοντας ότι έτσι θα επιτύχουν επιτέλους, την διάσπασιν μας ή ότι θα συμπλευρώσων...».

(*) Η υπογράμμιση είναι της «Αναγέννησης».

ται» τὰ κόμματα «στή γραμμή της ἐθνικῆς μειοδοσίας» σάν τις «μωρές παρθένους» τῆς Γραφῆς, πράγμα πού «γνωρίζει ὁ κ. Π. Κανελλόπουλος καί... φυσικά καί ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ. Ἀλλά ὅσο κι' ἂν γνωρίζουν τόσο σημαντικά πράγματα, καί τὰ δύο μέρη τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ — ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ — δὲν ξέρεи «τί θὰ πράξει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ» «πού στηρίζει κοινοβουλευτικά τὴν αὐλικὴ κυβέρνηση» κλπ. κλπ.

Καί αὐτὰ προορίζονται γιὰ τὸν «ἐξοπλισμὸ» τῶν ἀγωνιστῶν, τῶν λαϊκῶν μαζῶν, τῶν προοδευτικῶν καί δημοκρατικῶν παραγόντων. Μὲ τέτοιο προσανατολισμὸ προχώρησε ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ στὴν κατάθεσιν τῆς πρότασης δυσπιστίας πρὸς τὴν κυβέρνηση. Στηρίζοντας τις ἐλπίδες τῆς ὄχι στὶς λαϊκὲς μάζες, ὄχι στὴν ἐνότητα τῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων, ἀλλὰ στὸ τί «θὰ πράξει ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΡΕ».

Ἀλλὰ ἡ προσπάθεια τοῦ ἐξωραϊσμοῦ τῶν δυνάμεων τοῦ πραξικοπήματος δὲν περιορίζεται ἐδῶ. Στὸ ἴδιο φύλλο ἡ «Αὐγή» μᾶς πληροφορεῖ: «Δὲν ἀποκλείεται τελικά, ὁ κ. Μητσοτάκης, ἐφ' ὅσον δὲν ὑπετάγη πλήρως στὶς ἀξιώσεις τοῦ διευθυντηρίου, νὰ ἔχῃ τὴν τύχη τοῦ κ. Τσιριμώκου. Δηλαδή, ἀφοῦ ἀπέδωσε ὅ,τι ἦταν ἀναγκαῖο στὴ χούντα τῆς Αὐλῆς, νὰ «ἐξαναγκασθῇ εἰς παραίτησιν» ὡς τροχόπέδη πιά στὰ παραπέρα σχέδια τῶν κύκλων τῆς ἀνωμαλίας».

Ποιὲς εἶναι τελικά γιὰ τὴν ἡγεσία τῆς ΕΔΑ οἱ δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος τῆ στιγμῆς αὐτῆς; Στὴν Ἑλλάδα κάποια ἄοσμη, ἄγευστη καὶ ἀόρατη «χούντα» τῆς Αὐλῆς ὁ κ. Μαρχεζίνης καί στὴν Κύπρο ὁ Γ. Γρίβας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι ἢ εἶναι ἢ θὰ γίνουν «τροχόπέδη στὰ παραπέρα σχέδια τῶν κύκλων τῆς ἀνωμαλίας». Μὲ τέτοια φόντα ξεκίνησε ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ νὰ πάει... στὸν «πόλεμο»...

Ἡ στάση τῶν ἡγεσιῶν τῆς ΕΚ καί τῆς ΕΔΑ σχετικὰ μὲ τὴν πρότασιν δυσπιστίας χαρακτηρίζονταν ἀπὸ τὴν ἑλλειψὴν κάθε σύνδεσός της μὲ τὴν ἐξωκοινοβουλευτικὴ μαζικὴ δραστηριότητα ἀπὸ τὴν παραίτησιν ἀπὸ κάθε τέτοια δραστηριότητα. Μὲ τὴν πρότασιν αὐτὴν — πού σημειώθηκε ἀρκετὴ ταλάντευση στὸ νὰ κατατεθῇ — ἀποσκοποῦσαν καί οἱ δύο στὸ νὰ δώσουν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἀντιδρῶν, «ἀγωνίζονται». Κυρίως ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ ἀνέπτυξε μεγάλη δραστηριότητα σὲ ἐπαφὲς μὲ τὸν Η. Τσιριμώκο καί τὴν ἡγεσία τῆς Ε.Κ. γύρω ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ τῆς πρότασης αὐτῆς. Ἐπιβεβαιώνοντας τὸν ἀληθινὸ χαρακτήρα της σάν μιᾶς ἡγεσίας πού θρίσκεται σταθερὰ προσκολλημένη στὴν πρακτικὴ τῆς χρησιμοποίησιν τοῦ «κοινοβουλίου» γιὰ τὸ κοινοβούλιο» παραιτήθηκε ἀπὸ κάθε ἄλλη δραστηριότητα.

Ἡ ἡγεσία τῆς Ε.Κ. πού στὸ διάστημα αὐτὸ εἶχε καί ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσει πολλὰ δικά της προβλήματα, ἐπεδίωξε εἰδικώτερα μὲ τὴν πρότασιν αὐτὴ νὰ ἀνακόψει τὴ δραστηριότητα κεντρῶν παραγόντων πού προωθοῦν τὴν ἰδέαν ἐνὸς νέου σχήματος, προβάλλοντες τὸν Η. Τσιριμώκο ἢ καί ἄλλους παράγοντες πού καί νὰ συμπεριλαμβάνει καί στοιχεῖα ἀπὸ τὴ δεξιὰ. Εἶναι χα-

ρακτηριστικὸ ἀπὸ τὴν πλευρὰ αὐτῆς σχόλιο τῆς «Καθημερινῆς» πού φυσικά ἰσχυρίζεται σὲ μιὰ τέτια προσπάθεια ἀπὸ τις ἴδιες τις ἐπιδιώξεις τῶν κύκλων πού ἐκπροσωπεῖ. (1) «Ἐν ὅψει τοῦ ἐνδεχομένου νέας διαρροῆς βουλευτῶν ἀπὸ τὴν κοινοβουλευτικὴν ὁμάδα τῆς Ε.Κ. . . . «μεσολαβεῖται»... καταβάλλουν τώρα τὴν ἐξῆς προσπάθεια: Πρὸς τὴν πλευρὰ μὲν τοῦ κ. Σ. Παπαπολίτη: νὰ τὸν πείσουν, ὅπως μὴ ὑποδοχηθῇ κοινοβουλευτικῶς τὴν κυβέρνησιν Στεφανοπούλου, μὲ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι μία ὁμάς παλαίθενης ἐλκτικῶν ὑπουργῶν τοῦ Καστριῶ θὰ τεθεῖ ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν του. Μετὰ τοῦτο, τῇ συγκαταθέσει ἢ τῇ ἀνοχῇ του, θὰ δυνηθῇ οὗτος νὰ σχηματίσῃ κυβέρνησιν. Πρὸς τὴν πλευρὰν δὲ τοῦ κ. Τσιριμώκου, διὰ νὰ τὸν πείσουν ὅτι αὐτὸς θὰ ἡγηθῇ τῆς ὡς ἄνω ὁμάδος, ἢ ὅποια θὰ ἔχῃ «κεντροαριστερὸν χαρακτήρα» καί θὰ ἀποτελέσῃ τὸν πυρῆνα τῆς νέας κυβερνήσεως καί, παραλλήλως, τὸ ἀντίρροπον εἰς τὸν κ. Α. Γ. Παπανδρέου. Δὲν γνωρίζομεν ἔαν κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας οἱ κ.κ. Παπαπολίτης καί Τσιριμώκος ἀντήλλαξαν τὰς πληροφορίας των καί ἀπεκάλυψαν... ὁμοῖο περιεχομένου ὑποσχέσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἀναμειγνύεται στερεοτύπως καί τὸ ὄνομα τοῦ διοικητοῦ τῆς Ἑθνικῆς Τραπεζῆς κ. Γ. Μαύρου, ὅστις ὡσαύτως πληροφορεῖται ὅτι ὁ ἴδιος θὰ εἶναι ὁ μέλλων πρωθυπουργός». Τὸ ἂν οἱ κινήσεις παίρνουν ἀκριβῶς τέτια ἢ ἄλλη μορφή αὐτὸ εἶναι ἕνα ἄλλο ζήτημα. Τὸ σίγουρο εἶναι ὅτι ἔγιναν καί γίνονται καί ὅτι αὐτὸ ἀπασχολοῦσε καί ἀπασχολεῖ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ε.Κ. Ἡ πρότασιν, λοιπόν, ἀπὸ τὴν πλευρὰ της εἶχε ἕνα τέτιο εἰδικὸ στόχο. Ἡ ἀνοδος, ξεχωριστά, καί γιὰ διαφορετικούς σκοποὺς τις τελευταῖες ἡμέρες τῶν Η. Τσιριμώκου καί Α. Μπαλτατζῆ στὰ Ἀνάκτορα εἶναι ἐνδεικτικὴ. Ἔτσι, ἡ ὅλη ὑπόθεσις τῆς πρότασης δυσπιστίας, δοθήσῃ τὴν κυβέρνησιν Στεφανοπούλου, ἀντὶ νὰ τὴν ζημιώσῃ. Χρησίμευσε σάν «φάρμακο» τονωτικὸ γιὰ τις ἡγεσίας τῆς Ε.Κ. καί τῆς Ε.Δ.Α. στὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουν, χωρὶς φυσικά νὰ μπορεῖ νὰ τὰ «γιατρέψει». Ἐκεῖνος πού ζημιώθηκε εἶναι ὁ ἐλληνικὸς λαὸς καί ἡ πάλιν του γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 15 Ἰουλίου. Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ ἡ ἀρνητικὴ πείρα πού γιὰ μιὰ ἄλλη φορὰ ἀποκόμισε καί ἀποκομίζει ἀπὸ τὴν τέτια τακτικὴ τῶν ἡγεσιῶν αὐτῶν πού ἱσχυρίζονται ὅτι τὸν ἐκφράζουν θὰ τοῦ χρησιμεύσῃ στὴν ἐξαγωγὴ ὀρθῶν συμπερασμάτων.

Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 15 Ἰουλίου δὲν θὰ προέλθῃ ἀπὸ τοὺς «ἐλιγμούς» καί τις «συνεννοήσεις» μὲ τις κορυφὰς τῶν δυνάμεων πού τὸ ὀργάνωσαν καί τὸ πραγματοποιοῦσαν, οὔτε μὲ τὸν ἐξωραϊσμό τους καί τὴ συνθηκολόγησιν στὴν πίεσιν πού αὐτὲς ἐξασκοῦν.

Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ πραξικοπήματος τῆς 15 Ἰουλίου δὲν θὰ ἐπέλθῃ μὲ ξεκομμένες, ἄτονες κοινοβουλευτικὲς πρωτοβουλίες. Θὰ ἐπέλθῃ σάν ἀποτέλεσμα μιᾶς συνεχοῦς, ἐπίμονης λαϊκῆς πάλης σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα, ὅπου τὸ κοινοβούλιο δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ διαδραματίζει βοηθητικὸ ρόλο καί μάλιστα ὅταν πρόκειται γιὰ τὴ συγκεκρωμένη Βουλὴ.

Τὶς ἀλήθειες αὐτές, ὅσο κι' ἂν προσπαθοῦν νὰ τις

(1) «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ», 14-4-1966.

ΤΟ Γ' ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΗΣ Ε.Φ.Ε.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΦΟΙΤΗΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Τὸ Κ. Σ. τῆς ΕΦΕΕ προσδιόρισε τὴν ἡμερομηνία σύγκλησης τοῦ Γ' συνεδρίου γιὰ τὶς 7 Μαΐου. Ἡ ἡμερήσια διάταξη ποὺ καθορίσθηκε δόθηκε σὲ δημοσίωση καὶ συνοδεύτηκε ἀπὸ ἐγκωμιαστικά σχόλια τῆς ἐφημερίδας ποὺ ἐκφράζει «καθαρὰ» τὶς ἀπόψεις τῆς Παράταξης ποὺ διαθέτει τὴν πλειοψηφία στὸ Κ. Σ. («Νέος Ἀνένδοτος»). Τὰ ἐγκώμια αὐτὰ ἀναφέρονται στὸν «πλοῦτο» τῶν θεμάτων τοῦ συνεδρίου καὶ στὴν πρωτοτυπία τους καθὼς καὶ στὸ γεγονός ὅτι μιὰ τέτια ἡμερήσια διάταξη προκαθορίζει ὅτι τὸ συνέδριο αὐτὸ «θὰ σπάσει ρεκόρ» σὲ διάρκεια χρόνου σὲ σχέση μὲ τὰ προηγούμενα συνέδρια.

Εἶναι πραγματικά «ἀξιοπερίεργα» τὰ σχόλια αὐτά. Ἀλλὰ ποῖο εἶναι τὸ στοιχεῖο ἐκεῖνο ποὺ προκαλεῖ τὰ ἐγκώμια καὶ τὰ σχόλια;

Ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ γίνεται φανερό πὼς ἡ ἡμερήσια διάταξη τοῦ Γ' Συνεδρίου τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιδέχεται εἶναι τὰ ἐγκώμια. Γιὰ πρώτη φορὰ παρασιωπεῖται τὸ θέμα τῆς δημοκρατίας ποὺ ὁρισκότανε μὲ ἐκείνη ἢ τὴν ἄλλη μορφή στὴν ἡμερήσια διάταξη ὅλων τῶν φοιτητικῶν συνεδρίων καὶ ἀντὶ γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἕνας «ἀκροτελεύτιος» τίτλος, ἄσμος, ἀγευστος καὶ ἀνώδυνος: «Ἀντιδημοκρατικοὶ νόμοι». Τὸ ἀντιιμπεριαλιστικὸ πνεῦμα ἰσχυρίζεται ἐντελῶς καὶ στὴ θέση τοῦ κάτω ἀπὸ τὸ γενικὸ τίτλο «Ἐθνικὰ Θέματα» στριμώχνεται τὸ «Κυπριακόν», ἐνῶ δίπλα τοῦ φιγούρarei ἀνασυρμένο ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς κομμουνιστολογίας τὸ «βορειοηπειρωτικόν».

Τί θρίσκειται πίσω ἀπὸ τὴ «διαμόρφωση» αὐτὴ τῆς ἡμερήσιας διάταξης ἀπὸ τὴν πλειοψηφία τοῦ Κ. Σ.

~~~~~
σδύσουν, ἢ νὰ τὶς παραμορφώσουν ἢ ἡγεσία τῆς Ε.Κ. καὶ οἱ ἡγέτες τῆς ΕΔΑ, τὶς συνειδητοποιοῦν κάθε μέρα καὶ περισσότερο οἱ λαϊκὲς μάζες. Καὶ αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴν πιὸ ἐλπιδοφόρα ποσοπτική γιὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος μας. Οἱ ἴδιες οἱ λαϊκὲς μάζες τῆς χώρας μας θὰ ἀνοίξουν τὸ δρόμο γιὰ νὰ ἀνατείνουν καλλίτερες μέρες στὴ χώρα μας. Νὰ ἀνατραπεῖ τὸ ἀμερικανόπνευστο πραξικοπήμα τῆς 15 Ἰουλίου. Νὰ ἀνοίξει ὁ δρόμος γιὰ μιὰ πραγματικά δημοκρατική, ἀνεξάρτητη Ἑλλάδα.

τῆς ΕΦΕΕ; Βρίσκεται μήπως ἡ προσπάθεια ἐπαφῆς μὲ τὴ μεγάλη μάζα τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Ἡ μεγάλη μάζα τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν περίμενε ἄλλη ἡμερήσια διάταξη ἀπ' αὐτήν. Τέτια ποὺ νὰ ἀντανακλᾷ τὴ θέλησή της νὰ ἀγωνιστεῖ καλύτερα ἐναντίον τοῦ πραξικοπήματος τῆς 15 Ἰουλίου, ἐναντίον τοῦ πραξικοπήματος στὴν Ἀνωτ. Παιδεία, γιὰ ἕνα ὀρθὸ καὶ συγκεκριμένο ἀγωνιστικὸ προσανατολισμὸ τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος, γιὰ μιὰ κανονική, ὁμαλή, δημοκρατικὴ λειτουργία τῶν φοιτητικῶν συνδικαλιστικῶν ὁργανώσεων. Ποιούς, λοιπόν, τότε ἱκανοποιεῖ αὐτὴ ἡ ἡμερήσια διάταξη; Δὲν μπορεῖ νὰ ἱσχυριστεῖ κανεὶς πὼς δὲν ἱκανοποιεῖ τὴ Δεξιὰ. Δικὴ της ἄλλωστε ἀπαίτηση ἦταν ἡ ἐγγραφή τοῦ «Βορειοηπειρωτικοῦ», δικὴ της ἀπαίτηση ἦταν πάντοτε ὁ ἐξοστρακισμὸς θεμάτων ποὺ σχετίζονται μὲ προβλήματα τῆς Δημοκρατίας στὴ χώρα μας καὶ πάλις ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἐπομένως ἐδῶ προκύπτει μιὰ ὁρισμένη ἐπιδιώξη τῆς πλειοψηφίας τοῦ Κ.Σ. τῆς ΕΦΕΕ ποὺ δὲν εἶναι ἡ «προσπάθεια ἐπαφῆς μὲ τὴ μεγάλη μάζα τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν» ἀλλὰ ἡ προσπάθεια «ἐπαφῆς μὲ τὴ Δεξιὰ» καὶ ἡ προσπάθεια νὰ προσδωθεῖ στὸ Γ' Συνέδριο τῆς ΕΦΕΕ ἕνα κλίμα ὁμοιο μὲ ἐκεῖνο ποὺ ἐπικρατοῦσε στὰ φοιτητικὰ συνέδρια τὴν ἐποχὴ τῆς κυριαρχίας τῆς ΕΚΟΦ (1957—1959).

Μπορεῖ νὰ ἐξηγηρετεῖ αὐτὴ ἡ προσπάθεια τοὺς κάθε εἶδους ἐλιγμούς τῆς Κεντρικῆς ἡγεσίας, τὶς κάθε εἶδους ἐπιδιώξεις της, ἀλλὰ ἐκεῖνους ποὺ δὲν ἐξηγηρετεῖ εἶναι οἱ δεκάδες χιλιάδες δημοκρατικοὶ φοιτητές. Μπορεῖ νὰ ἐνισχύει τὶς προσπάθειες συμβιβασμοῦ μὲ τὶς δυνάμεις τοῦ πραξικοπήματος ποὺ εἶναι ἀπροκάλυπτα ἐχθρικές πρὸς τὸ φοιτητικὸ κίνημα, ἀλλὰ δὲν ἐνισχύει ὅπωςδήποτε τὴν πάλι ἐναντίον τοῦ πραξικοπήματος. Ἐπομένως ἡ πλειοψηφία τοῦ Κ.Σ. τῆς ΕΦΕΕ ἔχει ἀναλάβει σοβαρὲς εὐθύνες καὶ μὲ τὴν νέργειά της αὐτὴ ποὺ προστίθεται στὶς ἄλλες εὐθύνες ποὺ ἀνάγονται στὴν οὐσιαστικὴ παράλυση τοῦ ἀνώτατου φοιτητικοῦ συνδικαλιστικοῦ ὁργάνου καὶ στὸν ἀποπροσανατολισμὸ του. Φυσικὰ ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρισθεῖ τὸ γεγονός πὼς ὑπάρχει μιὰ ὁρισμένη διαβάθμιση εὐθυνῶν, ἀνάμεσα στὰ μέλη τῆς πλειοψηφίας τοῦ Κ.Σ. σ' ὅλη τὴν πρακτικὴ αὐτὴ.

Ὅπως σημειώνει τὸ περιοδικὸ «Σπουδαστικὸς Κό-

‘Ο **«Σπουδαστικὸς** **Κόσμος»**

Κυκλοφόρησε τὸ τεύχος Ἀπριλίου (8ο) τοῦ περιοδικοῦ «Σπουδαστικὸς Κόσμος». Ἡ ἐμφάνισή του εἶναι τὸ ἴδιο προσεγμένη ὅπως καὶ τοῦ προηγούμενου τεύχους. Χωρὶς νὰ τὸ χαρακτηρίζει ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ ἐκζητήση, ἔχει τὴν ἐμφάνισή ἐνὸς φροντισμένου φοιτητικοῦ περιοδικοῦ, ἐνῶ τὸ περιεχόμενό του εἶναι ζωντανό, ἀπηχεῖ τοὺς παλμούς καὶ τίς διαθέσεις τῶν φοιτητικῶν μαζῶν.

Εὐχόμεσθε νὰ συνεχισθεῖ αὐτὸ καὶ στὰ ἐπόμενα τεύχη του. Ἀπὸ τὰ περιεχόμενά του σημειώνουμε τὸ ἄρθρο τῆς Σύνταξης «Ἡ Διακήρυξη τῶν προσδευτικῶν φοιτητῶν καὶ τὸ Γ' Συνέδριο τῆς ΕΦΕΕ», τὴν ἔρευνα «Ἡ παραπαιδεία τῶν φροντιστηρίων», τὸ ἄρθρο «Νεολαία: Γύρω ἀπὸ τὸ πρόβλημά της» καὶ τὴν πλούσια καὶ εὐστοχη φωτογραφικὴ ἔρευνα: «Τὰ πολιτιστικὰ προϊόντα τῆς Δύσης μὲ τὸ φακό», τὸ ἄρθρο τῆς Σύνταξης «Γιὰ ἓνα ἀντιιμπεριαλιστικὸ πολιτιστικὸ μέτωπο», τὸ ἐπίκαιρο μονόπραχτο τοῦ Μπρέχτ «Οἱ στρατιῶτες τοῦ βάλτου», τὸ ἄρθρο «Ἡ ΕΦΕΕ: ὅλο καὶ πὶδ δεξιὰ» ὅπως καὶ τὴν ἀναδημοσίευσή τῆς πραγματικῆς ἱστορικῆς «Διακήρυξης τῆς διοικητικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Ὁμίλου». Ἐπίσης ἀξιοσημείωτη εἶναι ἡ αὐξήση τῶν σελίδων ποὺ διατίθενται γιὰ τὴν συνδικαλιστικὴ κίνηση καὶ γιὰ προβλήματα ἐπὶ μέρους σχολῶν.

Εὐχόμεσθε στὸ «Σπουδαστικὸ Κόσμο» νὰ γίνεται κάθε φορὰ ὅλο καὶ καλλίτερος, νὰ ξεπερνάει τίς ἀδυναμίες καὶ νὰ φροντίζει συνεχῶς νὰ πλουτίζεται σὲ ὕλη καὶ σὲ ἐμφάνισή.

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ, κάνουμε τὴ σύστασή στοὺς ἀναγνώστες μας, διανοομένους, σπουδαστὲς καὶ μαθητὲς νὰ γίνουν ἀναγνώστες καὶ ὑποστηρικτὲς τοῦ «Σπουδαστικοῦ Κόσμου».

σμος» (τ. 8) σὲ ἄρθρο τοῦ σχετικὰ μὲ τὸ Γ' Συνέδριο τῆς ΕΦΕΕ: (1) «Εἶναι φανερὸ ὅτι στὸ συνέδριο αὐτὸ οἱ δημοκρατικοὶ φοιτητὲς καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα οἱ προσδευτικοὶ φοιτητὲς ἔχουν νὰ δώσουν μιὰ σκληρὴ μάχη τόσο ἐναντίον τῆς ἀποθρασυμένης φασιστικῆς δεξιᾶς ὅσο καὶ ἐναντίον τῆς πολιτικῆς τῆς συνθηκολόγησης καὶ συναλλαγῆς ὀρισμένων ἄλλων παρατάξεων». Καὶ παρακάτω: «Ἔτσι, ἔχει πρωταρχικὴ σημασία ἡ ζωντανὴ παρουσία στὸ συνέδριο τῶν προσδευτικῶν καὶ δημοκρατικῶν φοιτητῶν μὲ ἀπόψεις πάνω σὲ ὅλα τὰ θέματα, μὲ θέσεις καὶ κατευθύνσεις ποὺ θὰ πρέπει νὰ προβληθοῦν σ' ἓνα ὀλοκληρωμένο πρόγραμμα δράσης καὶ ἐνότητάς τοῦ φοιτητικοῦ κόσμου....».

(1) «Ἡ Διακήρυξη τῶν προσδευτικῶν δημοκρατικῶν σπουδαστῶν καὶ τὸ Γ' Συνέδριο τῆς ΕΦΕΕ».

Ἔτσι τὸ ζήτημα τίθεται καθαρὰ:

Ἡ θὰ γίνῃ πραγματικὰ τὸ Γ' Συνέδριο ἓνα συνέδριο προώθησης τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος πρὸς τὰ ἐμπρὸς ἢ θὰ ἀποτελέσει ἓνα συνέδριο ποὺ θὰ σπρώξει πρὸς τὰ πίσω τὸ φοιτητικὸ κίνημα, μὲ ἄμεσες ἐπιπτώσεις στὴν προώθησή τῶν σκοπῶν τοῦ πραξικοπήματος στὴν Ἀνωτ. Παιδεία.

Ἀπὸ τὴν ἀποψη αὐτῇ, ἡ πρωτοβουλία ποὺ πῆραν οἱ τριανταοχτὼ σπουδαστὲς μὲ τὴ Διακήρυξή τους, γιὰ τὴν ὁποία κάνουμε λόγο ἄλλοι, ἀποτελεῖ ἓνα ἐλπιδοφόρο μήνυμα. Μὲ τὸν ὅρο ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς Διακήρυξης αὐτῆς θὰ ἀποτελέσει τὴ βάση τῆς δραστηριότητος ἐνὸς ὅσο γίνεται μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ προσδευτικῶν καὶ δημοκρατικῶν φοιτητῶν καὶ στὸ συνέδριο, θὰ γίνῃ δυνατό νὰ σημειωθεῖ μιὰ στροφή πρὸς τὰ ἐμπρὸς στὸ φοιτητικὸ κίνημα τῆς χώρας μας.

38 σπουδαστές κάνουν έκκληση για τή συγκρότηση μιας αντιιμπεριαλιστικής αντιφασιστικής δημοκρατικής παράταξης

ΤΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ κυκλοφόρησε τὸ κείμενο μιᾶς Διακήρυξης πὸν ὑπογράφεται ἀπὸ τριαντακτὼ προοδευτικὸν σπουδαστῶν τῶν πανεπιστημίων καὶ ἄλλων σχολῶν Ἀθῆνας—Θεσσαλονίκης. Στὸ νιοκονόμεντο αὐτὸ ἀφοῦ γίνεται μιὰ συνοπτικὴ τοποθέτηση τῶν προβλημάτων πὸν ἀντιμετωπίζει ἡ χώρα μας, ἐπιχειρεῖται μιὰ ἀνάλυση τοῦ ρόλου τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος στὰ πλαίσια τῆς σημερινῆς κατάστασης στὴ χώρα μας, γίνεται μιὰ ἀναδρομὴ στὴν πορεία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος στὰ τελευταῖα πέντε χρόνια, ἐπισημαίνονται οἱ βασικὲς αἰτίες τῆς ὑποχώρησής του καὶ καθορίζονται οἱ ὁροι γιὰ μιὰ νέα ἀνοδό του. Ἡ Διακήρυξη τελειώνει μὲ ἐκκλήση πρὸς «τοὺς προοδευτικούς, τοὺς δημοκρατικούς φοιτητὲς» γιὰ τὴν συγκρότηση μιᾶς ἀντιιμπεριαλιστικῆς-ἀντιφασιστικῆς δημοκρατικῆς Παράταξης, γιὰ τὴν οἰκοδόμηση ἑνὸς ἀντιιμπεριαλιστικοῦ-ἀντιφασιστικοῦ δημοκρατικοῦ σπουδαστικοῦ μετώπου,

Ἀναδημοσιεύουμε παρακάτω τὸ 5ο μέρος τῆς Διακήρυξης αὐτῆς γιὰ τὴν ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας.

5. Τὸ καθήκον τῶν προοδευτικῶν φοιτητῶν

Ἡ συγκρότηση μιᾶς ἀντιιμπεριαλιστικῆς ἀντιφασιστικῆς δημοκρατικῆς παράταξης

Ἡ οἰκοδόμηση ἑνὸς εὐρύτατου ἀντιιμπεριαλιστικοῦ ἀντιφασιστικοῦ δημοκρατικοῦ μετώπου

Σήμερα, μπροστὰ τοὺς φοιτητὲς ἀνοίγεται μιὰ περίοδος σκληρῶν ἀγώνων. Οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ θὰ γίνουν μέσα σὲ πολὺ πιὸ δύσκολες συνθήκες ἀπ' ὅ,τι στὸ παρελθόν. Δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξει σχετικὰ μὲ αὐτὸ καμμιὰ αὐταπάτη. Ἀλλὰ ταυτόχρονα, ἐπειδὴ οἱ ἱμπεριαλιστὲς καὶ οἱ ὑποτακτικοὶ τους γίνονται ὅλο καὶ πιὸ ἐπιθετικοὶ καὶ πιὸ ἀδίστακτοι, δημιουργοῦν μὲ τὶς ἐνέργειές τους μιὰ πολὺ πλατεῖα ἀντικειμενικὴ βάση γιὰ μιὰ εὐρύτατη καὶ ἐπιμονή ἀγωνιστικὴ κινητοποίηση τῆς σπουδαστικῆς νεολαίας, παρέχουν ἐξ ἀντικειμένου ἕνα πιὸ πρόσφορο ἔδαφος γιὰ μιὰ πιὸ στενὴ σύνδεση τῶν ἀγώνων τῆς σπουδαστικῆς νεολαίας μὲ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν ἄλλων ἐργαζομένων στρωμάτων καὶ συντελοῦν στὴν ὀρίμανση

τῶν ὁρων γιὰ μιὰ πορεία συσπείρωσης ὅλων τῶν ἀντιιμπεριαλιστικῶν - ἀντιφασιστικῶν δημοκρατικῶν δυνάμεων τῆς χώρας μας, γιὰ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ ἀμερικανόπνευστου αὐλικοῦ πραξικοπήματος, γιὰ τὴν ἐπίτευξη μιᾶς συνεποῦς ἀντιιμπεριαλιστικῆς δημοκρατικῆς νίκης.

Γιὰ τὴν ἐπιτυχὴ πορεία τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ὑπερνικηθοῦν πολλὰ ἐμπόδια:

1. Ἡ σύγχυση πὸν σκορπίζει ἐσκεμμένα ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ καὶ τῆς ΔΝΑ σχετικὰ μὲ τὸν ἀληθινὸ χαρακτήρα καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τῆς Ε.Κ. καὶ τῆς Δεξιᾶς. 2. Ἡ πολιτικὴ τῆς κεντρώας παράταξης καὶ 3. Οἱ ἀπόψεις καὶ ἡ πρακτικὴ κύκλων καὶ δμάδων πὸν συνεγίνονται μέσα καὶ γύρω ἀπὸ τὴν ΠΑΝΔΗΚ καὶ πὸν θέλουν νὰ ἐμφανίζονται ὅτι ἐκφράζουν μιὰ «συνεπὴ» θέση στὸ φοιτητικὸ κίνημα.

Στὴν παρούσα φάση ἡ «ἀριστερὴ» ἡγεσία στὸ ὄνομα τῆς ἀποτροπῆς τῆς ἐγκαθίδρυσης μιᾶς ἀνοιχτῆς διχτατορίας στὸν τόπο μας καλλιεργεῖ, ὕστερα μάλιστα ἀπὸ τὴ θέση της μὲ τὰ γνωστὰ «Πέντε σημεῖα», ἕνα πνεῦμα συνθηκολόγησης μπροστὰ στὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ ἐξευμενισμοῦ τῆς ἀντίδρασης. Τὸ πνεῦμα αὐτὸ ἐκφράζεται καὶ στὸ φοιτητικὸ χῶρο. Ταυτόχρονα ἡ «ἡγεσία» αὐτὴ, πραγματοποιώντας κάθε εἶδους «συμφω-

νίες» με την ΕΔΗΝ, καταπατώντας κάθε αρχή για την εφαρμογή αυτών των «συμφωνιών», προσπαθεί να εξωραΐσει τη στάση της φλυαρώντας για «πανσπουδαστικό δημοκρατικό μέτωπο», για «ένιατες δημοκρατικές δυνάμεις», ενώ παράλληλα χτυπάει με θλους τους τρόπους κάθε προσπάθεια για μια πραγματική δημοκρατική συνεργασία, διασπάει συμμαχίες και συνδυασμούς, επιτίθεται έναντίον των φοιτητών εκείνων που προβάλλουν και αγωνίζονται να προβάλλουν το πρόσωπο της Αριστεράς, παίζει το ρόλο του τμήματος «κρούσης» της Κεντρικής Παράταξης.

Η Κεντρική Παράταξη ξεάλλου, δεσμεύοντας ένα μεγάλο αριθμό δημοκρατικών φοιτητών, προσπαθεί να συγχωρέσει και οργανωτικά τις μάζες των αριστερών φοιτητών, προβάλλοντας και τον κίνδυνο του φασισμού και της δικτατορίας, αλλά και την «άνικανότητα» της «αριστερής» σπουδαστικής οργάνωσης, ενεργεί σαν ο αδιαφιλονίκητος κυρίαρχος του φοιτητικού χώρου, χρησιμοποιεί τους μαζικούς συνδικαλιστικούς φορείς για την προβολή του προσώπου και της πολιτικής του άρχηγού της ΕΚ, χρησιμοποιώντας προς το σκοπό αυτό την «αριστερή» σπουδαστική ηγεσία.

Η δραστηριότητα ξεάλλου των κύκλων και ομάδων γύρω από την ΠΑΝΔΗΚ, που θέλουν να εμφανίζονται ότι εκφράζουν μια «συνεπή» θέση στο φοιτητικό κίνημα, αχρηστεύει ζωντανές φοιτητικές δυνάμεις, σκορπάζει τον ιδεολογικό και πολιτικό άγνωστισμό και ενισχύοντας αντικειμενικά την πολιτική και τις επιδιώξεις της Κεντρικής Παράταξης, ρίχνει ταυτόχρονα γέφυρα για να εισορμήσουν στο φοιτητικό χώρο οι διάφορες ποικιλίες - ι σ μ ω ν, από τον «καθαρό» τροτσισμό μέχρι το «νεόκοπο» ούμανισμό. Η έλλειψη ενός καθαρού ιδεολογικο-πολιτικού προσώπου και ή προβολή ενός ακαθόριστου «συστήματος» όπου συμπλέκονται όλων των ειδών οι απόψεις, όσο κι' αν καλύπτονται με την ταμπέλα της «ανάζητησης» και της «συνέπειας» αποτελεί το κύριο χαρακτηριστικό της «θέσης» και της δραστηριότητας των στοιχείων αυτών.

Σα συνέπεια του ιδεολογικο-πολιτικού εκφυλισμού των σχημάτων που βρίσκονται κάτω από την ηγεσία της ΕΔΑ, γεννήθηκαν — όπως ήταν φυσικό — φαινόμενα απογοήτευσης και αδιαφορίας σε όλη μικρή κλίμακα. Αυτά εκτρέφουν μια ιδιότυπη «απολιτική» άποψη και έκδηλώσεις σαν κι' αυτή που βρίσκεται κάτω από την προστασία του Συγκροτήματος και που φιλοδοξεί να παίξει και ρόλο «τάσης» στο φοιτητικό κίνημα, προβάλλοντας σα «θέση» της την «αποδέσμευση» από κάθε ξεάρτηση ιδεολογική, πολιτική και κομματική, και την προβολή του «ελεύθερου» και «άνησυχου» ατόμου. Το «άτομο» αυτό, κατά την άποψη των υποστηρικτών της «θεωρίας» αυτής, που άντλούν τα «ύλικά» τους από τα έντυπα της «παμπλικής» πτέρυγας της 4ης Διεθνούς και από το παρισινό «Σοσιαλισμού Μπαρμπάρι» του παλαιού καθοδηγητή του Α. Παπανδρέου, Κορνέλιου Καστοριάδη, όφειλε να αναπτύξει μόνο του αυτόδουλη δράση, ανεξάρτητο από κάθε δέσμευση γιατί κάθε μορφή οργάνωσης τείνει προς τη «μυστικοποίηση», τη «γραφειοκρατικοποίηση» και τον «αστισμό».

Προκύπτει επομένως ή ανάγκη της υπερνίκησης αυτών των εμποδίων, της ξεάλειψης όλων των νοσηρών φαινομένων και καταστάσεων, της προβολής μιας ορθής γραμμής άγώνων και της ανασύνταξης των προσδευτικών δυνάμεων στο σπουδαστικό χώρο σε μια νέα βάση. Το τριπλό αυτό καθήκον δέν μπορεί να πραγματοποιηθεί παρά με τη συνένωση όλων των ατομικών επί μέρους προσπαθειών σε μια ένιαία οργανωμένη προσπάθεια.

Προβάλλει λοιπόν αναπόφευκτα ή ανάγκη δημιουργίας ενός οργανισμού που να ξευπηρετεί τον παραπάνω σκοπό. Ο οργανισμός αυτός δέν μπορεί να είναι άλλος από μια συγκροτημένη, οργανωμένη, συνεπή αντιιμπεριαλιστική - αντιφασιστική δημοκρατική παράταξη. Την παράταξη αυτή μπορούν να την συγκροτήσουν όσοι προσδευτικοί φοιτητές συμφωνούν στις βασικές γραμμές μιας συνεπούς αντιιμπεριαλιστικής - αντιφασιστικής δημοκρατικής πάλης γενικά και στην ανάγκη της ένταξης του φοιτητικού κινήματος στα πλαίσια της πάλης αυτής, καθώς και στην ανάγκη μιας ανεξάρτητης γραμμής στο σπουδαστικό χώρο, από εκείνη που ακολουθούν οι ηγέτες της ΕΔΗΝ και της ΔΝΑ τα τελευταία χρόνια. Η παράταξη αυτή θα είναι ένας οργανισμός που δέν θα προϋποθέτει μια πλήρη σύμπτωση απόψεων στο ιδεολογικο-πολιτικό πεδίο. Δέν θα είναι μια μονολιθική πολιτική οργάνωση, αλλά και δέν θα είναι και μια ακαθόριστη μάζα οπαδών. Θα διέπεται από τις αρχές και το πρόγραμμα που θα αντιστοιχούν στο χαρακτήρα και τους σκοπούς της και θα διευρύνεται καθημερινά στο βαθμό που θα κάνει συνείδηση σε όλο και μεγαλύτερη μάζα σπουδαστών την ανάγκη της αποδέσμευσης από τα σημερινά «καθορισμένα» πλαίσια των «επίσημων» φορέων του φοιτητικού κινήματος.

Ορισμένα σημεία του Προγράμματος της Παράταξης αυτής μπορεί να είναι τα ακόλουθα:

— Αντίθεση στις συμφωνίες που εντάσσουν την Ελλάδα στην κατηγορία των ξεαρτημένων από τον ιμπεριαλισμό χωρών, όπως της έλληνοαμερικανικής συμφωνίας του 1953, των έλληνογερμανικών συμφωνιών του 1958 κλπ. Η Ελλάδα ξεω από το ΝΑΤΟ. Αντίθεση στις συμφωνίες και συμβάσεις με τις όποιες παραδίνεται ο πλούτος της χώρας στα ξενα μονοπώλια, όπως ή σύμβαση Τόμ Πάππας, Πεσινέ κλπ. Η Ελλάδα ξεω από την ΕΟΚ.

— Πάλη για μια ανεξάρτητη πολιτική στο Κυπριακό, προς την κατεύθυνση της παροχής του δικαιώματος της ανεξαρτησίας - αυτοδιάθεσης στον Κυπριακό λαό. Στήριξη στις πραγματικά αντιιμπεριαλιστικές δυνάμεις. Κατά των μεσολαθήσεων του ΟΗΕ και της παρουσίας δυνάμεων που παίζουν το ρόλο κάλυψης των ιμπεριαλιστικών μηχανορραφιών.

— Πάλη για την κατάργηση όλης της αντιδημοκρατικής νομοθεσίας, των νόμων 509, 375 και όλων των άλλων αντιδημοκρατικών νόμων και ψηφισμάτων για τη γενική άμνηστία, τη νομιμοποίηση του ΚΚΕ και τον πλήρη και χωρίς όρους επαναπατρισμό των πολιτικών προσφύγων.

— Συμπαράσταση στους λαούς που καταπιέζονται από τις δυνάμεις του διεθνούς ιμπεριαλισμού και πριν απ' όλα από τις ΗΠΑ.

— Πάλη για πραγματικές κατακτήσεις στον τομέα των συνθηκών σπουδής, για βελτίωση του επιπέδου σπουδών. Ύπέρ μιας πραγματικής πορείας αγώνων για τη βελτίωση του περιεχομένου σπουδών και όλης της εσωτερικής ζωής στα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα.

— Πάλη για τη δημιουργία μιας δημοκρατικής παιδείας στη βάση της απαλλαγής της χώρας από το ζυγό των ξένων και ντόπιων μονοπωλίων, της κατάκτησης μιας πραγματικής οικονομικής και πολιτικής ανεξαρτησίας.

— Για ένα εθνικό, αντιιμπεριαλιστικό, δημοκρατικό, πολιτιστικό μέτωπο έναντι της «ιδεολογίας» του κοσμοπολιτισμού και της εθνικής υποτέλειας, έναντι της πολιτιστικής επίθεσης του ιμπεριαλισμού και των ξενόδουλων υποστηρικτών του.

Ο χαρακτήρας της Παράταξης αυτής επιβάλλει την ανάπτυξη μιας πλούσιας δραστηριότητας και μέσα στους κόλπους των φοιτητικών συλλόγων, αλλά και έξω από αυτούς. Η δραστηριότητα αυτή θα διαποτίζεται από το στοιχείο της αγωνιστικότητας και της στήριξης στη μάχη των φοιτητών. Κατά συνέπεια, η παρασκηνιακή δραστηριότητα, ή «διπλή» τακτική — μια για τα προσχήματα και τις διακηρύξεις και μια άλλη στην πράξη — είναι στοιχείο ασυμβίβαστα με το χαρακτήρα της Παράταξης. Επιπλέον η Παράταξη λειτουργεί και αποφασίζει με δημοκρατικό τρόπο μπροστά στις μάζες και όχι πίσω από τις μάζες. Η «μυστική» πολιτική που ακολουθούν οι ήγες της ΔΝΑ και της ΕΔΗΝ απορρέει από τον ίδιο το χαρακτήρα τους. Δεν στηρίζονται στις μάζες και δεν έχουν εμπιστοσύνη σ' αυτές. Επίσης υπηρετούν τις συγκεκριμένες επιδιώξεις της παπανδρεϊκής πολιτικής, δηλ. της πολιτικής μιας μερίδας της μεγαλοαστικής τάξης, με διάφορους τρόπους και ή πρώτη και ή δεύτερη.

Η Παράταξη ενεργεί μπροστά στις μάζες, για τις μάζες και όχι σε «επίπεδο κορυφών». Φυσικά αυτό δε σημαίνει ότι η Παράταξη δεν πρέπει να επιδιώκει και να πραγματοποιεί συνεργασίες με τις ήγες παρατάξεων, όπου αυτό είναι δυνατό. Αλλά ο τρόπος που θα πραγματοποιεί αυτές τις συνεργασίες δεν θα οδηγεί στην απομάκρυνση από τη θεμελιώδη αρχή ότι οι ήγες δεν σπρώχνονται στη συνεργασία γιατί έγιναν έξυπνοι «έλιγμοι» και «τσουβαλιάστηκαν», αλλά γιατί ή ίδια ή σχεδιασμένη συνεχής δράση των φοιτητικών μαζών τις υποχρεώνει.

Είναι φανερό πως μια τέτοια Παράταξη δεν μπορεί στις σημερινές συνθήκες να αναπτυχθεί αριθμητικά με μιάς, αλλά αυτό θα συντελεσθεί στην πορεία μιάς συνεχούς, επίμονης και επίπονης προσπάθειας των πρωτοπόρων σπουδαστών που θα έπωμισθούν το δρόμο της οικοδόμησής της. Εκκινώντας από διάφορες απλές μορφές δράσης θα ανυψώνουν το επίπεδο της δραστηριότητάς τους, θα συνενώνουν τις επιμέρους προσπά-

θειες και θα τις ανεβάζουν στο επίπεδο μιάς πανσπουδαστικής δραστηριότητας. Αξιοποιώντας την πείρα του παρελθόντος, παίρνοντας υπόψη τους τα δοσμένα της καθημερινής πρακτικής, διεξάγοντας μιά πλατειά ζύμωση με όλα τα πρόσφορα μέσα, θα κατακτούν νέες θέσεις, θα στερεώνουν αυτές που έχουν κατακτήσει, θα ανοίγουν δρόμους για τη μεγαλύτερη διεύρυνση της επιρροής και της οργανωμένης τους δύναμης.

Δεν υπάρχει άλλος τρόπος για την οικοδόμηση μιάς Παράταξης, που φιλοδοξεί να παύσει ανεξάρτητο, καθοδηγητικό ρόλο στην ανάπτυξη των αγώνων του σπουδαστικού κόσμου προς μιά συνεπή αντιιμπεριαλιστική - αντιφασιστική - δημοκρατική κατεύθυνση στις σημερινές συνθήκες.

Ταυτόχρονα η Παράταξη αυτή μπορεί να αγωνισθεί για την επίτευξη μιάς πλατειάς δημοκρατικής συμπαράταξης με αντιιμπεριαλιστική - αντιφασιστική αίχμη στη βάση ενός προγράμματος που να εκφράζει ορισμένα ώριμα αιτήματα του φοιτητικού κόσμου, που συνδέουν με όρθο τρόπο το φοιτητικό κίνημα με το πραγματικά αντιιμπεριαλιστικό - δημοκρατικό κίνημα της χώρας μας.

Ορισμένα αιτήματα που μπορούν να προβληθούν είναι τα ακόλουθα:

1) Καταδίκη του αυλικού πραξικοπήματος της 15 Ιουλίου. Πάλη έναντι της σκοταδιστικής αντιφοιτητικής πολιτικής των αυλικών κυβερνήσεων. Πάλη έναντι της επίθεσης του νεοφασισμού και των οργανώσεων του (ΕΚΟΦ, 4η Αυγούστου, Εθνικό Μέτωπο κλπ.). Πάλη έναντι της Δεξιάς στη βάση της ανοιχτής ενιαίας καταπολέμησής της.

2) Υπεράσπιση του φοιτητικού συνδικαλισμού από τις επιθέσεις της κυβέρνησης και των πυρηνικών αρχών. Υπεράσπιση και διασφάλιση του ακαδημαϊκού ασύλου. Πάλη για τη νομοθετική κατοχύρωση του ακαδημαϊκού ασύλου.

3) Τροποποίηση των καταστατικών των συλλόγων που εμποδίζουν την έκφραση όλων των τάσεων της φοιτητικής νεολαίας. Καθιέρωση της αναλογικής. Όμαλή, δημοκρατική λειτουργία των συλλόγων και των άλλων μαζικών οργανώσεων.

4) Πάλη για την κατάκτηση του δικαιώματος της ανεξαρτησίας - αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού. Απορριψη κάθε «λύσης», που κάτω από οποιονδήποτε μανδύα και αν καλύπτεται αυτή, κατευθύνεται στην αποστέρηση του δικαιώματος αυτού από τον κυπριακό λαό.

5) Έναντι των επεμβάσεων των ξένων οικονομικών και πολιτικών δυνάμεων στη ζωή της χώρας. Αγώνας για μιά ανεξάρτητη πολιτικά και οικονομικά Ελλάδα. Γιατί δημοκρατία, αναγέννηση στην Παιδεία δεν μπορεί να επέλθει με εξαρτημένη τη χώρα μας από τα ξένα μονοπώλια, με στέρηση των πολιτικών ελευθεριών που είναι συνέπεια της υποταγής της στο ΝΑΤΟ.

6) Αγώνας για τη βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης και σπουδής. Για καλλιτέρευση του περιεχομένου σπουδών.

Τὰ αἰτήματα αὐτὰ ὑποστηρίζονται σήμερα ἀπὸ τῇ μεγάλη πλειοψηφία τῶν φοιτητῶν, ὅπως ἀποδείχτηκε τελευταῖα ἀπὸ μιὰ σειρά συνελεύσεις σχολῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτὸ τὸ Γ' Ἐθνικὸ Συμβούλιο τῆς ΕΦΕΕ. Ἡ ἐπίσημη, ἀνοιχτὴ τοποθέτηση διαφόρων δυνάμεων τοῦ σπουδαστικοῦ κόσμου μπορεῖ ἀσφαλῶς νὰ συνεγείρει τεράστιες μάζες φοιτητῶν καὶ νὰ τὶς δραστηριοποιήσῃ πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς πάλης γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἐνδὸς τέτοιου προγράμματος.

Τὰ γενικά αὐτὰ αἰτήματα δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἐξευθευνθῶν σὲ κάθε σχολή, σὲ κάθε ἴδρυμα καὶ σὲ κάθε πόλη, στὴ θάση τῆς μελέτης τῶν ξεχωριστῶν συνθηκῶν τόσο ἀπὸ τὴν ἀποψη τῆς συγκεκριμένης κατάστασης, ὅσο καὶ ἀπὸ τὴν ἀποψη τοῦ βαθμοῦ συνειδητοποίησής τους ἀπὸ τὶς φοιτητικὲς μάζες. Οἱ δυνάμεις τῆς Ἀντιιμπεριαλιστικῆς - Ἀντιφασιστικῆς Δημοκρατικῆς Παράταξης σὲ κάθε σχολή, ἴδρυμα, πόλη ὀφείλουν νὰ ἐπεξεργασθῶν ἓνα συγκεκριμένο πρόγραμμα πὺ δὲν θὰ «ἐπιδληθεῖ» αὐτοῦσιο «ἀπὸ τὰ πάνω» στὶς δυνάμεις μὲ τὶς ὁποῖες πρόκειται νὰ συμπαραταχθῶν, ἀλλὰ θὰ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνένωσης τῶν γενικῶν αἰτημάτων καὶ τῆς γενικῆς πείρας μὲ τὴν συγκεκριμένη μελέτη τῶν συγκεκριμένων συνθηκῶν.

Οἱ δυνάμεις ἐκείνες πὺ ἀποδέχονται σὰν ὀρθὰ καὶ ὥριμα αὐτὰ τὰ αἰτήματα ὀφείλουν νὰ προχωρήσουν σὲ ἐπίσημη ἀνοιχτὴ διακήρυξη τῆς υἱοθέτησής τους καὶ νὰ ἀναλαμβάνουν σχεδιασμένα, ὀργανωμένο ἀγῶνα γιὰ τὴν προώθησή τους. Ἡ τέτοια συμπαρατάξη μπορεῖ νὰ πραγματοποιεῖται εἴτε μὲ τὴν ἔγκριση τῶν ἡγεσιῶν τῶν «ἐπίσημων» παρατάξεων ἢ καὶ ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτὴν. Εἶναι φυσικὰ δυνατό κάτω ἀπὸ τὴν πίεση τῆς πάλης τῶν φοιτητῶν νὰ ἐπιτυγχάνεται σ' αὐτὸ ἢ σ' ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ἢ υἱοθέτηση ἀπὸ μέρους τῶν ἡγεσιῶν αὐτῶν. Ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ ὑπάρξει σὲ καμιά περίπτωση ἢ αὐταπάτη ὅτι ἡ «υἱοθέτηση» δὲν θὰ ἔχει ἓνα περιορισμένο χαραχτήρα.

Στὶς σημερινὲς ὅμως συνθήκες ἢ ἀπήχηση ἀπὸ τὴν προβολὴ αὐτοῦ ἢ ἐκείνου τοῦ συνθήματος μέσα στὴ φοιτητικὴ μάζα δὲν μπορεῖ νὰ ἐπέρχεται σὰν ἀποτέλεσμα μιᾶς αὐθόρμητης διαδικασίας. Πολὺ περισσότερο ἢ συνεχῆς ἀνάπτυξη ἀγῶνων σὲ καθορισμένους

στόχους καὶ κατευθύνσεις προϋποθέτει τὴ συνεχῆ ἐνεργητικὴ παρεμβολὴ ἐνδὸς παράγοντα πὺ νὰ μπορεῖ νὰ παίζει μὲ συνέπεια κι' ὡς τὸ τέλος τὸ ρόλο αὐτό. Ὑπὸ τὴν ἐννοια αὐτὴ ἢ Ἀντιιμπεριαλιστικὴ - Ἀντιφασιστικὴ Δημοκρατικὴ Παράταξη ἐπωμίζεται ἓνα δύσκολο καὶ τιμητικὸ καθήκον:

Τῆς ἀνασύνταξης τῶν προοδευτικῶν - δημοκρατικῶν δυνάμεων στὸ σπουδαστικὸ χῶρο σὲ μιὰ νέα θάση, τῆς συσπείρωσής τους καὶ τῆς ἀξιοποίησής τους πρὸς τὸ γενικὸ συμφέρον τοῦ φοιτητικοῦ κινήματος καὶ γενικώτερα τοῦ λαϊκοῦ κινήματος, ἀλλὰ καὶ τῆς προώθησης τῆς ὑπόθεσης τῆς ἐνότητος τῶν φοιτητικῶν ἐκείνων δυνάμεων πὺ μπορεῖ νὰ ἐνωθῶν πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς πάλης ἐναντίον τοῦ πραξικοπήματος γενικά, τοῦ πραξικοπήματος εἰδικὰ στὸ σπουδαστικὸ χῶρο, δηλαδὴ τῆς ἀποκατάστασης τῆς ἐνότητος τῶν δημοκρατικῶν φοιτητῶν σὲ μιὰ νέα θάση.

Πρόκειται ἀναμφισβήτητα γιὰ ἓνα δύσκολο καθήκον, πὺ ἀπαιτεῖ ξεχωριστὲς προσπάθειες, ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ καὶ ἀκατάβλητη θέληση.

Αὐτὸ τὸ δύσκολο, ἀλλὰ τιμητικὸ καθήκον, εἶναι βέβαιο πῶς θὰ ἀναλάβουν οἱ πρωτοπόροι προοδευτικοὶ σπουδαστὲς μὲ πίστη καὶ ἐνθουσιασμὸ.

Ἡ Ἀντιιμπεριαλιστικὴ - Ἀντιφασιστικὴ Δημοκρατικὴ Παράταξη ἔχει ἀρχίσει ἤδη νὰ πραγματοποιεῖται. Ὅλο καὶ νέες δυνάμεις προστίθενται στὶς παλιότερες. Ἡ φάλαγγα τῶν πρωτοπόρων σπουδαστῶν πυκνώνει.

Ἀς ἀντηχήσῃ παντοῦ τὸ ἀγωνιστικὸ προσκλητήριο:

Προοδευτικοί, δημοκρατικοί σπουδαστὲς καὶ σπουδάστριες, ἐνωθεῖτε! Δώστε ὅλες σας τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν οἰκοδόμησιν ἐνδὸς εὐρύτατου ἀντιιμπεριαλιστικοῦ - ἀντιφασιστικοῦ δημοκρατικοῦ μετώπου. Συνδυάστε τὸν ἀγῶνα γιὰ τὰ σπουδαστικὰ αἰτήματα μὲ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὰ λαϊκά, γιὰ τὰ πανεθνικὰ αἰτήματα. Ἀγωνισθεῖτε ὡς τὸ τέλος γιὰ τὴ νίκη τῆς δημοκρατίας καὶ τῆς ἀντιιμπεριαλιστικῆς ὑπόθεσης. Ἐλέγχετε τὴ δύναμη καὶ τὴ στερεότητα ὅλων τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἀντιλήψεων μέσα στὸ καμῖνι ἐνδὸς παρατεταμένου, ἐπίμονου ἀντιιμπεριαλιστικοῦ ἀγῶνα!

Ἀθήνα 11) 4) 66

★ 'Ο αγώνας για την Ειρήνη και η Δ' Μαραθώνεια Πορεία Ειρήνης

Η ένταση της πολιτικής της επίθεσης και του πολέμου του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, θέτει στο κέντρο της προσοχής όλων των φιλειρηνικών ανθρώπων το καθήκον της πάλης για την αποτροπή του πολέμου, για την υπεράσπιση της παγκόσμιας ειρήνης. Στις σημερινές συνθήκες μάλιστα, που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός έντεινε τις προετοιμασίες του για την «περίσφυξη» της Α. Κίνας και των χωρών που αντιστέκονται στην επεκτατική του δραστηριότητα, ο κίνδυνος μιας σύρραξης που «δὲ θὰ γνωρίσει σύνορα» εἶναι ὄχι μόνο ὑπαρκτός ἀλλὰ καὶ ἀμεσός. Μεγάλες ἀμερικάνικες δυνάμεις ἀποστέλλονται συνεχῶς ἀπὸ τὴς ΗΠΑ καὶ τῆς Δ. Γερμανίας στὸ Βιετνάμ καὶ στὴς ἄλλες ἀμερικάνικες βάσεις στὴ Ν.Α. Ἀσία.

Ταυτόχρονα, καλλιεργεῖται τὸ ἔδαφος γιὰ τὴν ἀνάληψη συγκεκριμένων ἐπιθετικῶν ἐνεργειῶν, ἀπειλὲς ἐκτοξεύονται ἀμεσα ἀπὸ ὑπεύθυνους ἀμερικάνικους παράγοντες, ἐνῶ νέα σύμφωνα σκαρώνονται πού νὰ ὑπηρετοῦν τὸ σκοπὸ τῆς ἐπέκτασης τοῦ πολέμου στὴν Ἀσία. Ὁ ἀμερικάνικος ιμπεριαλισμός, πιασμένος στὴ μέγγενή των ἐσωτερικῶν του ἀντιφάσεων, σπρώχνεται κάθε μέρα καὶ περισσότερο σὲ τυχοδιωκτισμούς στὸ διεθνὲς πεδίο. Κάθε μέρα πού περνάει γίνεται ἀκόμα πιὸ ἀποτρόπαιος καὶ ὀρκισμένος ἐχθρὸς τῆς Εἰρήνης καὶ τῶν λαῶν τοῦ κόσμου. Ταυτόχρονα, συνεχίζει τὴν προσπάθεια ἐξαπάτησης τῶν λαῶν τοῦ κόσμου, προβάλλοντας τὴ λεοντὴ τοῦ «φιλειρηνικοῦ» καὶ «συνετοῦ» παράγοντα στὴς διεθνεῖς σχέσεις, συνδυάζοντας τὴ «φιλειρηνική» του ὅψη μὲ τὴν ἄσκηση τοῦ πυρηνικοῦ ἐκδιασμοῦ καὶ τῆς πυρηνικῆς τρομοκρατίας σὲ μεγάλη κλίμακα.

Μεγάλη συνεισφορὰ στὴ προώθηση τῆς ἐκστρατείας τοῦ ἀμερικάνικου ιμπεριαλισμοῦ ἔδωσαν καὶ δίνουν οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς τόσο μὲ τὴς θεωρίες τους γιὰ τὴν ἀλλαγὴ τῆς φύσης τοῦ ἀμερικάνικου ιμπεριαλισμοῦ ὅσο καὶ μὲ τὴν πολιτικὴ τους τῆς σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας καὶ μὲ τὴν πρακτικὴ τους πού κατευθύνεται στὴ χαλάρωση τῆς ἐπαγρύπνησης τῶν λαῶν τοῦ κόσμου. Δὲν θὰ εἶχε μπορέσει ὁ ἀμερικάνικος ιμπεριαλισμός νὰ προωθήσει τὸ «σύστημα» περικύκλωσης τῶν σοσιαλιστικῶν χωρῶν μέσω τῆς ἐγκαθίδρυσης κυβερνήσεων ἀνδρείκλων, χωρὶς τὴν ἄμεση καὶ ἔμμεση βοήθεια πού τοῦ ἔδωσε καὶ τοῦ δίνει ἡ θεωρία καὶ ἡ πρα-

κτικὴ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ. Αὐτὴ ἡ βοήθεια ἐκφράστηκε καὶ στὸν ἀποπροσανατολισμὸ τοῦ κινήματος τῆς εἰρήνης σὲ διεθνή κλίμακα, ἀλλὰ καὶ στὴν οὐσιαστικὴ του παράλυση τὰ τελευταῖα χρόνια. Ἡ συμφωνία γιὰ τὴ μερικὴ κατάπαυση τῶν πυρηνικῶν δοκιμῶν, ἡ προσπάθεια γιὰ τὴ σύναψη συνθήκης γιὰ τὴν «ἀποτροπὴ τῆς διασπορᾶς τῶν πυρηνικῶν ὅπλων», οἱ συζητήσεις γιὰ τὴ συγχρότηση «διεθνoῦς εἰρηνευτικῆς δόγματος» τοῦ ΟΗΕ, ἀποτελοῦν μερικoὺς χαρακτηριστικoὺς σταθμοὺς στὴν πρακτικὴ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ.

Ὡστόσο, μπορεῖ οἱ προσπάθειες τῶν ρεβιζιονιστῶν νὰ δυσκολεύουν καὶ νὰ δημιουργοῦν πρόσθετα ἐμπόδια στὸν ἀγῶνα τῶν λαῶν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν σὲ καμμιὰ περίπτωσή νὰ τὸν καταργήσουν. Ἡ ἀνάπτυξη ἐνὸς πλατειοῦ φιλειρηνικοῦ κινήματος μέσα στὴς ἴδιες τὴς ΗΠΑ ἀποτελεῖ μιὰ πανηγυρικὴ ἐπιβεβαίωση τῆς ἀλήθειας αὐτῆς. Ὅμως, τὸ πρόβλημα τῆς ἔντασης τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς παγκόσμιας εἰρήνης καὶ τοῦ ὀρθοῦ προσανατολισμοῦ τοῦ διατηρεῖ ὅλη του τὴν ὀξύτητα καὶ τὴν ἀξία. Στις σημερινές συνθήκες, πού σὲ διεθνή κλίμακα, οἱ μηχανορραφίες τῶν ρεβιζιονιστῶν ἀνυψώθηκαν σὲ ἕνα «συστηματοποιημένο» ἐπίπεδο, τὰ ἐμπόδια καὶ οἱ δυσκολίες πού πρέπει νὰ ὑπερνικηθοῦν γιὰ νὰ λυθεῖ μὲ ἐπιτυχία τὸ πρόβλημα, γίνονται ἀκόμα περισσότερα.

Ἡ σύγκρουση τῶν δυὸ γραμμῶν σχετικὰ μὲ τὸ ζήτημα τοῦ πολέμου καὶ τῆς εἰρήνης ἔχει θέσει στὴν ἡμερήσια διάταξη τὴν ἀνάγκη τῆς καταπολέμησης τῶν προσπαθειῶν τῶν ρεβιζιονιστῶν γιὰ τὴν ἀπομόνωση τῆς πάλης γιὰ τὴν εἰρήνη ἀπὸ τὴν πάλη γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀνεξαρτησία, ἀπὸ τὴν πάλη ἐναντίον τοῦ ιμπεριαλισμοῦ. Ἡ ιμπεριαλιστικὴ συνωμοσία γιὰ τὴν ἐξαπόλυση ἐνὸς παγκόσμιου πολέμου εἶναι ἀδύνατο νὰ ἀνατραπεῖ ἂν δὲν συνδεθεῖ στενὰ ὁ ἀντιιμπεριαλιστικὸς ἀγῶνας γιὰ τὴν ἐθνικὴ ἀπελευθέρωση καὶ τὴν ἀνεξαρτησία μὲ τὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν προστασία τῆς παγκόσμιας εἰρήνης. Ὅπως ἀντίστροφα γιὰ νὰ προωθηθεῖ ὁ ἀντιιμπεριαλιστικὸς ἀγῶνας τῶν λαῶν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή τους πρέπει νὰ συνδέεται στενὰ μὲ τὸν ἀγῶνα τῶν λαῶν γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς παγκόσμιας εἰρήνης.

Στὴ χώρα μας ὁ ἀγῶνας γιὰ τὴν εἰρήνη ἔχει γνω-

ρίσει στο παρελθόν διάφορες φάσεις. Το χαρακτηριστικό του ήταν η αγωνιστική διάθεση των εθρύτατων λαϊκών μαζών και η προσπάθεια των ρεβιζιονιστών να περιορίσουν αυτή τη διάθεση και να την κλείσουν σε πλαίσια τέτοια που να ευνουούν την εφαρμογή των γνωστών θέσεων τους. Έτσι το πασιφιστικό πνεύμα και η απομόνωση του αγώνα για την ειρήνη από τον αγώνα για την εθνική ανεξαρτησία και τη δημοκρατία ήταν μόνιμη γραμμή «δράσης» τους. Το αποτέλεσμα ήταν να σημειωθεί μια κατακόρυφη πτώση της δραστηριότητας του κινήματος των οπαδών της ειρήνης και να περιορισθεί σε πολύ καθορισμένες και τυποποιημένες εκδηλώσεις. Στις πορείες που εγκαινιάσθηκαν το 1963 και πήραν την επωνυμία «Μαραθώνιες πορείες», εκφράστηκε πολύ καθαρά η σύγκρουση της γραμμής των ρεβιζιονιστών με τις διαθέσεις των μαζών και πριν απ' όλα της εργατικής τάξης και της νεολαίας. Από την άποψη αυτή η περιουσία Γ' Μαραθώνεια Πορεία αποτελεί μια πειστική απόδειξη. Σε στιγμές έντασης της επίθεσης των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στο Βιετνάμ και στον Άγιο Δομίνικο, σε στιγμές έντασης της επεμβατικής δραστηριότητάς τους στην Ελλάδα και στην Κύπρο, ο προσανατολισμός που επεξεύρησαν να δώσουν στην Πορεία ήταν ή σπερδωτική προβολή γενικών και αφηρημένων συνθημάτων για τον «γενικό αποπλισμό» και η επίκληση της καλής θέλησης των «ισχυρών της γης» να «χαρίσουν» την ειρήνη στην ανθρωπότητα. Ο προσανατολισμός αυτός ανατράπηκε δραστικά από τις μάχες των οδοιπόρων. Τα συνθήματα «έξω οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές από το Βιετνάμ», «ή Ελλάδα έξω από το ΝΑΤΟ», κυριάρχησαν στην περιουσία Γ' Μαραθώνεια Πορεία.

Σήμερα, παρά το γεγονός ότι συγκροτήθηκε μια Προπαρασκευαστική Επιτροπή για την οργάνωση της Δ' Μαραθώνειας Πορείας και έθεσε σε κυκλοφορία μια διακήρυξη, δεν έχει γίνει ακόμα καμιά ουσιαστική προεργασία για την οργάνωση της Πορείας. Και απομένουν μέχρι την ημέρα της πραγματοποίησής της είκοσι μόνο μέρες. Είναι φανερό ότι το διάστημα αυτό είναι πάρα πολύ μικρό για να γίνει η αναγκαία προετοιμασία. Άλλα αυτό αποτελεί μόνο τη μια πλευρά του ζητήματος. Η άλλη και η πιο σημαντική είναι ο προσανατολισμός που θα δοθεί στην Πορεία. Κι' εδώ τα πράγματα όχι μόνο δε δείχνουν από την πλευρά των οργάνων καμιά αλλαγή προσανατολισμού, αλλά αντίθετα δείχνουν επιμονή στο γνωστό λαθεμένο προσανατολισμό. Στη διακήρυξη που έχει κυκλοφορήσει προβάλλεται το ίδιο πνεύμα που έγινε προσπάθεια να δοθεί και στην περιουσία Πορεία. Έτσι, το πνεύμα του «γενικού αποπλισμού», της «ειρήνης» γενικά, διαποτίζει το κείμενο αυτό, παρά τις φράσεις για το Βιετνάμ που υπάρχουν εδώ κι' εκεί. Παρόμοιες φράσεις υπήρχαν άλλωστε και στα κείμενα της Προπαρασκευαστικής Επιτροπής της Γ' Μαραθώνειας Πορείας, που ωστόσο δεν παρέμειναν από την πλευρά των οργάνων παρά κενές φράσεις.

Στις σημερινές συνθήκες έντασης της επίθεσης των δυνάμεων του πραξικοπήματος έναντι του ελληνικού

λαού, μεγαλύτερης υποταγής στις απαιτήσεις των αμερικανών επεμβατιστών, προώθησης της επιχειρήσεως για το στραγγαλισμό του κυπριακού λαού, δουλικής εξυπηρέτησης από την πλευρά των αμερικανόδουλων της κυβέρνησης Στεφανόπουλου των απαιτήσεων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού (χρίση στο ΝΑΤΟ, Βιετνάμ κλπ.), ένας όρθος προσανατολισμός και μια επιτυχημένη οργάνωση της Δ' Μαραθώνειας Πορείας θα ασκήσει μια σοβαρή επίδραση στην πορεία των πραγμάτων στη χώρα μας.

Είναι φανερό ότι η Δ' Μαραθώνεια Πορεία για να γίνει μια επιβλητική εκδήλωση της αγωνιστικής διάθεσης των εθρύτατων λαϊκών μαζών, που θέλουν να αγωνισθούν για την υπεράσπιση της παγκόσμιας ειρήνης, έναντι της κύριας απειλής που υπάρχει γι' αυτήν από την πλευρά της φιλοπόλεμης και επιθετικής πολιτικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού, πρέπει να γίνει υπόθεση των ίδιων των μαζών. Αυτό δεν το επιδιώκουν, αλλά ούτε το θέλουν οι οργάνωτες της Πορείας. Και δεν το επιδιώκουν και δεν το θέλουν γιατί βρίσκονται κάτω από την τέτοια ή άλλοιωτική επιρροή των ρεβιζιονιστών που δεν έχουν καμιά εμπιστοσύνη στις μάχες αλλά αντίθετα φοβούνται τις μάχες. Και φοβούνται τις μάχες γιατί στους κόλπους τους συνελογούνται σοβαρές διαφοροποιήσεις που δεν μπορούν παρά να εκφραστούν σε ότι αφορά την οργάνωση και τον προσανατολισμό της Μαραθώνειας Πορείας. Άλλα αυτό που φοβούνται δεν θα το αποφύγουν... Η πραγματική φωνή των μαζών είναι τόσο ισχυρή που θα σπάσει τα φράγματα που προσπαθούν να όρθώσουν οι ρεβιζιονιστές.

Η Δ' Μαραθώνεια Πορεία πρέπει να αποτελέσει μια ρωμαλέα, αγωνιστική, λαϊκή εκδήλωση. Σ' αυτήν πρέπει να πάρουν μέρος όλοι οι ειρηνόφιλοι άνθρωποι και πριν απ' όλα οι μάχες της εργατικής τάξης, οι άλλοι εργαζόμενοι, οι φοιτητές κλπ. Να υψώσουν τη φωνή τους έτσι που να ακουσθεί για άλλη μια φορά, αλλά πιο επιβλητική, πιο αυστηρή ή καταδίκη του κυριώτερου εχθρού της παγκόσμιας ειρήνης, του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Να διαδηλωθεί ή απόφαση των λαϊκών μαζών της χώρας μας για την υπεράσπιση της παγκόσμιας ειρήνης, αλλά και η απόφασή τους να αγωνισθούν επίμονα και θαρραλέα έναντι της φιλοπόλεμης και επιθετικής πολιτικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού. Για την πλήρη απαγόρευση και καταστροφή των πυρηνικών όπλων, για τη διάλυση όλων των πολεμικών δάσεων των ΗΠΑ στις διάφορες περιοχές του κόσμου και πριν απ' όλα στη χώρα μας. Για τη διάλυση των επιθετικών συνασπισμών (ΝΑΤΟ, ΣΕΝΤΟ, ΣΕΑΤΟ).

Οι οδοιπόροι της ειρήνης θα καταδικάσουν τον αμερικανικό ιμπεριαλισμό για τα εγκλήματά του σε διάφορες περιοχές του κόσμου, στον Άγιο Δομίνικο, στην Γκάνα, στην Ινδονησία. Θα καταδικάσουν τα εγκλήματα της ινδονησιακής δεξιάς και των ινδονησιών στρατοκρατών - οργάνων του αμερικανικού ιμπεριαλισμού έναντι του ινδονησιακού λαού.

Οι οδοιπόροι της ειρήνης θα δρονοφωνάξουν: "Έξω οι αμερικάνοι από το Βιετνάμ. Ό λαός του Βιετ-

Τὸ 23ο Συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε.

ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Με τὸ 22ο συνέδριο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ὁλοκληρώθηκε οὐσιαστικά ἡ ἰδεολογικοπολιτικὴ πλατφόρμα τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα δὲν ἀπέμενε παρὰ ἡ ἐπεξεργασία τῶν λεητομερειῶν καὶ ἡ παραπέρα πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῆς. Ἀπὸ τὴν ἀποψη λοιπὸν αὐτὴ τὸ 23ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε., πὺ συνήλθε στὴ Μόσχα ἀπὸ τὶς 29 Μαρτίου μέχρι τὶς 8 Ἀπριλίου 1966, δὲν εἶχε τίποτα τὸ νέο νὰ προσθέσει.

Παρ' ὅλα αὐτὰ τὸ 23ο συνέδριο ἀποκτᾷ μιὰν ἰδιαίτερη σημασία, ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι σ' αὐτὸ καταβλήθηκε μιὰ συστηματικὴ προσπάθεια ἡ συνθηκολόγηση καὶ ἡ προδοσία νὰ καλυφθοῦν κάτω ἀπὸ πομπώδεις διακηρύξεις δῆθεν ἐμμονῆς στὶς βασικὲς ἰδεολογικὲς καὶ πολιτικὲς θέσεις τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος. Ἡ χρουστσωφικὴ τακτικὴ τῆς ξεδιάντροπης καὶ ἀπροσχημάτιστης ἀπειμολήσεως ἀρχῶν, ἰδανικῶν καὶ θέσεων, ἀντικαταστάθηκε ἀπὸ μιὰ ραφιναρισμένη καὶ γι' αὐτὸ περισσότερο ἐπικίνδυνη μεθοδολογία, ἡ ὁποία ἀποσκοπεῖ στὴ συσχότιση τῶν πραγμάτων καὶ τῆ συγκάλυψη τῆς ἀληθινῆς φύσεως τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ρεβιζιονισμοῦ. Στὸ σημεῖο αὐτὸ καὶ μόνον θρίσκειται ἡ διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς σημερινούς χρουστσωφικούς ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες τοῦ Κ. Κ.Σ.Ε. καὶ τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως καὶ στὸ Νικητὰ Χρουστσώφ. Στὴν οὐσία ἐξακολουθοῦν νὰ ἐφαρμόζουν τὴν ἴδια πολιτικὴ του, δηλαδὴ τὸ χρουστσωφικὸ ρεβιζιονισμό, χωρὶς τὸ Χρουστσώφ.

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἀποφάσεις τοῦ 23ου συνεδρίου τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. θὰ ἔχουν ἐπιπτώσεις τόσο στὴν παραπέρα πορεία τοῦ διεθνoῦς κομμουνιστικοῦ καὶ ἐργατικοῦ κινήματος, ὅσο καὶ στὶς δεθνεῖς ἐξελίξεις. Ὅποιες ὅμως καὶ ἂν εἶναι αὐτὲς οἱ ἐπιπτώσεις, ἔνα πρᾶγμα μπορεῖ νὰ εἰπωθεῖ ἀπὸ τῶρα μὲ σιγουριά! Δὲν εἶναι οἱ ἀποφάσεις τοῦ 23ου συνεδρίου, ἐκεῖνες πὺ θὰ καθορίσουν τὴν παραπέρα πορεία τοῦ παγκόσμιου προοδευτικοῦ κινήματος. Δὲν εἶναι οἱ ἀποφάσεις αὐτὲς, ἐκεῖνες πὺ θὰ καθορίσουν τὴ δαμόρφωση τοῦ σύγχρονου κόσμου. Αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθεῖ ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῶν λαῶν, ἀπὸ τὸν ἀγῶνα τῶν συνεπῶν δυνάμεων τοῦ κινήματος, τόσο ἐναντίον τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, ὅσο καὶ ἐναντίον τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ.

Οἱ συνθήκες μέσα στὶς ὁποῖες συνήλθε τὸ συνέδριο

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1964 ὁ κόσμος πληροφορήθηκε ἔκπληκτος τὴν ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ καὶ τὴν ἡγεσία τῆς Σοβιετικῆς Κυβέρνησεως τοῦ μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη «παντοδύναμου» Νικητὰ Χρουστσώφ. Γιὰ ὅσους ὅμως δὲν εἶχαν παρασυρθεῖ ἀπὸ τὰ φαινόμενα, ἀλλὰ καταβάλανε προσπάθεια νὰ βλέπουνε κάτω ἀπ' αὐτὰ τὸ ἀληθινὸ πρόσωπο τῶν πραγμάτων, ἡ πτώση τοῦ Χρουστσώφ δὲν ἦταν κάτι τὸ ἀπρόβλεπτο. Ἀντίθετα, ὅπως ἔγραφε ἡ «Κόκκινη Σημαία» τοῦ Πεκίνου στὶς 21.11.64, «οἱ μαρξιστὲς - λενινιστὲς

νάμ νὰ ἀφεθεῖ μόνος του νὰ λύσει κυριαρχικὰ τὰ ἐσωτερικὰ του προβλήματα. Μακρὰ ἀπὸ τὶς χῶρες πὺ καταπατοῦν τὴν ἀνεξαρτησία τους, ὑποκινοῦν πραξικοπήματα, προβαίνουν σὲ ἀνοιχτὲς ἐπεμβάσεις καὶ ἀσκοῦν ἔλεγχο.

Ἐξω ἀπὸ τὴν Κύπρο οἱ ἀμερικανοάγγλοι ἱμπεριαλιστὲς, λευτεριά - ἀνεξαρτησία - αὐτοδιάθεση τὸν ἡρωϊκὸ Κυπριακὸ Λαό!

Ἐξω οἱ ἀμερικάνοι ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα! Νὰ διαλυθοῦν οἱ ἀμερικάνικες βάσεις στὴν Ἑλλάδα! Ἡ Ἑλλάδα ἔξω ἀπὸ τὸ ΝΑΤΟ!

Κάτω ἡ κυβέρνηση τῶν ὑποτακτικῶν τοῦ φιλοπόλεμου ἱμπεριαλισμοῦ, ἄμεσες ἐλεύθερες ἐκλογές, δημοκρατία, εἰρήνη!

Ἡ Δ' Μαρθῶνεια Πορεία μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ ἀνεβάσει τὸ κίνημα τῶν ὁπαδῶν τῆς εἰρήνης στὴ χώρα μας πρὸς τὴν κατεύθυνση ἑνὸς πραγματικοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν υπεράσπιση τῆς εἰρήνης, ἐναντίον τῆς ἀπειλῆς πὺ ἀντιπροσωπεύει γιὰ τὴν εἰρήνην ὁ ἱμπεριαλισμὸς καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα ὁ ἀμερικάνικος ἱμπεριαλισμὸς, πὺ εἶναι ὁ ὕπ' ἀριθ. 1 ἐχθρὸς τῆς παγκόσμιας εἰρήνης.

είχαν πράγματι προβλέψει έδω και πολύ καιρό, ότι ο Χρουστώφ θα είχε παρόμοιο τέλος».

Η πτώση του Χρουστώφ, του πρωτεργάτη της πολιτικής του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, έδειχνε πώς κάτι δεν πήγαινε καλά για τους ρεβιζιονιστές. Ήταν ήδη ολοφάνερη η παταγώδης αποτυχία της γραμμής Χρουστώφ σ' όλους τους τομείς, τόσο της διεθνούς πολιτικής, όσο και της έσωτερικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης. Η πτώση όμως του Χρουστώφ ήταν πιά και μιá έμμεση όμολογία της χρεωκοπίας του ρεβιζιονισμού, όμολογία που προερχόταν από τους ίδιους τους μέχρι τη στιγμή εκείνη άμεσους συνεργάτες του «ίσχυρου άνδρα» της Σοβιετικής Ένωσης. Αυτό μήπως εσήμαινε, ότι αυτοί οι τελευταίοι, που άνατρέφανε το Χρουστώφ, είχαν την πρόθεση να πάψουν να ακολουθούν και την πολιτική του; Κάθε άλλο. Απλώς με την άνατροπή του Χρουστώφ οι σημερινόι χρουστσωτικοί ρεβιζιονιστές ήγέτες της Σοβιετικής Ένωσης και καθοδηγητές του ΚΚΣΕ έλπιζανε, ότι θα κατόρθωναν να φορτώσουν στη ράχη του όλες τις αποτυχίες, τα λάθη και τις προδοσίες της πολιτικής του, για την όποία ήταν και οι ίδιοι συνεπείς και να εξακολουθήσουν έτσι, με μεγαλύτερη άνεση, την έφαρμογή αυτής της ίδιας πολιτικής. Η ζωή όμως φρόντισε έγκαιρα να διαψεύσει αυτές τους τις αυταπάτες. Η απομάκρυνση του Χρουστώφ δεν επέτρεψε στο ρεβιζιονισμό να ξεπεράσει την κρίση, μέσα στην όποία παραδέρνει. Αντίθετα την έβυνε και τη δάθυνε.

Η άναβολή της προπαρασκευαστικής διάσκεψης των κομμουνιστικών κομμάτων το Δεκέμβριο του 1964 και η άποτυχία της και η ουσιαστική ματαίωσή της τον Μάρτιο του 1965 δείχνανε, πώς οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές άποτύχανε στην προσπάθειά τους να επιβάλουν τη γραμμή τους σά γραμμή του παγκόσμιου κομμουνιστικού και έργατικού κινήματος. Άποτύχανε στην προσπάθειά τους να άπομονώσουν τα συνεπή μαρξιστικά - λενινιστικά κόμματα. Παράλληλα μέσα στους κόλπους των δυνάμεων του ρεβιζιονισμού ξεπήδησαν και καινούργιες αντίθεσεις. Οι ρεβιζιονιστές μοιάζανε πιά με το μαθητευόμενο μάγο, που είναι άνικανος να τιθασεύσει τις δυνάμεις, που ο ίδιος ξαπόλυσε.

Από την άποψη πάλι των διεθνών εξελίξεων το 23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ συνήλθε σέ μιá έποχή έξαρσης της έπιθετικότητας του βορειοαμερικάνικου ιμπεριαλισμού, που τίναζε για άλλη μιá φορά στον άέρα τις θεωρίες της «είρηνικής συνύπαρξης».

Η ένταση της κλιμάκωσης του πολέμου των ΕΠΑ έναντίον του ήρωϊκού Βιετναμέζικου λαού και οι γκαγκστερικές άεροπορικές έπιδρομές έναντίον της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ, οι ξετσιπώτες έπεμβάσεις των βορειοαμερικάνων -ιμπεριαλιστών έναντίον των λαών του Αγίου Δομνίκου, της Έλλάδας, της Ίνδονησίας, της Γκάνας και μιās σειράς άλλων χωρών, ξεσκεπάζανε και άποκαλύπτανε, όχι μόνο το φριχάλο και έγκληματικό πρόσωπο του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού, αλλά και την άπάτη των ρεβιζιονιστών ήγετων της Σοβιετικής Ένωσης και

καθοδηγητών του ΚΚΣΕ, οι όποιοι καταβάλλανε άπεγνωσμένες προσπάθειες για να παρουσιάσουν σάν άκακα άρνιά τους διψασμένους για αίμα ιμπεριαλιστικούς λύκους.

Τέλος, από την άποψη της έσωτερικής πολιτικής, ή ίδια ή Σοβιετική Ένωση περνάει στην περίοδο των τελευταίων χρόνων μιá οικονομική κρίση, άγνωστη στη μέχρι τώρα πενήντάχρονη ιστορία της.

Είναι γνωστή και έχει όμολογηθεί, κατά τον πιό έπίσημο τρόπο, ή κρίση που περνάει τα τελευταία χρόνια ή σοβιετική γεωργία. Άλλά ή κρίση της σοβιετικής οικονομίας δεν περιορίζεται μόνο στη γεωργία. Η σοβιετική βιομηχανία στο σύνολό της βρίσκει σέ δυσκολίες, δυσκολίες που έχουν κι' αυτές όμολογηθεί από τα χείλη των σοβιετικών υπέθυνων. Χαλάρωση του ρυθμού άνάπτυξης της παραγωγικής της έργασίας. Μείωση του ποσοστού αύξησης του έθνικου εισοδήματος. Χαλάρωση στο ρυθμό εισαγωγής της νέας βιομηχανικής τεχνικής. Αυτά είναι τα γενικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα της οικονομίας της Σοβιετικής Ένωσης σήμερα, ύστερα από μιá δεκαετία πολιτικής, που απέδωσε στην άνατροπή των δάσεων του σοβιετικού συστήματος και της οικονομίας του.

Αυτή βέβαια είναι ή μιá όψη των πραγμάτων. Η άλλη είναι ότι στο ίδιο χρονικό διάστημα έντάθηκε ή πάλι των συνεπών δυνάμεων του προοδευτικού κινήματος κατά της συνθηκολόγας όμπορτουτιστικής γραμμής που από το 20ό συνέδριο και ώς καταδλήθηκε προσπάθεια να επιβληθεί, ενώ παράλληλα ο άγώνας των λαών έναντίον του ιμπεριαλισμού, του πολέμου και της φτώχειας, ο άγώνας για την έθνική άνεξαρτησία, τη δημοκρατία και το σοσιαλισμό, περνούσε σέ νέες φάσεις και δημιουργούσε πρόσθετες δυσκολίες στους ιμπεριαλιστές και τους συμμάχους τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές.

Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες, όπως παραπάνω σκιαγραφήθηκαν, συνήλθε το 23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ. Αν οι σημερινοί καθοδηγητές της Σοβιετικής Ένωσης και του Κομμουνιστικού της Κόσμου θέλανε πραγματικά να διορθώσουν τα λάθη και τις προδοσίες του Χρουστώφ, θα έπρεπε πρώτ' άπ' όλα να άποκηρύξουν την πολιτική του και να χαράξουν μιá νέα πολιτική, διαμετρικά αντίθετη. Τέτοιος βέβαια δεν ήταν ο σκοπός τους. Σκοπός τους, αντίθετα, ήταν να φρεσκάρουν την πραμάτεια που τους είχε κληροδοτήσει ο Χρουστώφ και να την παρουσιάσουν για καινούργια. Να συστηματοποιήσουν τη ρεβιζιονιστική, συνθηκολόγα και προδοτική πολιτική του και να την προωθήσουν ακόμα παραπέρα. Όλα αυτά θγαίνουν από τα ίδια τα όλικά του συνεδρίου, όπως τουλάχιστο δόθηκαν στον τύπο. Πρίν όμως προχωρήσουμε στην άνάλυση αυτών των όλικών άξίζει να ρίξουμε μιá γρήγορη ματιά και σέ μερικές άλλες πλευρές.

Η σύνθεση και οι έργασίες του συνεδρίου

Στο 23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ πήραν μέρος, με τη μιá ή την άλλη ιδιότητα, 6.000 περίπου πρόσωπα. Άπ' αυτά οι 5.000 ήταν αντιπρόσωποι, που, θεωρη-

τικά τουλάχιστον, αντιπροσωπεύαν 12.000.000 μέλη του κόμματος και οι 1.000 ήταν μέλη των αντιπροσωπειών των ξένων Κομμουνιστικών Κομμάτων. Έδω υπενθυμίζουμε στους αναγνώστες, ότι μια σειρά Κομμουνιστικά Κόμματα, όπως της Αλβανίας, της Ιαπωνίας, Κίνας, Νέας Ζηλανδίας κλπ., αρνήθηκαν να στείλουν αντιπροσωπείες στο συνέδριο, ενώ, μέσα σε καίνα που έστειλαν, φιγουράριζαν, εκτός από τη λεγόμενη «Ένωση Κομμουνιστών Γιουγκοσλαβίας», και όλες οι διασπαστικές ομάδες, που με τη βοήθεια και την καθοδήγηση των καθοδηγητών του ΚΚΣΕ έχουν αναγορευθεί σε δήθεν Κομμουνιστικά Κόμματα, όπως συμβαίνει π.χ. με τη ρεβιζιονιστική και διασπαστική ομάδα του Ντάγκε στις Ίνδίες και του Άαρντς της Αυστραλίας (1). Από την άποψη λοιπόν του αριθμού εκείνων, που με την α' ή β' ιδιότητα πήραν μέρος ή παρευρέθηκαν στο συνέδριο, αναμφισβήτητα αυτό παρουσίασε μια εικόνα έντυπωσιακή. Αν όμως παρακολουθήσει κανείς κάπως πιο προσεκτικά τις εργασίες του συνεδρίου, θα απογοητευθεί φρικτά από τη φτώχεια του περιεχομένου. Όπως ακριβώς στις μεγάλες χολογουντιανές κινηματογραφικές παραγωγές, τύπου Σέσιλ ντε Μίλ, το θέαμα τρώει την ουσία, η πιο σωστά προσπαθεί να σκεπάσει την έλλειψη ουσίας, έτσι και στο 23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ η έντυπωση από το μεγάλο αριθμό των συνεδριών και των αντιπροσώπων των άλλων κομμάτων και ο όλος φανταζίστικος και γιορταστικός τόνος, που δόθηκε σ' αυτό, απέδωσε στο να κρύψει την έλλειψη ουσίας και προβληματισμού. Δεν είναι χωρίς σημασία το γεγονός, αντίθετα μάλιστα προσεπικυρώνει την παραπάνω διαπίστωση, ότι ελάχιστοι από τους 5.000 συνέδρους πήραν μέρος στη συζήτηση πάνω στα θέματα της ημερησίας διάταξης. Έτσι ενώ είχαν εγγραφεί για να μιλήσουν 140, περίπου, ομιλητές πάνω στην έκθεση δράσης της Κεντρικής Επιτροπής του κόμματος, που παρουσίασε ο πρώτος Γραμματέας του Λεονίντ Μπρέζνιεφ, αριθμός ασημαντός, τελικά μίλησαν μονάχα 40. Βασικά στελέχη του Πεζίντιουμ, δε μίλησαν καθόλου, γεγονός πρωτοφανές για συνέδριο Κομμουνιστικού Κόμματος. Ολόκληρος ο χρόνος του συνεδρίου, πέρα από τις εισηγήσεις του Μπρέζνιεφ και του Κοσούγιαν, καταναλώθηκε στους χαιρετισμούς των ξένων αντιπροσωπειών και στις χωρίς κανένα γενικότερο ενδιαφέρον διμιλίες διαφόρων αγνώστων συνεδριών. Το γεγονός, τέλος, της ανυπαρξίας οποιουδήποτε προβληματισμού και ουσιαστικού περιεχομένου του συνεδρίου προσεπικυρώνει και το ολιγόλεπτο κλείσιμο των εργασιών του από το Λεονίντ Μπρέζνιεφ.

Αυτή η υποτονικότητα και η παντελής έλλειψη ουσιαστικών θεμάτων και ενδιαφέροντος καταλήχθηκε συστηματική προσπάθεια να καλυφθεί κάτω από τους χαρακτηρισμούς του συνεδρίου, σαν «πρακτικού», «ρεαλιστικού», «εργώδους», «συγκεκριμένου» και ότι άλλο δάλει ο νους τ' ανθρώπου. Ένα όμως είναι όπως σ' αλήθεια βέβαιο. Πώς, όπως έγραφε από τη Μόσχα ο

άνταποκριτής της «Ούμανιτέ» Ζάν Καναπά (κύττα «ΑΥΓΗ» 14.4.66), «υπήρξε ένα συνέδριο, που το στόλ των εργασιών του χαρακτηρίζεται ολόκληρη τη δραστηριότητα του Κόμματος και της ηγεσίας του από τον καιρό της ολομέλειας του Οκτωβρίου 1964». Σ' αυτό δυστυχώς το σημείο κατέρωθσαν να φέρουν το συνέδριο του ιστορικού και δοξασμένου Κόμματος των Μπολσεβίκων, του Κόμματος του Λένιν και του Στάλιν, οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές. Να το μετατρέψουν σε μια πλαδαρή σύναξη μερικών χιλιάδων άτόμων, που βουδν να ακούει και να εγκρίνει τις εισηγήσεις - μαραθωνίους των σφετεριστών της ηγεσίας του κόμματος και του σοβιετικού κράτους. Πραγματικά ήταν ένα συνέδριο αντίξιο αυτής της ηγεσίας.

Σκόπιμη προσπάθεια δημιουργίας σύγχυσης σχετικά με το συνέδριο

Μια σχετικά μεγάλη χρονική περίοδος πριν από το συνέδριο πέρασε μέσα σ' ένα κλίμα σκόπιμης σύγχυσης, σχετικά με τους προανατολισμούς του. Αυτό το κλίμα δεν έλειψε ακόμη ούτε και κατά τη διάρκεια της συνεδριακής δουλειάς. Φήμες σχετικά με μια κάποια «αποκατάσταση» του Στάλιν, σε συσχετισμό με φήμες για την άσκηση δξείας κριτικής έναντίον του Χρουστσώφ, δίνανε και παίρνανε. Η μερική «αποκατάσταση» του Ζντάνοφ, πριν από το συνέδριο, τη στιγμή που θάναυα εξακολουθούν να καταπατούνται οι αρχές, που ο ίδιος έπεξεργάστηκε σχετικά με την αντιμετώπιση των ιδεολογικών προβλημάτων στον τομέα της λογοτεχνίας και της τέχνης, ή επαναφορά του θεσμού του Γενικού Γραμματέα του Κόμματος και του Πολίτ-Μπιρώ, όλα αυτά αποσκοπούσαν στο να θολώσουν τα νερά και να αποκρύψουν το πραγματικό νόημα των αποφάσεων που θα παίρνονταν και που τελικά πάρθηκαν από το συνέδριο και που συνίσταται στη συνέχιση της ίδιας της χρουστσωφικής πολιτικής, της πολιτικής της συνθηκολόγησης με τους βορειοαμερικάνους ιμπεριαλιστές, της προδοσίας του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, του αγώνα για την ειρήνη, τη δημοκρατία και το σοσιαλισμό. Όλ' αυτά όμως κανένα δεν μπορούσαν να ξεγελάσουν, όπως κανένα δε μπορούσε να ξεγελάσει και ο δήθεν μετριοπαθής τόνος των διμιλιών των εισηγητών, των συνεδριών και των ξένων αντιπροσωπειών, σχετικά με την ιδεολογική διαπάλη, που διεξάγεται στους κόλπους του παγκόσμιου κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος, ή προσπάθειά τους να μην δυσκολέψουν τάχα την αποκατάσταση της ενότητας. Βέβαια δεν ήταν ο φόβος μη τυχόν και δεν πραγματοποιηθεί αυτή η ενότητα εκείνος που επέβαλε το χαμηλό τόνο στις διμιλίες, στους λόγους και στους χαιρετισμούς, που άκουστηκαν από το βήμα του 23ου συνεδρίου του Κ.Κ.Ε.Ε. Οι χρουστσωφικοί ρεβιζιονιστές κατλάδαιναν, ύστερα από την πείρα της αποτυχίας της προπαγανδευτικής διάσκεψης, ότι η χρησιμοποίηση της γλώσσας και του ύφους του Χρουστσώφ δεν έπρόκειτο να τους όφελήσει, και γι' αυτό άκριβώς τὰ απέφυγαν. Αυτό καθόλου δεν σημαίνει, ότι οι προθέσεις τους απέναντι στα κόμματα εκείνα που αγωνίζονται έναντίον του ρεβιζιονισμού, απέναντι

(1) Σ' αυτό το τεύχος δημοσιεύονται μια σειρά ντοκουμέντα αυτών των Κομμάτων, που έξηγοϋν και δικαιολογούν την άρνησή τους να πάρουν μέρος στο συνέδριο.

στη Λαϊκή Δημοκρατία της Αλβανίας και τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας είναι διαφορετικές από τις προθέσεις του Νικήτα Χρουστώφ.

Το νέο πεντάχρονο πλάνο

Δύο ήταν τα κύρια θέματα των εργασιών του 23ου συνεδρίου. Τό ένα ήταν η έκθεση δράσης της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Σ.Ε. στην περίοδο από το 22ο συνέδριο και δώθε και η χάραξη της γενικής πολιτικής γραμμής του Κόμματος για το μέλλον. Τό άλλο ήταν η συζήτηση πάνω στις κατευθυντήριες γραμμές του πεντάχρονου πλάνου ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας της Ε.Σ.Σ.Δ. στα χρόνια 1966 — 1970. Εισηγητής του δεύτερου αυτού θέματος ήταν ο Πρόεδρος του Υπουργικού Συμβουλίου Αλεξέι Κοσύγιν.

Ο χώρος και ο χρόνος δεν επιτρέπουν μια σε βάθος ανάλυση των οικονομικών μέτρων, που προτάθηκαν και γίνθηκαν αποδεκτά από το συνέδριο, σχετικά με το νέο πεντάχρονο πλάνο της Ε.Σ.Σ.Δ. Έξ άλλου οι αναγνώστες της «ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗΣ» έχουν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν μια διεξοδική μελέτη «σχετικά με τις νέες οικονομικές μεταρρυθμίσεις», που αναδημοσιεύτηκε στα τεύχη 18 και 19 από την εφημερίδα «Φωνή του Λαού», όργανο του Κομμουνιστικού Κόμματος του Βελγίου. Εκείνο που είναι ανάγκη να τονισθεί εδώ είναι, ότι το νέο πεντάχρονο πλάνο, όχι μόνο δεν απομακρύνεται από τις κατευθυντήριες γραμμές της ύστερα από το 20ο συνέδριο οικονομικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης, αλλά αντίθετα προχωράει ακόμα πιο αποφασιστικά στην ανατροπή των σοσιαλιστικών βάσεων της σοβιετικής οικονομίας και τη νεκρανάσταση των στοιχείων της καπιταλιστικής οικονομίας. Έτσι και στον οικονομικό τομέα, αντί η πείρα των μέχρι σήμερα αποτυχιών του ρεβιζιονισμού, που τόσα δεινά επέσφραξε στη σοβιετική οικονομία, δεινά που δεν προσπαθούν πια να τα κρύψουν, να οδηγήσει τους επίγονους του Χρουστώφ στο να ξαναβρουν το σωστό δρόμο, αυτοί κατακυλούν ακόμα πιο θαθεία στο δόγκο του όπιορουνισμού και της άποστασίας. Βέβαια τίποτα το εκπληκτικό δεν υπάρχει εδώ. Τα πράγματα απλώς ακολουθούν το δρόμο, που οι ιστορικές νομοτέλειες αντικειμενικά επιβάλλουν. Το καινούργιο, νοθευμένο, έποικοδόμημα, που η δεκάχρονη ρεβιζιονιστική πολιτική έδημιούργησε στη Σοβιετική Ένωση, απαιτούσε μια προσαρμογή σ' αυτό της οικονομικής δόξης που εξακολουθούσε να παραμένει σοσιαλιστική. Η αντίθεση ανάμεσα σ' αυτά τα δυο στοιχεία της σοβιετικής κοινωνίας συνεχώς όξυνόταν και ήταν αναγκαία μια άρση της. Αυτή, η θα επιτυγχάνεται με την προσαρμογή του έποικοδομήματος στη δόξη, η αντίστροφη. Τό πρώτο θα έσήμενε επάνοδο στην πριν το 20ο συνέδριο πολιτική, ενώ τό δεύτερο ολοκληρωτική πια αλλοίωση της οικονομικής δόξης του συστήματος. Είναι φανερό, πως τό δεύτερο ανταποκρινόταν στα ζωτικά συμφέροντα του «νέου άστικού στρώματος», που σιγά-σιγά διαμορφώθηκε στη Σοβιετική

Ένωση μετά τό 20ο συνέδριο και που πολιτικά εκφράζεται από τη σημερινή ρεβιζιονιστική ήγεςία.

Οί άλλες που γίνθηκαν δεκτές από τό συνέδριο, σχετικά με τις κατευθυντήριες γραμμές του νέου πεντάχρονου πλάνου για την ανάπτυξη της εθνικής οικονομίας της Ε.Σ.Σ.Δ., είχαν προηγούμενα έγκριθεί από την ολομέλεια της Κ.Ε. και τό Ανώτατο Σοβιέτ. Σε τί όμως συνίστανται αυτές οί άλλες;

Τό κύριο στοιχείο της νέας οικονομικής πολιτικής της Σοβιετικής Ένωσης βρίσκεται στην αντικατάσταση της βασικής ρυθμιστικής αρχής της σοσιαλιστικής οικονομίας, που είναι ό σχεδίασμός και που ανταποκρίνεται στους ειδικούς αντικειμενικούς νόμους της σοσιαλιστικής παραγωγής, με μιάν άλλη βασική αρχή, την αρχή του οικονομικού έρεδου, ή όποία ανταποκρίνεται στους ειδικούς αντικειμενικούς νόμους της καπιταλιστικής παραγωγής. Έτσι όμως ανατρέπεται ή ίδια ή βάση του σοσιαλιστικού οικονομικού συστήματος και άνοίγεται ό δρόμος για την αποκατάσταση του καπιταλισμού.

Από δώ θγαίνει τό συμπέρασμα ότι οί κατευθυντήριες γραμμές του νέου πεντάχρονου οικονομικού πλάνου της Ε.Σ.Σ.Δ. είναι γραμμές ανατροπής της σοσιαλιστικής δόξης της σοβιετικής οικονομίας και καπιταλιστικής παλινόρθωσης. Έδώ οί σοβιετικοί ρεβιζιονιστές δεν κάνουν τίποτ' άλλο παρά να παρακολουθούν καταπόδι τους ρεβιζιονιστές της κλίμας του Τίτο. Βέβαια ή αντίγραφή των Γιουγκοσλαβικών προτύπων δε σταματάει μόνο στην αντικατάσταση του σοσιαλιστικού σχεδιασμού από την καπιταλιστική αρχή του οικονομικού κέρδους. Προχωράει αναγκαστικά και σε μιά σειρά άλλα μέτρα, όπως είναι ή άυτονομία και ή άυτοχρηματοδότηση των επί μέρους έπιχειρήσεων κτλ., κτλ., κτλ.

Όλα αυτά δεν είναι κάτι τό καινούργιο για τη σοβιετική οικονομία. Ήδη από την εποχή ακόμη του Χρουστώφ τά στοιχεία αυτά είχαν αρχίσει να κάνουν την εμφάνισή τους. Στην αρχή σά θεωρητικές αναζητήσεις (σχέδιο Λίπερμαν κλπ.), σε συνέχεια σάν πειραματικές εφαρμογές σε όρισμένες έπιχειρήσεις. Τό καινούργιο στην προκειμένη περίπτωση βρίσκεται στο γεγονός, ότι με τις αποφάσεις του 23ου συνεδρίου έπαψαν πια να αποτελούν μεμονωμένα στοιχεία της σοβιετικής οικονομικής πραγματικότητας και αναγορεύονται σε κατευθυντήριες γραμμές της σοβιετικής οικονομικής πολιτικής. Έτσι παρά την «κριτική» που άσκήθηκε στο συνέδριο εναντίον του Χρουστώφ, για «ύποκειμενισμό», «ερασιτεχνισμό» και «αντίθεση προς τό μαρξισμό και την επιστήμη» και που με την «κριτική» αυτή οί επίγονοί του προσπαθούσαν να ξωφλήσουν, εύκολα και φτηνά, με τις άποτυχίες στον οικονομικό τομέα, άποτυχίες για τις όποιες είναι και οί ίδιοι συνυπεύθυνοι και που δε μπορούν να έξηγηθούν μόνον από τον ιδιαίτερο τρόπο, με τον όποιον ό Χρουστώφ χειριζόταν τά οικονομικά προβλήματα, βλέπουμε ότι οί σημερινοί χρουστωφικοί ρεβιζιονιστές ακολουθούνε την ίδια οικονομική πολιτική μ' αυτόν. Γιατί οί άποτυχίες της χρουστωφικής οικονομικής πολιτικής όφείλονται πρώτ' άπ' όλα στην αντικατάσταση του μαρξισμού με

το ρεβιζιονισμό, στην απάρνηση της μαρξιστικής θεωρίας και στην αντικατάστασή της με την άστική ιδεολογία. Άλλα αυτήν ακριβώς την προσπάθεια εξακολουθούν και ολοκληρώνουν με το 23ο συνέδριο οι σημερινοί ηγέτες της Σοβιετικής Ένωσης και καθοδηγητές του Κ.Κ.Σ.Ε. Άς μη αυταπατώνται όμως. Δε θα κατορθώσουν να γυρίσουν πίσω τον τροχό της ιστορίας. Ο Χρουστώφ έπεσε, γιατί πήγαινε εναντίον του νόμου της ιστορικής ανάπτυξης της κοινωνίας. Γιατί προσπάθησε να αντιταχθεί στην κύρια τάση της εποχής μας, της εποχής που ο καπιταλισμός και ο ιμπεριαλισμός σ' όλο τον κόσμο θαδίζουν προς το τέλος τους και που ο σοσιαλισμός θαδίζει προς τη νίκη. Η ίδια τύχη περιμένει και τους επιγόνους του. Η ίδια τύχη περιμένει όλους όσους πίστεψαν, πώς μπορούν να φράξουν το δρόμο των λαών που πάνε μπροστά.

Το 23ο Συνέδριο και η γενική πολιτική γραμμή του Κ.Κ.Σ.Ε.

Η έκθεση δράσης του κεντρικού καθοδηγητικού όργάνου του κόμματος και η χάραξη της γενικής πολιτικής του γραμμής αποτελούν το κύριο θέμα ενός συνεδρίου, παρά τη σπουδαιότητα όποιουδήποτε άλλου θέματος της ημερήσιας διάταξης των έργων του.

Η έκθεση δράσης της Κεντρικής Επιτροπής του Κ.Κ.Σ.Ε., για τη χρονική περίοδο από το 22ο συνέδριο και δώθε, απέτελεσε την εισήγηση του πρώτου γραμματέα του κόμματος Λεονίντ Μπρέζνιεφ, που κράτησε 6 ολόκληρες ώρες. Δυστυχώς δεν έχουμε στα χέρια μας το πλήρες κείμενο της εισήγησης ή, έστω, μια πλαταιά περίληψή της. Έτσι αναγκαστικά περιρριζόμαστε σε ό,τι έδωσε ο ημερήσιος και έβδομαδιαιός τύπος, πράγμα βέβαια το οποίο δεν μπορεί να καλύψει την ανάγκη μιας λεπτομερείας τοποθέτησης.

α. Έμμονή στη γραμμή του 20ου και 22ου συνεδρίου

Παρά τη σκόπιμη σύγχυση που καλλιεργήθηκε πριν και κατά τη διάρκεια του συνεδρίου σχετικά με τη στάση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σ.Ε. απέναντι στην πολιτική του Χρουστώφ και την πιθανότητα μιας, έστω μερικής, «αποκατάστασης» του Στάλιν, τελικά ο Μπρέζνιεφ, εισηγούμενος την έκθεση δράσης της Κ.Ε. διακήρυξε την έμμονή του Κ.Κ.Σ.Ε. στη γραμμή του 20ου και 22ου συνεδρίου, στη γραμμή δηλαδή της συνθηκολόγησης και της προδοσίας. Μιλώντας σχετικά με το ζήτημα αυτό ο Μπρέζνιεφ είπε: «Η περίοδος ανάμεσα στο 20ο και 23ο συνέδριο του Κόμματος μας ήταν γεμάτη από μεγάλα και σημαντικά γεγονότα, τόσο στο εσωτερικό της χώρας, όσο και στη διεθνή ζωή. Το Κ.Κ.Σ.Ε. σ' όλα αυτά τα χρόνια, από τη γράμμη που καθόρισαν το 20ο και 22ο συνέδριο το Κόμμα μας, οδηγούσε σταθερά το σοβιετικό λαό στο δρόμο της οικοδόμησης του κομμουνισμού. Όλη η δραστηριότητα του Κόμματος κατευθυνόταν στην πραγματοποίηση του προγράμματος του Κ.Κ.Σ.Ε.». Τι

σημαίνουν όλα αυτά; Έτιποτα περισσότερο, τίποτα λιγώτερο από την έμμονή των σοβιετικών ηγέτων στη γραμμή του 20ου και 22ου συνεδρίου, στη γραμμή του χρουστωφικού ρεβιζιονισμού. Όλα όσα άλλα λέγονται, για βήθεν άπιτυχίες και για σταθερή πορεία προς τον κομμουνισμό, είναι μόνο για να καλυφθεί και να δικαιολογηθεί η ουσιαστική συνθηκολόγηση και προδοσία. Όσοι περίμεναν πώς ή πτώση του Χρουστώφ θα αποτελούσε μιάν άφετηρία για την επάνοδο του Κ.Κ.Σ.Ε. στον έρθο δρόμο, όσοι στήριζαν τις ελπίδες τους για μιάν πραγματική στροφή με την ευκαιρία του 23ου συνεδρίου, είναι καιρός να θγάλουν τα συμπεράσματά τους. Είναι καιρός να καταλάβουν, πώς ο Χρουστώφ μπορεί να έπεσε, αλλά ή πολιτική του είναι εκείνη που εξακολουθούν να εφαρμόζουν οι σημερινοί καθοδηγητές της Ε.Σ.Σ.Δ. και του Κομμουνιστικού της Κόμματος.

Άλλά μήπως είναι μόνο ο λόγος του Μπρέζνιεφ, που επιβεβαιώνει την έμμονή της σημερινής σοβιετικής ήγείας στο πνεύμα και στην γραμμή του 20ου συνεδρίου, στο πνεύμα και στη γραμμή του χρουστωφικού ρεβιζιονισμού; Βέβαια όχι. Και ο Γιεγκορίτσεφ, ο Γραμματέας της Κομματικής Όργάνωσης Μόσχας, μιλώντας στο συνέδριο δήλωσε άπερίφραστα: «Την προσωπολατρεία και ό,τι έμπόδιζε τη ζωή να προχωρήσει: τ ά ά π ο ρ ρ ί ψ α μ ε γ ι ά π ά ν τ α». Δεν νομίζουμε πώς είναι ανάγκη να έρμηνεύσουμε την δήλωση αυτή του Γιεγκορίτσεφ. Είναι γνωστό ότι κάτω από τη φόρμουλα του άγώνα για την καταπολέμηση της λεγόμενης «προσωπολατρείας» οι ρεβιζιονιστές καταπολέμησαν, άπαρνήθηκαν και πρόδωσαν όλες τις βασικές άρχές του προοδευτικού κινήματος. Η δήλωση του Γιεγκορίτσεφ σημαίνει, όχι μόνον ότι τίποτα από την άποψη αυτή δεν έχει αλλάξει, αλλά ούτε και σκοπεύουν να αλλάξουν. «Α π ο ρ ρ ί ψ α μ ε γ ι ά π ά ν τ α», λέει ο Γιεγκορίτσεφ, «τ ή ν π ρ ο σ ω π ο λ α τ ρ ε ί α», δηλαδή άπορρίψανε για πάντα τις άρχές και τις βάσεις του κινήματος. Μπορεί να είναι ήσυχοι οι κ.κ. ρεβιζιονιστές, ότι αυτοί θα είναι εκείνοι, που ή ιστορία θα τους άπορρίψει γ ι ά π ά ν τ α στο σκουπιδοτενεκέ της.

γ. Η ένότητα στις γραμμές του παγκόσμιου προοδευτικού κινήματος

Είναι σ' όλους γνωστό, πώς οι σύγχρονοι όμπορτουμιστές κόπτονται τάχα ύπέρ της ένότητας του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και του διεθνούς σοσιαλιστικού κινήματος. Μιλώντας και για το θέμα αυτό ο Μπρέζνιεφ στην εισήγησή του, δεν παράλειψε να χύσει κροκοδείλια δάκρυα, γιατί οι σχέσεις του Κ.Κ.Σ.Ε. «με δυο κόμματα δυο σοσιαλιστικών χωρών — με το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας και με το Άλβανικό Κόμμα Έργασίας — δυστυχώς παραμένουν όχι ίκανοποιητικές». Αυτό ήταν όλο άποστάτες; Οι σχέσεις με το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας και το Άλβανικό Κόμμα Έργασίας παραμένουν όχι ίκανοποιητικές; Αυτό είναι ένα τυπικό φέμμα, γιατί όλοι πολύ καλά γνωρίζουν. πώς οι διαφορές δεν είναι μόνον άνάμεσα στο Κ.Κ.Σ.Ε.

από τη μιὰ μεριά και τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας και τὸ Ἀλβανικὸ Κόμμα Ἐργασίας ἀπὸ τὴν ἄλλη. Οἱ διαφορὲς αὐτὲς εἶναι ἀνάμεσα στοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστὲς και ὅλα τὰ συνεπῆ μαρξιστικὰ - λενινιστικὰ Κόμματα και ὅλους τοὺς συνεπῆς ἀγωνιστὲς. Καὶ εἶναι διαφορὲς τόσο θαθεῖς, τόσο ριζικὲς, τόσο ἀγεφύρωτες, πού ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἔκφρασης «ὄχι ἱκανοποιητικὲς σχέσεις» δὲ λέει τίποτα σχετικὰ μὲ αὐτὲς τὲς διαφορὲς.

Ἀλλὰ τί ἔκαμαν οἱ σοβιετικοὶ ἡγέτες γιὰ νὰ βοηθήσουν ἀπὸ τὴ μεριά τους στὸ νὰ ξεπεραστοῦν οἱ διαφορὲς, πού σήμερα ὑπάρχουν στοὺς κόλπους τοῦ παγκόσμιου προοδευτικοῦ κινήματος, πέρα ἀπὸ τὲς διακηρύξεις τους γιὰ τὴν ἀνάγκη τῆς ἐνότητας; Τίποτα ἀπολύτως. Ἀντίθετα, ἔκαμαν ὅ,τι περνοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι τους γιὰ νὰ καταστήσουν ἀδύνατη τὴν ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητας. Πραγματοποίησαν τὴν ἐνότητα στὴν πράξη μὲ τοὺς βορειοαμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς και τοὺς ἄλλους ἀντιδραστικούς, μὲ τοὺς ὁποίους συνωμοτοῦν ἐναντίον τῆς Λαϊκῆς Κίνας και τοῦ ἐθνικοαπελευθερωτικοῦ κινήματος. Τὴν ἴδια στιγμή πού ὑποκριτικὰ προσκλήουσαν ἀντιπροσωπεία τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Κίνας στὸ συνέδριό τους, στέλνανε σὲ ἄλλα Κόμματα τὴ γνωστὴ ἀντικινεζικὴ ἐπιστολή, στὴν ὁποία ἀνοιχτὰ συκοφαντοῦσαν τὸ Κ.Κ. Κίνας, τὴν ἡγεσία του και τὸν Κινεζικὸ λαό.

Ὑστερα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ἀποτελεῖ ὑποκρισία και ἀδιαντροπία νὰ ἐκφράζει ὁ Λεονίντ Μπρέζνιεφ τὴν δῆθεν πικρία του, γιατί οἱ σχέσεις ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς και τοὺς ὁμοίους του και τὰ συνεπῆ μαρξιστικὰ - λενινιστικὰ κόμματα παραμένουν «ὄχι ἱκανοποιητικὲς».

γ. **Ἡ δῆθεν ἐμμονὴ στὴ Δῆλωση και τὴ Διακήρυξη τῆς Μόσχας τοῦ 1957 και 1960.**

Ἀλλὰ ἡ ἀδιαντροπία και ἡ ὑποκρισία τοῦ Μπρέζνιεφ και ὅλων τῶν ρεβιζιονιστῶν δὲν περιορίζεται μόνο στὸ σημεῖο αὐτό. Ἐκδηλώνεται σὲ κάθε εὐκαιρία. Δὲν προφτάνουν νὰ ἀνοίξουν τὸ στόμα τους και ἀμέσως πιάνονται νὰ λένε ἀσύστολα ψεύδη.

Στὸ 23ο συνέδριό τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. γίνθηκε πολλὲς φορὲς λόγος, τόσο ἀπὸ τὸ Μπρέζνιεφ, ὅσο και ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁμιλητὲς, γιὰ τὴ δῆθεν ἐμμονὴ τους στὴ γραμμὴ και στὸ πνεῦμα τῆς Δῆλωσης και τῆς Διακήρυξης τῆς Μόσχας τοῦ 1957 και 1960. Ἀς δοῦμε, πῶς καταλαβαίνουν οἱ ρεβιζιονιστὲς τὴν πίστη στὴ γραμμὴ και στὸ πνεῦμα αὐτῶν τῶν δυὸ ντοκουμέντων τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ και ἐργατικοῦ κινήματος.

Τὰ ντοκουμέντα αὐτὰ μιλοῦσανε καθαρὰ γιὰ τὸν κύριο κίνδυνο, πού ἀπειλεῖ τὸ σύγχρονο προοδευτικὸ κίνημα — τὸν κίνδυνο τοῦ ρεβιζιονισμοῦ - δεξιῶ ὀρτορτισμοῦ και θεωροῦσανε σὰν τοὺς κύριους ἐκφραστὲς αὐτῆς τῆς τάσης—αὐτῆς τῆς ἐπιδράσεως τῆς ἀστικῆς ἰδεολογίας—τὴν κλίκα τοῦ ἀποστάτη Τίτο. Ἀπὸ τότε θύμωε κύλισε πολὺ νερὸ κάτω ἀπὸ τὰ ποτάμια και οἱ ρεβιζιονιστὲς γράψανε στὰ παλιά τους τὰ παπούτσια και τὴ Δῆλωση και τὴ Διακήρυξη τῆς Μόσχας. Ἀποκαταστήσανε τὲς πιδὲ στενὲς σχέσεις μὲ τὴ

Γιουγκοσλαβία και μὲ τὴ λεγόμενη «Ἐνωση τῶν Γιουγκοσλαύων Κομμουνιστῶν». Πέρα ἀπ' αὐτὸ ἀναγορεύσανε τὴ Γιουγκοσλαβία σοσιαλιστικὸ κράτος, τὴν πῆραν σὲ πολλὰ σὰν πρότυπο και ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν και οἱ ἴδιοι τὲς «καινοτομίες» πού εἰσήγαγε ὁ Τίτο στὴ Γιουγκοσλαβία. Τὴν ἴδια στιγμή, πού χωρὶς νὰ κοκκινίζουν δηλώνουν ὅτι ἐμμένουν στὴ Δῆλωση και τὴ Διακήρυξη τῆς Μόσχας, καλοῦν ἀντιπροσώπους τῶν Γιουγκοσλαύων ρεβιζιονιστῶν στὸ συνέδριό τους και χειροκροτοῦν τὴν ἀναγγελία τῆς παρουσίας τους. Τέλος, ἂν χρειάζετανε κι' ἄλλη ἀπόδειξη, στὰ συνθήματα τῆς Πρωτομαγιάς πού δημοσιεύει ἡ «ΠΡΑΒΔΑ» ἀφιερώνεται εἰδικὸ σύνθημα στοὺς λαοὺς τῆς Γιουγκοσλαβίας «π ο ὅ ο ! κ ο δ ο μ ο ὡ ν τ ὁ σ ο σ ι α λ ι σ μ ὅ»!!!

Ἡ Δῆλωση και ἡ Διακήρυξη τῆς Μόσχας χαρακτηρίζουν τὸν ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμό, σὰν τὸν κύριο ἐχθρὸ τῶν λαῶν πού ἐτοιμάζει τὸ πόλεμο, και καλοῦν τοὺς λαοὺς νὰ ἀγωνισθοῦν σταθερὰ, μὲ συνέπεια και ἀποφασιστικότητα ἐναντίον του. Οἱ χρουστσωφικοὶ ρεβιζιονιστὲς ἔχουν κλείσει μαζί του ἐγκάρδια συνεννόηση και κάνουν ὅ,τι περνάει ἀπὸ τὸ χέρι τους γιὰ νὰ ἐπιβάλουν ἀπὸ κοινοῦ μιὰ ΠΑΞ ΣΟΒΙΕΤΟΑΜΕΡΙΚΑΝΑ.

Σήμερα ἡ στενὴ και ἐγκάρδια συνεννόηση και συνεργασία τῶν σοβιετικῶν ἡγετῶν μὲ τοὺς ἀμερικάνους ἱμπεριαλιστὲς και ὅλους τοὺς ἀντιδραστικούς εἶναι ἓνα γεγονός, πού ἐκφράζεται σ' ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς διεθνούς πολιτικῆς, ξεκινώντας ἀπὸ τὴ συμφωνία γιὰ τὴ διατήρηση τοῦ μονοπωλίου τῶν ἀτομικῶν και πυρηνικῶν ὅπλων και φθάνοντας μέχρι τὴν οἰκονομικὴ συνεργασία.

Στὸν Ο.Η.Ε., αὐτὸ τὸ ὄργανο τοῦ ἀμερικάνικο ἱμπεριαλισμοῦ, οἱ χρουστσωφικοὶ ρεβιζιονιστὲς δλέπουν ἓνα ὄργανο στὴν ὕπηρεσία τοῦ ἀγῶνα γιὰ τὴν εἰρήνην και τὴν ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν. Ὅταν ὁ Μπρέζνιεφ δηλώνει, ὅτι μετεβλήθη ὁ ὅ σ ι ω δ ὡ ς ἡ κατάσταση στὸν Ο.Η.Ε. και μάλιστα ὄχι πρὸς ὄφελος τῶν ἱμπεριαλιστῶν και ὅτι ἡ Ε.Σ.Σ.Δ. θὰ συμβάλει στὴν ἀνύψωση τοῦ ρόλου τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτοῦ στὴν πάλη γιὰ τὴ γενικὴ εἰρήνην και τὴν ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν, ἀπλῶς ἐξωραΐζει τὴν πραγματικὴ κατάσταση στὸν Ο.Η.Ε. και ὑποδοχθεὶ τοὺς ἱμπεριαλιστὲς στὴ χρησιμοποίησίν του γιὰ τὴν ἐπιδίωξη τῶν δικῶν τους σκοπῶν.

Ὅλοι ὅμως οἱ λαοὶ ἔχουν ἀποκτήσει πιά μιὰ πείρα, γιὰ τὸ κατὰ ποῖον τρόπο συμβάλλει ὁ Ο.Η.Ε. στὴ διατήρηση τῆς ἀσφάλειάς τους. Τὰ παραδείγματα τοῦ Κογκὸ και τῆς Κύπρου ἀρκοῦν γιὰ νὰ δείξουν ποίων τοὺς σκοποὺς και ποίων τὰ συμφέροντα ἐξυπηρετεῖ ἡ δραστηριότητα τοῦ Ο.Η.Ε.

Ἡ ἱμπεριαλιστικὴ ἐπίθεση ἐναντίον τῶν λαῶν πού ἀγωνίζονται νὰ κατακτήσουν και νὰ διατηρήσουν τὴν ἐθνικὴ τους ἀνεξαρτησία, βρίσκειται τὸ τελευταῖο διάστημα σὲ μὴν ἑξάρση. Οἱ ἡγέτες τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης και καθοδηγητὲς τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. κάνουν ὅ,τι περνάει ἀπὸ τὸ χέρι τους γιὰ νὰ βοηθήσουν τοὺς ἀμερικάνους σ' αὐτὴ τους τὴν δραστηριότητα. Κλασσικὸ πα-

ράδειγμα αποτελεί ή περίπτωση του Βιετνάμ και της 'Ινδονησίας. Στη δεύτερη, παρά την έκφραση της δήθεν αγανάκτησης του Μπρέζνιεφ για τις σφαγές και τὸ ὄργιο αἱμάτων, πού ὁ ἱμπεριαλισμός και ή αντίδραση ἔχουν ἐξαπολύσει σ' αὐτή τή χώρα, δὲ δίστασε νά δηλώσει ἀπὸ τὸ βῆμα τοῦ συνεδρίου, ὅτι ή Ε.Σ.Σ.Δ. «ἤταν *κ α ι ε ι ν α ι* ὑπὲρ τῆς ἀνάπτυξης φιλικῶν σχέσεων μετὰ τὴν 'Ινδονησία». Δηλαδή ή Ε.Σ.Σ.Δ. *ε ι ν α ι* ὑπὲρ τῆς ἀνάπτυξης φιλικῶν σχέσεων μετὰ τοὺς σφαγεῖς τοῦ ἰνδονησιακοῦ λαοῦ, μετὰ τὰ φασιστικά κα-θάρματα, πού ἔχουν ἐξαπολύσει μίαν ἀχάλινωτη ἀντι-κομμουνιστική και ἀντιλαϊκή ἐκστρατεία. Πού θέτουν ἐκτὸς νόμου τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς 'Ινδονησίας, πού πυρπολοῦν και καταστρέφουν τὰ οἰκήματα τῶν δι-πλωματικῶν και ἄλλων ἀντιπροσωπειῶν τῆς Λαϊκῆς Κίνας, δηλαδή μιᾶς σοσιαλιστικῆς χώρας !

Στὸ Βιετνάμ ὑπονομεύουν τὸν ἀγῶνα πού διεξάγει ὁ ἥρωϊκὸς βιετναμέζικος λαός. Προσπαθοῦν νά τὸν δια-σπάσουν και νά τὸν ἐξανυχάσουν νά δεχθεῖ τις δια-πραγματεῦσαι κάτω ἀπὸ τοὺς ὅρους πού προβάλλουν οἱ ἱμπεριαλιστές. Διευκολύνουν ἔτσι τὸν ἐπιθετικὸ πόλε-μο πού ἀπὸ χρόνια διεξάγουν ἐκεῖ οἱ φίλοι τους οἱ ἀ-μερικάνοι.

Τέλος, οἱ σημερινοὶ σοβιετικοὶ ἡγέτες ἐξακολουθοῦν νά καταβάλλουν ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ νά πα-ρυσιάσουν τοὺς πολεμοκάπηλους τῆς Οὐάσιγκτων, σὰν ἀνθρώπους πού ἐνδιαφέρονται πραγματικά γιὰ τὴ διατήρηση τῆς εἰρήνης, και τὴν ἀποτροπὴ τοῦ πολέ-μου. Ἡ ἐμμονή τους στὴν χρουστσωφική «εἰρηνική συνύπαρξη» ἐξυπηρετεῖ κατὰ τὸν καλύτερο τρόπο τὰ ἐπιθετικὰ σχέδια τῶν ἱμπεριαλιστῶν. Ἀποπροσανατολί-ζει και ἀποδυναμώνει τὸ παγκόσμιο φιλειρηνικὸ κίνημα και προσφέρει νέες εὐκαιρίες γιὰ τυχοδιωκτικὰ πολε-μικὰ περιπέτειες στὶς Ε.Π.Α. Τὶς βοηθεῖ νά προε-

τοιμάζουν ἀκόμη πιὸ ἀνετα ἓνα τρίτο παγκόσμιο πό-λεμο.

Τί ἀξία μποροῦν νά ἔχουν, λοιπόν, μπροστὰ σ' αὐτὰ τὰ γεγονότα οἱ δηλώσεις γιὰ σεβασμὸ τῶν ντοκουμέν-των τῆς Μόσχας τοῦ 1957 και 1960; Καμμιὰ, ὅταν εἶναι φανερό πῶς ἀπὸ καιρὸ τώρα οἱ ρεβιζιονιστὲς πρόδωσαν τὸ πνεῦμα τους και ἐγκυτέλειψαν τὴ γραμ-μή τους.

***

Στὴ χώρα μας, πού σήμερα δέχεται τὴν ἐπίθεση τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ και τῆς ἀντίδρασης, πού προετοιμάζεται πυρετωδῶς ή κατάλυση και τῶν τελευταίων ἰχνῶν τῶν δημοκρατικῶν ἐλευθεριῶν και δικαιωμάτων τοῦ λαοῦ μας και ή ἐπίβολή μιᾶς ἀνοι-χτῆς φασιστικῆς δικτατορίας, ή στάση τῶν σοβιετι-κῶν ρεβιζιονιστῶν δημιουργεῖ ἐπιπρόσθετες δυσκολίες. Αὐτὸ εἶναι περισσότερο ἀπὸ σωστό, ἀν ληφθεῖ ὑπ' ὄψη και τὸ γεγονός, ὅτι ἐκεῖνοι πού ἔχουν ἀναρριχηθεῖ στὴν ἡγεσία τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος τῆς πατρίδας μας ἀκολουθοῦν πιστὰ και πειθήνια τὴν ὁπορτουμιστική γραμμὴ πού χάραξε τὸ 20ὸ και τὸ 22ο συνέδριο τοῦ Κ.Κ.Σ.Ε. και ἐπιβεβαίωσε, γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, τὸ 23ο.

Ὅ,τι και νά κάνουν οἱ σημερινοὶ ἡγέτες τῆς Σοβιε-τικῆς Ἐνώσης, δὲ θὰ μπορέσουν νά παραπλανήσουν τοὺς λαοὺς σχετικὰ μετὰ τις προθέσεις τους και τοὺς σκοποὺς τους. Ἡ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ, πού προσπά-θησε νά ἐφαρμόσει ὁ Χρυστσωφ, δὲ θὰ μπορέσει τελι-κὰ νά περάσει, ἔστω κι' ἀν γι' αὐτὸ θυσιάστηκε ὁ Χρυστσωφ. Ὁ χρουστσωφισμὸς και χωρὶς τὸ Χρυσ-τσωφ θὰ συντριβεῖ. Ἡ συνεπὴς γραμμὴ στὸ προοδευτι-κὸ κίνημα τελικὰ θὰ θριαμβεύσει. Ὁ ἱμπεριαλισμὸς θὰ ἡττηθεῖ. Οἱ λαοὶ θὰ νικήσουν.

—

● ΓΙΑ ΕΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΣΥΝΕΠΕΣ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

«Αντί για τὸ συντηρητικὸ σύνθημα: **Ἐνα καλὸ μεροκάματο γιὰ μιὰ καλὴ μέρα δουλειᾶς**», τὰ συνδικάτα θὰ ἔπρεπε νὰ γράψουν στὴ σημαία τους τὸ ἐπαναστατικὸ σύνθημα: **«Νὰ καταργηθῇ τὸ σύστημα τῆς μισθωτῆς ἐργασίας»**.

K. ΜΑΡΞ

Ἡ πάλιν ἐναντίον τοῦ ὀππορτουνισμοῦ — νόμος ἀνάπτυξης τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ κιόλας τῆς δημιουργίας τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος καὶ τῆς πάλιν τῶν ἐργατῶν, στοὺς κόλπους τῆς ἐργατικῆς τάξης διαμορφώνονταν δυὸ διαμετρικὰ ἀντίθετες τάσεις: Ἡ μιὰ ἦταν ἡ δεξιὰ ὀππορτουνιστικὴ τάση, ποὺ ὑποστήριζε ὅτι οἱ ἐργάτες θὰ εἶχαν νὰ κερδίσουν περισσότερα καλοπιάνοντας τοὺς ἐργοδότες, παρὰ παλεύοντας ἀνοιχτὰ ἐναντίον τους. Ἡ ἄλλη ἦταν ἡ ἀγωνιστικὴ τάση, ποὺ ἐξέφραζε τὰ γενήσια ταξικὰ συμφέροντα τῶν ἐργατῶν καὶ κήρυχνε τὴν ἀνάγκη τοῦ ἀποφασιστικοῦ ἀγώνα κατὰ τοῦ κεφαλαίου. Φυσικά, οἱ δυὸ αὐτὲς τάσεις δὲν δημιουργήθηκαν μὲ μιᾶς. Στὰ πρῶτα δῆματα τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος εἶχαν μιὰ ἐμβρυακὴ μορφή καὶ ἐξελιχθήκαν παραπέρα ὡς τὴν πλήρη διαμόρφωσή τους, σὲ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴν ἐξέλιξη τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος.

Ὁ δεξιὸς ὀππορτουνισμὸς εἶναι βασικά ὑποπροϊὸν τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου, διαμορφώθηκε ὀριστικά στὴν περίοδο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ ἔφτασε στὴ θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ «ὀλοκλήρωσή» του μὲ τὴ δράση τῶν σοσιαλδημοκρατῶν ἡγετῶν τῆς Β' Διεθνούς, μὲ κυριώτερο ἐκπρόσωπο τὸ γερμανὸ σοσιαλδημοκράτη Μπερνστάιν, τὸ δημιουργὸ τοῦ ρεβιζιονισμοῦ (*).

* Ὁ Μπερνστάιν, γυιὸς ἑνὸς μηχανικοῦ τῶν σιδηροδρόμων καὶ ἄλλοτε τραπεζίτικὸς ὑπάλληλος, ἔγραψε τὸ 1898 ἕνα βιβλίο, ποὺ δημοσιεύθηκε στὰ ἀγγλικά, μὲ τίτλο: «Ἐξελικτικὸς σοσιαλισμὸς», μὲ τὸ ὅποιο, κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τῆς ἀ ν α θ ε ὡ ρ η σ η ς τοῦ μαρξισμοῦ καὶ τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ του, ἔκανε μιὰ ἀνοιχτὴ ἐπίθεση σ' ὅλες σχεδὸν τίς μαρξιστικὲς θέσεις. Ἀποκήρυχνε τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ τὴ δικτατορία τοῦ προλεταριάτου, ποὺ εἶχαν προβλέψει ὁ Μάρξ, καὶ ὁ Ἐνγκελς, καὶ διέγραφε γιὰ τὴν ἐργατικὴ τάξη μιὰ μα-

ρκεβιζιονισμὸς — δηλ. ἡ ἰδεολογία σοσιαλδημοκρατία — ἔπαιξε τὸ ρόλο τροχοπέδης στὴν πρόοδο καὶ τοὺς ἀγῶνες τῆς ἐργατικῆς τάξης· δημιούργησε μιὰ παντοδύναμη γραφειοκρατία (ἕνα καινούργιο καὶ ἐπικίνδυνο στοιχεῖο στὴ ζωὴ τῆς ἐργατικῆς τάξης), ποὺ ἔπνιγε κάθε ἔχνος δημοκρατίας μέσα στὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα καὶ τὰ συνδικάτα· ἀπέτελεσε τὸ κυριώτερο ἐμπόδιο στὴν ἀνάπτυξη τοῦ βιομηχανικοῦ συνδικαλισμοῦ καὶ στὴν ὁργάνωση τῶν πλατειῶν μαζῶν· ἀντιτάχθηκε στὴν ἀποφασιστικὴ πολιτικὴ ἡγεσία τοῦ κόμματος καὶ ὑποστήριξε τὴν πολιτικὴ τῆς «οὐδετερότητας» ἀπέναντι στὰ συνδικάτα, πράγμα ποὺ σήμαινε τὴν ὑποταγὴ τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στοὺς ὀππορτουνιστὲς συνδικαλιστὲς ἡγέτες. Ἡ ἀρνητικὴ ἐπίδραση τοῦ ρεβιζιονισμοῦ γίνονταν αἰσθητὴ σὲ κάθε σημαντικὴ ἀπεργία» (1). Οἱ ρεβιζιονιστὲς, ὄντας φορεῖς τῆς ἀστικῆς ἐπιρροῆς στὶς γραμμές τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀρνοῦνταν τὸν ἀνεξάρτητο ρόλο τῆς ἐργατικῆς τάξης, ἀρνοῦνταν τὴν ἀνάγκη τῆς ριζικῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς καὶ ἤθελαν νὰ περιορίσουν τὸ ρόλο τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στὴν πάλιν γιὰ μικροβελτιώσεις (μεταρρυθμίσεις) στὰ πλαίσια τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Σ' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἤθελαν νὰ ὑποτάξουν καὶ τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα, ποὺ τὰ προόριζαν

κρυφὴ ἐξελικτικὴ πορεία στὰ πλαίσια τοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ προσπάθειά του ἀπέβλεπε σὲ νὰ προσαρμόσει τὸ ἐργατικὸ κίνημα στὶς οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἀξιώσεις τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, θυσιάζοντας τὴν πολιτικὴ τῆς ταξικῆς πάλιν καὶ τὴν προοπτικὴ τοῦ σοσιαλισμοῦ. Ἔτσι διαμορφώθηκε ὁ ἀ ν α θ ε ὡ ρ η τ ι σ μ ὸ ς ἢ ρεβιζιονισμὸς (ἀπὸ τὴ γαλλικὴ λέξη ρεβιζιόν, ποὺ σημαίνει ἀναθεώρηση).

(1) ΟΤ·Ι·ΛΛΙΑΜ ΦΟΣΤΕΡ, Ἰ σ τ ο ρ ί α τ ο ὗ π α γ γ ὸ σ μ ι ο υ σ υ ν δ ι κ α λ ι σ τ ι κ ο ὗ κ ι ν ῆ μ α τ ο ς, σελ. 235, Ἑλληνικὴ ἔκδοση, «Μόρφωση», Ἀθήνα 1957.

ἀπλῶς σὰν ὄργανα διεκδίκησης μερικώτερων οἰκονομικῶν αἰτημάτων ἢ, πρὸ σωστά, σὰν «ὄργανα», πού θά ἐκλιπαροῦσαν ἀπὸ τοὺς ἐργοδότες μερικὲς οἰκονομικὲς παραχωρήσεις μὲ ἀντάλλαγμα τὴν παραίτησή τους ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ πάλῃ ἐναντίον δολοκλήρου τοῦ συστήματος τῆς μισθωτῆς δουλείας. Οἱ ὀππορουνιστὲς συνδικαλιστὲς ἡγέτες, προδίδοντας τὴν ὑπόθεσιν τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ παίζοντας τὸ παιγνίδι τῆς κεφαλαιοκρατίας, ἐπιδίωκαν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν προσωπικὴ τους ἄνεσιν καὶ καλοπέρασιν, μὴ εὐκολὴ καὶ ἀποδοτικὴ καριέρα.

Ἡ συνεπὴς ἀγωνιστικὴ κατεύθυνσις τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, τόσο στὸν πολιτικὸ ὅσο καὶ στὸν συνδικαλιστικὸ τομέα, γεννήθηκε, ἀναπτύχθηκε καὶ ἀτσαλώθηκε μέσα στοὺς σκληροὺς ταξικοὺς ἀγῶνες ἐναντίον τοῦ κεφαλαίου καὶ τῆ σταθερῆ καὶ ἀδιάκοπῃ πάλῃ ἐναντίον τῶν πρακτόρων τοῦ κάθε ἀπόχρωσης ὀππορουνιστῶν.

Ὁ Μάρξ καὶ ὁ Ἐνγκελς ἐξόπλισαν τὸ ἐργατικὸ κίνημα μὲ μιὰ ολοκληρωμένη θεωρίαν, μὲ τίς βασικὰς ἀρχὰς τῆς στρατηγικῆς καὶ τακτικῆς του, φώτισαν τοὺς τελικοὺς σκοποὺς τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος καὶ ξεκαθάρισαν τοὺς συγκεκριμένους δρόμους πού ὀδηγοῦν στὴν ἐπίτευξή τους. Μέσα στὰ πλαίσια αὐτὰ ἀπέδωσαν σπουδαῖα σημασίαν καὶ ἀσχολήθηκαν ἰδιαίτερα μὲ τὴ θεωρητικὴ θεμελίωσιν καὶ τὴν πρακτικὴ ἀνάπτυξιν τοῦ συνδικαλισμοῦ. Πρῶτοι ὁ Μάρξ καὶ ὁ Ἐνγκελς, ξεκαθάρισαν τὰ πρὸ στοιχειώδη προδλημματα μορφῆς, πολιτικῆς γραμμῆς, συγκρότησης καὶ τακτικῆς τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Οἱ ἀπόψεις καὶ τὰ συμπεράσματά τους διαμορφώθηκαν καὶ ἀναπτύχθηκαν πάνω στὴ βάση τῆς ἐπιστημονικῆς μελέτης τῆς συγκεκριμένης πραγματικότητος τῆς καπιταλιστικῆς κοινωνίας σὲ ἀδιάρρηκτὴ σύνδεσιν μὲ τὴν καθημερινὴν πρακτικὴν τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος. Ὁ Μάρξ καὶ ὁ Ἐνγκελς δὲν ὑπῆρξαν μόνο μεγαλοφυεῖς θεωρητικοί, ἀλλὰ καὶ μεγάλοι ὀργανωτὲς καὶ καθοδηγητὲς τῆς πάλῃ τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Διεξάγοντας ἀμείλιχτο ἀγῶνα ἐναντίον τῶν δεξιῶν ὀππορουνιστῶν καὶ τῶν «ἀριστερῶν» σχεταριστῶν, ξεκαθάρισαν τὸ ρόλο, τὴν ἀποστολὴν καὶ τὸ χαρακτῆρα τῶν ἐργατικῶν ἐνώσεων: τὸ συνδικάτο εἶναι βασικὸ ὄργανο διεξαγωγῆς τῆς ταξικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξεως, εἶναι «τὸ ἀπαραίτητο ὀργανωτικὸ κύτταρο γιὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἐνιαίας οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς τῆς δραστηριότητος». Ὑπογραμμίζοντας τὴν ἀνάγκην νὰ καταπιάνονται (τὰ συνδικάτα) ἀκούραστα καὶ ἐνεργητικὰ μὲ τὸν καθημερινὸ ἀγῶνα γιὰ τὴ βελτίωσιν τῶν ὄρων ζωῆς καὶ ἐργασίας, γιὰ τίς ἀμεσες οἰκονομικὲς καὶ πολιτικὲς ἀπαιτήσεις τῶν ἐργαζομένων, ξεκαθάρισαν ταυτόχρονα πόσο μάταιο καὶ ἐπιζήμιον θά ἦταν νὰ αὐτοπεριορίζονται τὰ συνδικάτα σὲ τέτοιους μερικοὺς ἀγῶνες καὶ τόνισαν τὸ καθήκον τῶν συνδικατῶν νὰ ὑποτάξουν καὶ νὰ κατευθύνουν τὴ δράσιν τους στοὺς τελικοὺς σκοποὺς τῆς ἐργατικῆς τάξεως. Ὁ Μάρξ καθόρισε τὴ βασικὴ ταξικὴ ἀποστολὴν τῶν ἐργατικῶν συνδικατῶν μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο: «Ἀντὶ γιὰ τὸ συντηρητικὸ σύνθημα: «Ἐνὰ καλὸ μέρο οὐκ ἔστι γιὰ μὴ καλὸν καὶ καλὸν μὲρ οὐκ ἔστι», τὰ συνδικάτα θά ἔπρεπε νὰ γράφουν στὴ σημαίαν τους τὸ ἐπαναστατικὸ σύνθημα: «Νὰ καταργηθῇ τὸ σύστημα τῆς μισθωτῆς ἐργασίας» (1). Γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν ὅμως αὐτοῦ τοῦ θεμελιακοῦ σκοποῦ, ὁ Μάρξ θεωροῦσε ἐντελῶς ἀπαραίτητὴ τὴν ὑπαρξιν πολιτικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξεως. «Ἡ ἐργατικὴ τάξις — ἔλεγε ὁ Μάρξ — μπορεῖ νὰ ἀντιπαραβῇ τὴ συλλογικὴ δύναμιν πού ἀποτελοῦν οἱ τάξεις τῶν ἰδιοκτητῶν, τότε μόνο ὅταν ἡ ἴδια ὀργανωθῇ σὲ ἓνα ξεχωριστὸ πολιτικὸ κόμμα πού θά εἶναι ἀντίθετο μὲ ὅλα τὰ παλῆα κόμματα τῆς ἀρχουσας τάξεως» (2). Καταπολεμώντας τόσο τὴν «ἀπολιτικὴν» ἀναρχικὴν τάσιν τῆς ἀρνήσεως τοῦ πολιτικοῦ κόμματος τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῆς ὑποκατάστασης τοῦ ρόλου τοῦ ἀπὸ τὰ συνδικάτα, ὅσο καὶ τὴ δεξιὰ ὀππορουνιστικὴν τάσιν τῆς «οὐδετερότητος» τῶν συνδικατῶν ἀπέναντι στοῦ Κόμματος, ὁ Μάρξ τόνισε τὴν ἀνάγκην τῆς στενῆς σύνδεσης τῶν συνδικατῶν μὲ τὸ πολιτικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ ὑπογράμμισε τὸν καθοδηγητικὸ ρόλο τοῦ κόμματος μέσα στὸ ὅλον ἐργατικὸ κίνημα καὶ τὸν ταξικὸν τοῦ ἀγῶνα.

Ἀξιοὶ καὶ λαμπροὶ συνεχιστὲς τοῦ ἔργου τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Ἐνγκελς, στάθηκαν ὁ Λένιν καὶ ὁ Στάλιν. Ὁ Λένιν καὶ ὁ Στάλιν, παλεύοντας ἀδιάκοπα καὶ σταθερὰ ἐναντίον ὅλων τῶν ποικιλομορφιῶν τοῦ δεξιοῦ καὶ «ἀριστεροῦ» ὀππορουνισμοῦ, ἀνέπτυξαν δημιουργικὰ καὶ ολοκληρώσαν, μέσα στίς νέες συνθήκας τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τίς βασικὰς θέσεις τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Ἐνγκελς γιὰ τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξεως, καὶ μὲ τὴν ἀκούραστη πρακτικὴν τους δραστηριότητα ἐπικεφαλῆς τῶν ἐργαζομένων μαζῶν, τίς μετέτρεψαν σὲ ζωντανὴν πραγματικότητα, τίς ἔκαναν κτῆμα τῶν ἐργατῶν, «ὄλικὴν δύναμιν». Τὰ ἔργα τοῦ Λένιν: Τί νὰ κάνομε; καὶ «Ἀριστοκράτεια καὶ παρτοζισμός», ἡ παιδικὴ ἀρρώστεια τοῦ κομμουνισμοῦ», ἀποτέλεσαν μιὰ ἐξαιρετικὰ πολυτιμὴ συνεισφορά στὴν κατεύθυνσιν αὐτήν. Οἱ μεγαλοφυεῖς ιδέες πού ἀναπτύσσονται στὰ ἔργα αὐτὰ στάθηκαν ἡ σίγουρη πυξίδα στὴ δράσιν ὅλων τῶν συνειδωτῶν ἀγωνιστῶν τοῦ προλεταριάτου. Πάνω στὴν ἀσπὴν αὐτῆς, μάζι μὲ τὸ πολιτικὸ κίνημα (πολιτικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξεως νέου τύπου), διαμορφώθηκε ὀριστικὰ καὶ τὸ συνεπὲς συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξεως, πού ὀργανώνοντας καὶ καθοδηγώντας μὲ συνέπειαν τοὺς ἀγῶνες τοῦ προλεταριάτου, δίνοντας σκληρὰς μάχας μὲ τὸν ταξικὸν ἀντίπαλον, καταπολεμώντας ἀδιάλλακτα τοὺς πράκτορες τοῦ ρεφορμιστῆ, ἀτσαλώθηκε, ἀναπτύχθηκε, διαμορφώθηκε σὲ μιὰ ἀποφασιστικὴν δύναμιν τόσο στὸ ἐσωτερικὸν τῶν διαφόρων χωρῶν ὅσο καὶ σὲ παγκόσμιον κλίμακα. Στίς παραμονὲς τοῦ θανάτου τοῦ Στάλιν, ἡ Παγκόσμιος Συνδικαλιστικὴ Ὁμοσπονδία (ΠΣΟ), ἡ συνεπὴς διεθνὴς συνδικαλιστικὴ ὀργάνωσις τῶν ἐργαζομένων, ἀν-

(1) Βλ. ΟΤ-Ι-ΛΛΙΑΜ ΦΟΣΤΕΡ, Ἰστορία τοῦ παγκόσμιου συνδικαλιστικοῦ κινήματος, σελ. 66, ἑλληνικὴ ἔκδοσις, «Μορφωσις» Ἀθῆνα 1957.

(2) Βλ. στὸ ἴδιον βιβλίον.

τιπροσώπευε πάνω από 88.000.000 οργανωμένα μέλη εργατικών συνδικάτων.

Ύστερα από το θάνατο του Στάλιν, και ιδιαίτερα με το 20ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ, η ομάδα των καθοδηγητών της Σ.Ε. με επικεφαλής τον Χρουστσώφ, που σφετερίστηκε την κρατική εξουσία και την κομματική ηγεσία, άρχισε θαυμαία να εγκαταλείπει και να προδίδει τις θεμελιακές αρχές και την αγωνιστική πολιτική του κινήματος της εργατικής τάξης, μαζί και τις αρχές και τη γραμμή του συνεπούς συνδικαλισμού, διαμορφώνοντας έτσι τις προϋποθέσεις για την πλατειά ανάπτυξη ενός νέου ρεβιζιονιστικού - ρεφορμιστικού ρεύματος στις γραμμές της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Με το πρόσημα της «άλλαξης των συνθηκών» και της «ανάγκης δημιουργικής προσαρμογής στις απαιτήσεις της σημερινής εποχής», οι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ, οι καθοδηγητές του Ιταλικού κομμουνιστικού κόμματος και οι καθοδηγητές ορισμένων άλλων κομμουνιστικών κομμάτων της Δ. Ευρώπης, άρχισαν να απορρίπτουν μία - μία όλες τις βασικές θέσεις, που είχαν επεξεργασθεί για τα συνδικάτα οι κλασικοί του εργατικού κινήματος και είχε επιβεβαιώσει η μακρόχρονη πρακτική, και να επαναφέρουν στην επιφάνεια τις σκουριασμένες και χρεωκοπημένες ρεφορμιστικές ιδέες της δεξιάς σοσιαλδημοκρατίας. Σήμερα, «διαθέτουν» πια μία ολοκληρωμένη και συστηματοποιημένη ρεβιζιονιστική - ρεφορμιστική πλατφόρμα πάνω στα συνδικαλιστικά προβλήματα. Η ουσία της «νέας» γραμμής τους στο συνδικαλιστικό κίνημα είναι η άρνηση της ταξικής πάλης και το κήρυγμα της συνεργασίας των τάξεων, η άρνηση του ταξικού χαρακτήρα και της ταξικής αποστολής των εργατικών συνδικάτων—του τελικού σκοπού τους, που δεν είναι άλλος από τον τελικό σκοπό του ίδιου του πολιτικού κινήματος της εργατικής τάξης, και κατά συνέπεια η άρνηση του καθοδηγητικού ρόλου του κόμματος της εργατικής τάξης σε σχέση με τα συνδικάτα, και η προσπάθεια ύποταξης του συνδικαλιστικού κινήματος στη λεγόμενη «γενική γραμμή της ειρηνικής συνύπαρξης», ή εξέλιξη των διαφορών και της διάκρισης ανάμεσα στο συνεπές συνδικαλιστικό κίνημα και στα ρεφορμιστικά συνδικάτα, ή «συμφιλίωση» με την ιδεολογία και τους εκπροσώπους του ρεφορμισμού, ή ιδεολογική συγχώνευση και ή ύποταξη σ' αυτόν. Με δυο λόγια, η προσπάθεια μετάτροπής των εργατικών συνδικάτων από βασικά όργανα διεξαγωγής του ταξικού αγώνα των εργαζομένων μαζών εναντίον του κεφαλαίου, σε εξάρτημα της πολιτικής της άστικής τάξης, σε μέσο κατάπνιξης των αγωνιστικών διαθέσεων και της πάλης της εργατικής τάξης. Αυτή η όπορτουμιστική γραμμή έχει γίνει σήμερα η επίσημη γραμμή όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων των διαφόρων χωρών, που ελέγχουν ή κρατούν κάτω από την επιρροή τους οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές - ρεφορμιστές. Αυτή έχει γίνει και η γραμμή των συνδικαλιστικών οργανώσεων της χώρας μας, που ελέγχουν ή επηρεάζουν και οι «δικοί» μας ρεβιζιονιστές - ρεφορμιστές.

Η επιβολή της όπορτουμιστικής αυτής γραμμής στο συνδικαλιστικό κίνημα είχε πολλές άρνητικές συ-

νέπειες — επέφερε μία κάμψη του συνδικαλιστικού κινήματος στις χώρες της Δ. Ευρώπης, κυρίως, και στη δική μας χώρα. Άλλα αυτή η κάμψη ούτε ολοκληρωτική ούτε μόνιμη είναι. Αντιπροσωπεύει μία όρισμένη, προσωρινή ύποχώρηση του κινήματος, ένα παροδικό φαινόμενο στην ιστορική του εξέλιξη. Γιατί αν οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές - ρεφορμιστές μπόρεσαν, με τα γνωστά άθèmeτα μέσα, να επιβάλουν τον όπορτουμισμό τους σαν επίσημη γραμμή των συνδικαλιστικών οργανώσεων μιας σειράς χωρών, δεν μπόρεσαν όμως κι' ούτε θα μπόρεσουν να καταπνίξουν και να διαλύσουν τη συνεπή αγωνιστική κατεύθυνση στο συνδικαλιστικό κίνημα, τις αγωνιστικές διαθέσεις και την έδια την πάλη των εργαζομένων. Από την πρώτη στιγμή που εκδηλώθηκε η ρεβιζιονιστική απόπειρα να εκπαιθεί το συνεπές συνδικαλιστικό κίνημα της εργατικής τάξης από την αγωνιστική του κοίτη, προσέκρουσε στη σταθερή αντίσταση όλων των πραγματικά συνεπών, συνειδητών, πιστών αγωνιστών του προλεταριακού κινήματος. Σε παγκόσμια κλίμακα και σε κάθε χώρα ξεχωριστά, ξετυλίχθηκε ένας πεισματώδης αγώνας ανάμεσα στις δύο κατευθύνσεις: την αγωνιστική κατεύθυνση και την όπορτουμιστική κατεύθυνση. Σήμερα ο αγώνας αυτός βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη και το συμφέρον του συνεπούς συνδικαλιστικού κινήματος απαιτεί το ακόμα μεγαλύτερο δυνάμωμά του. Η μακρόχρονη πείρα του παγκόσμιου εργατικού κινήματος και τα καυτά γεγονότα της σημερινής πραγματικότητας, δείχνουν πως χωρίς την αποφασιστική και ως το τέλος πάλη εναντίον του ρεβιζιονισμού - όπορτουμισμού, χωρίς την πλήρη ιδεολογική και πρακτική συντριβή του δεν είναι δυνατό να εξασφαλισθεί ή νίκη πάνω στους ταξικούς μας αντιπάλους, ή πρόσδος του εργατικού κινήματος και ο τελικός θρίαμβος των μεγάλων ιδανικών του. Το εργατικό κίνημα άνδρώθηκε και άτσαλώθηκε μέσα από μια αδιάκοπη και σκληρή πάλη εναντίον του όπορτουμισμού. Έτσι θα εξακολουθήσει να προχωρεί και στο μέλλον. Αυτός είναι ο νόμος της ανάπτυξης του.

Η κατάσταση που έχει δημιουργηθεί στο συνδικαλιστικό κίνημα της Χώρας μας θέτει επιτακτικά το πρόβλημα μιας συστηματικής και σταθερής πολεμικής εναντίον της γενικής όπορτουμιστικής γραμμής και των συγκεκριμένων εκπράξεων και εκδηλώσεών της στο συνδικαλιστικό μας κίνημα, και της προβολής της σωστής γραμμής του αγώνα. Αυτή η πολεμική θα συγκεντρώσει την προσοχή των προοδευτικών συνδικαλιστικών στελεχών και όλων των εργαζομένων στα βασικά προβλήματα, θα τους δώσει τον απαραίτητο ιδεολογικό εξοπλισμό, που θα τους επιτρέψει να καταπολεμήσουν αποτελεσματικά τον όπορτουμισμό και να διεξάγουν με επιτυχία τον αγώνα εναντίον του κεφαλαίου. Με το σημερινό άρθρο μας φιλοδοξούμε να συνεισφέρουμε μια συμβολή στην κατεύθυνση αυτή. Στο άρθρο μας αυτό θα σταθούμε στα βασικά προβλήματα που χωρίζουν και αντιπαράθετουν σήμερα τις δυο κατευθύνσεις—τη ρεβιζιονιστική ρεφορμιστική και τη συνεπή αγωνιστική, στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, τόσο σε παγκόσμια κλίμακα, όσο και, κυρίως, έλλαδικά, και στα

καθήκοντα που ὀρθώνονται σήμερα μπροστά στο συνδικαλιστικό μας κίνημα.

Ο ἀποφασιστικός, πρωτοποριακὸς ρόλος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν συνδικάτων τῆς στῆν πάλῃ γιὰ τὴ δημοκρατικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀναγέννηση τῆς Ἑλλάδας

Στὸ κέντρο τῶν διαφορῶν που ἀντιπαράθετον τὴ συνεπὴ ἀγωνιστικὴ κατεύθυνση καὶ τὴ ρεβιζιονιστικὴ - ὀπορτουניστικὴ κατεύθυνση βρίσκεται τὸ πρόβλημα: πρέπει ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ διαδραματίζει ἀνεξάρτητο, αὐτοτελὲς ρόλο ἢ νὰ ὑποταχθεῖ στὴν ἀστικὴ τάξη, νὰ μετατραπῇ σὲ ἓνα ἀπλὸ ἐξάρτημα τῆς πολιτικῆς τῶν ἀστικῶν κομμάτων; Πρέπει ἡ ἐργατικὴ τάξη νὰ τεθεῖ ἐπικεφαλῆς ὅλου τοῦ λαοῦ καὶ νὰ ἀγωνισθεῖ σταθερὰ γιὰ τὴν ἀνοδό τῆς στὴν ἐξουσία, γιὰ τὴ ριζικὴ δημοκρατικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀλλαγὴ ἢ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν ἡγεσίαν τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ νὰ περιορίσει τὴν πάλῃ τῆς στὴν ἐπιδίωξη γιὰ τὴν πραγματοποιήσιμη ἐπιμέρους βελτιώσεων στὰ πλαίσια τοῦ σημερινοῦ καθεστώτος;

Τὸ πρόβλημα αὐτὸ δὲν εἶναι καινούργιο. Ἦδη στὴν περίοδο τῆς πρώτης ἀστικοδημοκρατικῆς ρωσικῆς ἐπανάστασης τοῦ 1907 ξετυλίχθηκε γύρω ἀπ' αὐτὸ ἓνας σκληρὸς καὶ πεισματῶδης ἀγῶνας ἀνάμεσα στοὺς συνεπεῖς ἀγωνιστὲς τοῦ προλεταριακοῦ κινήματος καὶ τοὺς ὀπορτουניστὲς συνθηκολόγους. Οἱ μενσεβίκοι ὑποστήριζαν πῶς ἡ ἡγεσία τῆς ἐπανάστασης ἀνῆκε στὴ φιλελεύθερη ἀστικὴ τάξη, πῶς ἀρχηγὸς τῆς ἐπανάστασης «μπορεῖ νὰ εἶναι μόνο ἡ ἀστικὴ τάξη». «Τὸ βασικὸ ἐδῶ εἶναι, — ἔλεγαν οἱ μενσεβίκοι, — νὰ μὴ φοβίσουμε τὴ φιλελεύθερη ἀστικὴ τάξη μὲ τὴν ἐπαναστατικότητά μας καὶ νὰ μὴ τῆς δώσουμε ἓνα πρόσημα γιὰ νὰ ἀποτραβηχθεῖ ἀπὸ τὴ ἐπανάσταση, γιὰτὶ ἂν αὐτὴ ἀποτραβηχθεῖ ἡ ἐπανάσταση θὰ ἀδυνατίσει». Οἱ μπολσεβίκοι καταπολέμησαν ἀποφασιστικὰ τὰ ἡττοπαθῆ αὐτὰ κηρύγματα καὶ διακήρυξαν μὲ ἐπιμονὴ τὴν ἰδέαν τῆς προλεταριακῆς ἡγεμονίας. «Ἡ ἔκβαση τῆς ἐπανάστασης, — τόνισε ὁ Λένιν, — ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ ἂν ἡ ἐργατικὴ τάξη θὰ παίξει τὸ ρόλο βοηθοῦ τῆς ἀστικῆς τάξης, ρόλο πανίσχυρο γιὰ τὴ δύναμη τῆς πλεισῆς του πάνω στὴν ἀπολυταρχία, μὰ πολιτικὰ ἀνίσχυρο ἢ τὸ ρόλο τοῦ ἡγέτη τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης». Ἡ ζωὴ ἐπιβεβαίωσε τὴς μεγалоφυεῖς θέσεις τοῦ Λένιν καὶ ἀπέρριψε τὴς σάπιες ἰδέες τῶν μενσεβίκων. Ἀλλὰ οἱ κληρονόμοι τῶν μενσεβίκων - σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς, ἀνέσταν στὴν ἐπιφάνεια τὴς χρεωκοπημένης αὐτῆς ὀπορτουניστικῆς ἰδέας καὶ καλύπτοντάς τες μὲ τὸ ντύμα τοῦ «νέου πνεύματος» τοῦ 20οῦ συνεδρίου τοὺς θέλουν νὰ τὴς ἐπιβάλλουν στὸ ἐργατικὸ κίνημα.

Στὰ πλαίσια τῆς «ἀναγεωτικῆς στροφῆς», ποὺ ἐγκαινίασαν τὸ 1956 οἱ ρεβιζιονιστὲς, ἄρχισε μιὰ συστηματικὴ καὶ ἐπιμονὴ προσπάθεια ὑπονόμησης τοῦ ἀνεξάρτητου ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἡγετικῆς θέσης τῆς στὸ εὐρύτερο κίνημα τῶν λαϊκῶν μαζῶν. Μὲ τὸ πρόσημα τῆς «δημιουργικῆς» ἀντιμετώπισης τῶν «νέων δεδομένων» καὶ τῆς «προσαρμογῆς» στὴς ἀπαιτήσεις τῆς σύγχρονης ἐποχῆς, οἱ ρεβιζιονιστὲς προχώρη-

σαν πρῶτα στὴν ἀνοιχτὴ ἄρνηση τοῦ ἡγετικοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης στὸ ἐθνικο - δημοκρατικὸ κίνημα τῶν καταπιεζόμενων ἀπὸ τὸν ἱμπεριαλισμὸ χωρῶν. Σὲ μιὰ σειρά ντοκουμέντα τοῦ ΚΚΣΕ καὶ ἄλλων Κ.Κ., ποὺ βρίσκονταν κάτω ἀπὸ τὸν ἔλεγχο τῶν χρουστσωφικῶν ρεβιζιονιστῶν, σὲ ἄρθρα ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν τοὺς καὶ σὲ λόγους ἡγετικῶν στελεχῶν τοὺς, ἀναπτύχθηκε μιὰ «πλούσια» φιλοσοφία γιὰ τὸ ρόλο τῆς ἐθνικῆς ἀστικῆς τάξης τῶν ἀποικιακῶν καὶ μισοαποικιακῶν χωρῶν, ποὺ ἡ οὐσία καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς ἦταν ὅτι στὴς χώρες αὐτές, στὸ στάδιο τῆς ἐθνικοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης τὸ ἡγετικὸ ρόλο τὸν παίξει ἡ ἐθνικὴ ἀστικὴ τάξη καὶ ὄχι ἡ ἐργατικὴ τάξη. Σὲ ὅτι ἀφορᾷ τὴς καπιταλιστικῆς χώρας, ἡ ἄρνηση τοῦ ἡγετικοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης καλύφθηκε κάτω ἀπὸ «σοσιαλιστικὴ» συνθηματολογία. Στὸ ὄνομα τῆς «ἀποκατάστασης» τῆς ἐνότητος τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῶν κομμάτων τῆς, ἐγκαταλείφθηκαν οἱ λενινιστικὲς ἐκτιμήσεις γιὰ τὰ σοσιαλδημοκρατικὰ κόμματα σὰν πρακτορεῖα τῆς ἀστικῆς τάξης μέσα στοὺς κόλπους τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ διακηρύχθηκε ἡ γραμμὴ τῆς «ἀπὸ κοινοῦ» μὲ τὰ σοσιαλδημοκρατικὰ καὶ ἄλλα ἀστικά «κόμματα τῆς Ἀριστερᾶς» οἰκοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ (ὁ Γραμματέας τοῦ ΚΚ Γαλλίας Βαλντέκ Ροσσὲ θεωρεῖ ὅτι στὴν «ἀπὸ κοινοῦ» οἰκοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ μποροῦν νὰ μετᾶσχουν καὶ οἱ χριστιανοδημοκράτες — βλ. «Αὐγὴ», 17) 3) 66), ὅπου ἡ ἡγεσία ἐνὸς κόμματος, τοῦ κομμουνιστικοῦ, ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀπαραίτητη ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμια! Ἡ ἄρνηση τοῦ ἀνεξάρτητου, ἡγετικοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης παίρνει σήμερα στὴς καπιταλιστικῆς χώρες τὴ μορφή τῆς ἀνοιχτῆς προσπάθειας γιὰ τὴ διάλυση τῶν πολιτικῶν κομμάτων τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τὴ δημιουργία τοῦ λεγόμενου «ἐνιαίου κόμματος» τῆς ἐργατικῆς τάξης. Στὴ Γαλλία, παρὰ τὸ ὅτι δὲν ἔχει ἀκόμα διακηρυχθεῖ ἐπίσημα σὰν γραμμὴ τοῦ κόμματος, ἡ ἰδέα αὐτὴ ἔχει ὥστόσο καλλιεργηθεῖ πλατειά, (ἰδιαίτερα προβλήθηκε στὸ διάστημα τῆς περιόδου τῆς «ἐνότητος», ποὺ εἶχε πραγματοποιηθεῖ στὴς τελευταῖες προεδρικὲς ἐκλογὲς κάτω ἀπὸ τὸν ὁπαδὸ τοῦ ΝΑΤΟ Μιττεράν) καὶ οἱ παραπάνω δηλώσεις τοῦ Β. Ροσσὲ εἶναι πολὺ ἀποκαλυπτικῆς. Στὴν Ἰταλία, ἡ πρόταση τοῦ Ἀμέντολα γιὰ τὴ διάλυση τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τὴ δημιουργία «ἐνιαίου κόμματος» τῆς ἐργατικῆς τάξης, ποὺ νὰ συμπεριλάβει τοὺς κομμουνιστὲς, τοὺς σοσιαλιστὲς (Νένι), τοὺς σοσιαλδημοκράτες (Σαραγκάτ - ὑπέρμαχος τοῦ ΝΑΤΟ) καὶ τοὺς ἀριστεροῦς χριστιανοδημοκράτες, ἐγκρίθηκε οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὸ πρόσφατο συνέδριο τοῦ Κ.Κ. Ἰταλίας, ποὺ ἀπλῶς «κλιμακώσε» σὲ «στάδια» τὴν πραγματοποίησή της. Στὴς Η.Π.Α., ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἡ «Αὐγὴ» τῆς 19) 3) 66, «τὸ ΚΚ ἀνασυγκροτεῖ τὴς δυνάμεις του» καὶ μὲ τὸ σχέδιο προγράμματος ποὺ δημοσίευσε ἐν ὄψει τοῦ 18ου συνεδρίου του τάσσεται «ἐνάντια σὲ κάθε ἀντίληψη «μονολιθικῆς ἐνότητος» ἢ «πολυκεντρισμοῦ» (!) «προσδιορίζει τὸν εἰδικὸ ἐθνικὸ χαρακτήρα τοῦ ἀμερικάνικου σοσιαλισμοῦ» καὶ διακηρύσσει τὴν ἀπόφασή του νὰ ἀγωνισθεῖ ὥστε «... νὰ διαμορφωθεῖ ἓνα νέο λαϊκὸ κόμμα, ποὺ θὰ ἐπιβάλλει τὸ σοσιαλισμὸ μὲ κοινοβουλευτικὰ μέσα».

Ἡ θεωρία της προβολῆς τοῦ «κοινοβουλευτικοῦ δρόμου πρὸς τὸ σοσιαλισμό», ἡ θεοποίηση τῆς κοινοβουλευτικῆς δουλειᾶς καὶ ἡ υποτίμηση ἢ ἀρνηση τῆς ἐξωκοινοβουλευτικῆς μαζικῆς πάλης τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ ὅλου τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ, ἡ οὐσιαστικὴ ἐγκατάλειψη τῆς σωστῆς θέσης τοῦ προοδευτικοῦ κινήματος γιὰ τὸ συνδυασμὸ τῆς κοινοβουλευτικῆς μὲ τὴν ἐξωκοινοβουλευτικὴν δουλειὰ μὲ τὸ κέντρο θάρους στὴν ἐξωκοινοβουλευτικὴ δράση τῶν μαζῶν καὶ ἡ σχεδὸν ἀποκλειστικὴ προσήλωση στὴν κοινοβουλευτικὴ δουλειὰ, ἀποτέλεσε ἀκριβῶς ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ «νέου» προσανατολισμοῦ ποὺ χάραξε τὸ 20ὸ συνέδριο. Αὐτὴ ἡ θέση ἦταν ἡ ἀναπόφευκτη συνέπεια τῆς ἐγκατάλειψης τῶν θεμελιωδῶν σκοπῶν τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, τῆς ἀρνήσεως τῆς δικτατορίας, τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς προβολῆς τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης σὰ «γενικῆς γραμμῆς» τοῦ παγκόσμιου κομμουνιστικοῦ κινήματος. Ἀφοῦ ἐγκαταλείπεται ὁ σκοπὸς τῆς ριζικῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς, χάνει τὴ χρησιμότητά του τὸ βασικὸ ὄργανο γιὰ τὴν πραγματοποίησή της, τὸ ἀνεξάρτητο πολιτικὸ κόμμα τῆς ἐργατικῆς τάξης. Ἡ ἰδέα τῆς ἡγεμονίας τῆς ἐργατικῆς τάξης γίνεται πιά χωρὶς περιεχόμενο, ἀφοῦ ἡ ἀστικὴ τάξη, ἐναντίον τῆς ὁποίας στρέφεται αὐτὴ ἡ ἰδέα (τῆς προλεταριακῆς ἡγεσίας) τώρα διαφοροποιεῖται, δημοκρατικοποιεῖται, διαμορφώνονται εὐνοϊκὲς προϋποθέσεις συνεργασίας καὶ συνένωσης μὲ τὰ διαφοροποιούμενα τμήματα τῆς ἀστικῆς τάξης (ἴσως καὶ σὲ ἓνα «ἐνιαῖο λαϊκὸν κόμμα») καὶ βαρβαρικῶς ἐξελικτικῆς «τελειοποίησης» τῆς «σύγχρονης (ἀστικῆς) δημοκρατίας». Στὶς νέες συνθήκες, ἡ θεωρία τῆς ταξικῆς πάλης, τὰ «ἀπότομα ἄλματα», εἶναι πιά καὶ ἐπιζήμια καὶ ἀπραγματοποιήτα. Ὁ κοινοβουλευτικὸς δρόμος ἀντικαθίστῃ τὸν ἐξωκοινοβουλευτικόν, ποὺ ἴσως ἔσχυε σὲ περασμένους ἐποχάς, σὲ ἄλλες συνθήκες, καὶ ὁ ρόλος τῶν ἐργατῶν εἶναι τώρα νὰ στέλνουν ὅσο μποροῦν περισσότερους ἀντιπροσώπους τους στὸ ἀστικὸ κοινοβούλιο, ἔτσι ὥστε νὰ ἐπιτευχθεῖ βαρβαρικὰ ὁ μετασχηματισμὸς τοῦ τελευταίου σὲ «πραγματικὸ ὄργανο ἐξυπηρέτησης τῆς λαϊκῆς θέλησης». Αὐτὴ εἶναι ἡ πλατφόρμα τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ, ποὺ περιορίζει τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος στὴν ἐπιδίωξη γιὰ τὴν ἐπίτευξη βαρβαριῶν, ἐπιμέρους βελτιώσεων στὰ πλαίσια τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος, ποὺ μετατρέπει τὴν ἐργατικὴν τάξη καὶ τὸ κίνημά της σὲ ἀπλὸ ἐξάρτημα, οὐραγὸ τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ τὸν ἐξωκοινοβουλευτικὸν ρόλο τῶν μαζῶν, σὲ ρόλο ἐκλογικοῦ μηχανισμοῦ τῶν ἀστικῶν ἢ τῶν ἀστικοποιημένων «ἐργατικῶν» κομμάτων. Μιὰ πέτοια ἀντίληψη γιὰ τὸ ρόλο γενικὰ τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τοὺς σκοποὺς τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος, διαμορφώνει ἀνάλογη θέση καὶ γιὰ τὸ συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξης εἰδικά.

Γιὰ τοὺς σύγχρονους ρεβιζιονιστές, τὰ ἐργατικὰ συνδικάτα δὲν εἶναι πιά οἱ πλατείες, μαζικὲς, ταξικὲς ὁργανώσεις τοῦ προλεταριάτου, ποὺ χρησιμεύουν «σὰν τὸ κυριώτερο ὅπλο καὶ τοῦ συγκεντρωτικοῦ κινήματος κεφαλαιῶν καὶ τοῦ κράτους του», καὶ ἔχουν γραμμένο στὴ σημαία τους τὸ σύνθημα: «Νὰ κατάρχηται τὸ σύστημα τῆς μισθωτικῆς ἐργα-

σίας», ἀλλὰ καθαρὰ τρεῖντιουνιστικὲς ἐνώσεις, ἀπλὰ ἐξαρτήματα τῆς γενικῆς ὀπισθοφυγῆς τους πολιτικῆς. Αὐτὸ ἀποδείχτηκε καὶ πρόσφατα ἀκόμα, στὸ 6ο Συνέδριο τῆς ΠΣΟ ὅπου οἱ ρεβιζιονιστές, ἐγκαταλείποντας καὶ προδίδοντας τὸ «Πρόγραμμα συνδικαλιστικῆς δράσης», ποὺ εἶχε ψηφίσει τὸ 5ο Συνέδριο τῆς ΠΣΟ, τὴν ἀντιιμπεριαλιστικὴν γραμμὴ καὶ τὴ γραμμὴ τῆς ταξικῆς πάλης ποὺ καθόριζε τὸ πρόγραμμα αὐτό, προσπάθησαν νὰ ἐπιβάλουν τὴ «γενικὴ γραμμὴ τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης» σὰν τὴ «βασικὴ γραμμὴ τοῦ ΠΣΟ», ἀρνήθηκαν νὰ καταδικάσουν τὴ ρεφορμιστικὴ Δ.Ε.Ε.Σ. καὶ πρότειναν μιὰ συνδιάσκεψη στρογγυλῆς τράπεζας «χωρὶς προκαταρκτικούς ὅρους» γιὰ νὰ συζητηθοῦν «ἀπὸ κοινού» μὲ τὴ Δ.Ε.Ε.Σ. ὅλα τὰ προβλήματα. Ὅλα αὐτὰ δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ προσπάθεια νὰ ἐπιβληθεῖ στὸ παγκόσμιο ἐργατικὸ κίνημα ἡ γραμμὴ τῆς συνεργασίας τῶν τάξεων καὶ τῆς συνθηκολόγησής του, στὰ στὸν ἱμπεριαλισμὸ καὶ τὴν ἀντίδραση. Τὸν ἴδιο ἀκριβῶς δρόμο ἀκολουθοῦν καὶ οἱ ρεβιζιονιστές ἡγέτες στὸ ἐργατικὸ κίνημα τῆς χώρας μας.

Ἡ «ἀνανεωτικὴ στροφή» ἀκολούθησε καὶ στὸ δικό μας κίνημα τὴν ἴδια κατεύθυνση. Ἀρνηση τῶν θεμελιωδῶν σκοπῶν τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος γιὰ τὴ ριζικὴ ἀλλαγὴ, περιορισμὸς στὴν ἐπιδίωξη γιὰ τὴν ἐπίτευξη μικροβελτιώσεων (μέσω διαφόρων «σταδίων» καὶ «φάσεων»), στὰ πλαίσια τοῦ καθεστώτος τῆς ἀμερικανοκρατίας καὶ τῆς ὑποτελείας, εὐνοχισμὸς τοῦ ἐξωκοινοβουλευτικοῦ κινήματος τῶν μαζῶν ἀρνηση τοῦ ἀνεξάρτητου, ἡγετικοῦ ρόλου τῆς ἐργατικῆς τάξης καὶ τῆς ἴδιας τῆς ἀνάγκης ὑπαρξῆς τοῦ πολιτικοῦ της κόμματος, ὑποταγὴ στὴν ἡγεσία τῆς «φιλελεύθερης» ἀστικῆς τάξης καὶ μετατροπὴ τοῦ ἐργατικοῦ κινήματος σὲ ἐξάρτημα τῆς ἀστικῆς πολιτικῆς.

Οἱ «ἀκραῖες» ὁμάδες τοῦ ἐλληνικοῦ ρεβιζιονισμοῦ πρόσβαλαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς «στροφῆς» ἀνοιχτὰ τίς θέσεις αὐτές, καὶ ἰδιαίτερα τὸ σύνθημα ὅτι ἡ ἡγεσία τοῦ δημοκρατικοῦ ἀγῶνα ἀνήκει στὴ «φιλελεύθερη» ἀστικὴ τάξη καὶ τὰ κόμματά της, τὰ κόμματα τοῦ Κέντρου καὶ ὅτι τὸ λαϊκὸ κίνημα θὰ ὀφείλει νὰ βοηθήσει μὲ κάθε τρόπο τὴν ἄνοδο τῆς ἐξουσίας τοῦ Κέντρου, φτάνοντας ἀκόμα καὶ στὴν αὐτοδιάθεσή του.

Οἱ ψευτοκαθοδηγητὲς τοῦ ΚΚΕ καὶ ἡ ἡγεσία τῆς ΕΔΑ, στὸ πρῶτο διάστημα «καταδίκασαν» αὐτὲς τίς «ἀκρατείες» ἐκφράσεις τοῦ «νέου πνεύματος». Ἀλλὰ ἡ ζωὴ ἀπέδειξε, πὼς αὐτὴ ἡ «καταδίκη» ἦταν καθαρὴ ὑποκρισία ἀφοῦ τὴν ἴδια γραμμὴ ἀκολουθοῦσαν κι' αὐτοί, συγκαλυμμένα στὴν ἀρχὴ καὶ ὅλο καὶ πιὸ ἀπροκάλυπτα στὴν κατοπινὴ πορεία. Τώρα, ἔχουν φτάσει στὸ σημεῖο νὰ «προβληματίζονται» πάνω στὸ κεφαλαιώδες αὐτὸ πρόβλημα σὲ περισπούδαστες θεωρητικὲς «μαρξιστικο-λενινιστικὲς» «μελέτες» καὶ νὰ διακηρύσσουν ἀνοιχτά: «... π ο λ ἔ ς π λ ε υ ρ ἔ ς τ ο ὗ π ρ ο β λ ἦ μ α τ ο ς τ ῆ ς ἡ γ ε σ ί α ς τ ῆ ς ἐ ρ γ α τ ι κ ῆ ς τ ἄ ξ η ς ἔ π ι κ ε φ α λ ῆ ς μ ι ᾶ ς δ η μ ο κ ρ α τ ι κ ῆ ς ἔ ξ ο υ σ ί α ς μ ἔ τ ῆ ν π λ ο ὗ σ ι α π ε ῖ ρ α μ ἄ λ ι σ τ α, π ο ὗ ἀ π ό χ τ η σ ε σ ἔ μ ε γ ἄ λ ο υ ς ἐ π ἄ ν α σ τ α τ ι κ ο ὺ ς ἀ γ ῶ ν ε ς, μ π ο ρ ο ὗ μ ε κ α ῖ ὁ φ ε ῖ λ ο υ μ ε ν ἄ τ ῖ ς ὁ ὄ μ ε σ ῆ μ ε ρ α ε ὐ ρ ὕ τ ε ρ α ἀ π'»

δ,τ: σ τ ο π α ρ ε λ θ ό ν» 1 (Σημ. 'Η υπογράμ. είν-
ναι τής «'Αναφγέννησης»). Καί ταυτόχρονα δέν κου-
ράζονται νά ἀπευθύνουν ἐκκλήσεις πρὸς τὴν ἡγεσία
τῆς ΕΚ γιὰ νά συνεργαστοῦν καὶ νά θαδίσουν «ἀπὸ κοι-
νοῦ» «ὄχι μόνο γιὰ τὴν ἀπαλλαγὴ τοῦ τόπου ἀπὸ τὸ
καθεστῶς τῆς ὑποτέλειαις καὶ τὴν ὀλοκλήρωση τῆς δη-
μοκρατικῆς ἀναγέννησης ἀλλὰ καὶ στὸ μέλλον γιὰ τὸ
σοσιαλιστικὸ μετασχηματισμὸ τῆς Ἑλλάδας» (2). Γί-
νεται ἔτσι φανερό καὶ τὸ εἶδος τῆς «ἐπανεξέτασης» «πολ-
λῶν πλευρῶν τοῦ προβλήματος τῆς ἡγεσίας τῆς ἐργα-
τικῆς τάξεως», ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ Π. Ρούσος, καὶ τὸ περιεχό-
μενο τῆς «δημοκρατικῆς ἀναγέννησης» καὶ τοῦ «σοσια-
λιστικοῦ μετασχηματισμοῦ», ποὺ ἐπιδιώκει ὁ Μ. Παρ-
τσαλίδης, δηλ. οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες. 'Η ἐπανεξέτα-
ση» τοῦ προβλήματος τῆς ἡγεσίας συναρτᾶται μὲ τὴ δυ-
νατότητα νά θαδίσει ὁ Παπανδρέου στὸ δρόμο τοῦ σο-
σιαλισμοῦ, ὅποτε θγαίνει καθαρά, πὺς ὁ «σοσιαλι-
σμὸς» ποὺ θέλουν οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες θά εἶναι ὁ

Παπανδρεϊκὸς «σοσιαλισμὸς» καὶ ἡγέτης του, φυσικά, ὁ
Παπανδρέου! Στὴν πράξη, οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες ἀπὸ
καιρὸ παρέδωσαν τὴν ἡγεσία τῶν δημοκρατικῶν μα-
ζῶν στὸν Παπανδρέου καὶ τὴν ἀστική τάξη καὶ ὑπέτα-
ξαν τὸ ἐργατικὸ κίνημα στὴν πολιτικὴ καὶ τίς ἀπαιτή-
σεις τοῦ Κέντρου. Στὴν πράξη, ὅλες οἱ φροντίδες τους
συγκεντρώνονται στὶς συζητήσεις καὶ τοὺς «ἐλιγμοὺς»
κορυφῶν καὶ στὶς κοινοβουλευτικὰς κομπίνες. "Ολα τὰ
ὄνειρα καὶ οἱ ἐλπίδες τους περὶ «οὐσιαστικῶν ἐκδημο-
κρατισμῶν» κλπ. ἔχουν ἐναποθεθεῖ στὸ ἀστικὸ κοινο-
βούλιο. [Κι' ὅσο γιὰ τὴν πλήρη ἐγκατάλειψη καὶ ἄρνη-
ση τῆς συνεποῦς ἐξωκοινοβουλευτικῆς δράσης τῶν μα-
ζῶν, αὐτὸ τὸ ὁμολογοῦν καὶ οἱ ἴδιοι. 'Ο Α. Κύρκος ἔ-
λεγε στὸ κλείσιμό του στὴν 8η Σύνοδο τῆς Δ.Ε. τῆς
ΕΔΑ: «Γίνονταν ἕνας διάλογος μέσα στὴ Βουλὴ στὸ
ἐπίπεδο τῆς ἡγεσίας τῶν κομμάτων. Δὲν παρέμειναν οἱ
μάζες, δὲν ὑπῆρξαν κινητοποιήσεις, διαμαρτυρίες, ἐνῶ
ὑπῆρχε μεγάλη διάθεση. Τί κάναμε ὅμως ἐμεῖς; Δὲν κά-
ναμε τίποτα» (βλ. «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», Νο. 20,
σελ. 20) .

(1) Π. ΡΟΥΣΟΣ: Δ η μ ο κ ρ α τ ί α καὶ σ ο σ ι α -
λ ι σ μ ό ς. Βλ. «Ἑλληνικὴ Ἀριστερά», Νο. 30, Ἰανουά-
ριος 1966.

(2) Μ. ΠΑΡΤΣΑΛΙΔΗΣ: «'Η ἄρνηση τῆς νομομορφίης
τοῦ ΚΙΚΕ ἀσυμβίβαστη μὲ τὴν ἰδέα τῆς Δημοκρατίας». Βλ.
«Αὐγή», 23)10)64.

Μία τέτοια τοποθέτηση ἀπέναντι στὸ ρόλο τῆς ἐρ-
γατικῆς τάξεως καὶ τὸν ἐξωκοινοβουλευτικὸ ἀγῶνα γε-
νικά, ποιά συγκεκριμένη ἐκφραση μπορεῖ νά ἔχει στὸ
συνδικαλιστικὸ κίνημα τῆς ἐργατικῆς τάξεως;

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐπόμενο τεῦχος)

“ΚΑΘΕ ΔΟΥΛΕΙΑ ΜΑΣ ΝΑ ΕΞΥΠΗΡΕΤΕΙ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ,,

Οἱ τέσσεροι ὠκεανοὶ βράζουν μέσα στὴ μανία τῶν νεφῶν καὶ τῶν κυμάτων. Οἱ τέσσερες ἡπείροι ξεσηκώνονται κάτω ἀπὸ τὴ θύελλα πὺλ λυσσομανείας.

Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι μιὰ ἐπαναστατικὴ ἐποχὴ. Ἡ χώρα μας εἶναι μιὰ μεγάλη ἐπαναστατικὴ χώρα. Ὁ Ἕνας καὶ ὁ ἄλλος ἄνθρωπος, οἱ σύντροφοι σὲ ὅλα τὰ μέτωπα, φροντίζουν γιὰ ὁλόκληρη τὴ χώρα χωρὶς νὰ χάνουν ἀπὸ τὰ μάτια τους ὁλόκληρο πὺν κόσμον καὶ ἔχουν διαποτισθεῖ ἀπὸ τὴν ἰδέα πὺς κάθε δουλειὰ μας γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον τῆς ἐπανάστασης.

Ὅποιαδήποτε δουλειὰ κι’ ἂν πραγματοποιεῖται στὴ χώρα μας, εἴτε πρόκειται γιὰ τὸ στρατιωτικὸ τομέα, εἴτε γιὰ τὶς ἐξωτερικὲς ἐπιθέσεις, εἴτε στὸν πολιτικὸ τομέα, ἢ στὸν οικονομικὸ, στὸν πολιτικὸ, στὸν τομέα τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας τοῦ ἐμπορίου, τῆς βιομηχανίας, τῶν ταχυδρομείων καὶ τῶν τηλεπικοινωνιῶν ἢ τῆς οἰκοδόμησής, σὲ ἐπιστήμες, στὴν ἐκπαίδευση, στὴν δημοσίαι ὑγεία, στὰ σπῶρ, στὴ φιλολογία, στὴν τέχνη, στὴ δημοσιογραφία, σὲ ἐκδόσεις, σὲ ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα, ἢ ἀσχολία, ἔνα ὁποιοδήποτε κίνημα κι’ ἂν ἀναπτύσσεται καὶ στὴ δουλειὰ γιὰ τὴν πραγματοποίηση ἐνὸς συντηθιμένου καὶ κοινοῦ καθήκοντος ὁλόκληρη ἡ δουλειὰ εἶναι δουλειὰ πὺν γίνεται γιὰ τὴν ἐπανάσταση καὶ ἀποτελεῖ ἔνα ἀναπόσπαστο μέρος τῆς ἐπαναστατικῆς μας ὑπόθεσης. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἡ ἐπαναστατικὴ μας ὑπόθεση ἀποτελεῖ μέρος τῆς παγκόσμιας ἐπανάστασης. Ὅλες οἱ ἐπιτυχίες πὺν καταχτοῦμε στὴ καθημερινὴ δουλειὰ μας ἀποτελοῦν μιὰ συνεισφορὰ στὴν κινεζικὴ ἐπανάσταση καὶ στὴν παγκόσμια ἐπανάσταση.

Ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμησις βρίσκεται τώρα σὲ πλήρη ἀνοδο στὴν Κίνα. Κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-Τούνγκ, ὁ κινεζικὸς λαὸς ἐκτείνει τὸ κίνημα τῆς σοσιαλιστικῆς διαπαιδαγώγησης, συνεχίζει μιὰ βαθειὰ πολιτικὴ ἐπανάσταση καὶ ταυτόχρονα ἀναπτύσσει ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δραστηριότητος τοῦ κινήματος τῶν μαζῶν γιὰ «νὰ συναγωνισθοῦμε μὲ τὴν πρωτοπορεία, νὰ διδασκόμαστε ἀπ’ αὐτὴν, νὰ τὴν φθάνομε καὶ νὰ τὴν ξεπερνῶμε καὶ νὰ βοηθῶμε τοὺς καθυστερημένους». Στὴ διάρκεια τῆς ἐπαναστατικῆς πρακτικῆς καὶ τῆς μελέτης τῶν ἔργων τοῦ συντρόφου Μάο Τσέ-Τούνγκ, οἱ μᾶζες ἀνέβασαν σημαντικὰ τὸ ἐπίπεδο τῆς πολιτικῆς τους συνειδήσεως καὶ πλάτυναν τοὺς ὁρίζοντες τῆς ζωῆς τους. Ἐνας ἀριθμὸς ἐργαζομένων, πὺν αὐξάνει ἀκατάπανστα ἀπελευθερώνονται ἰδεολογικὰ ἀπὸ τὴ στενότητα τῆς ἀτομικῆς ζωῆς τους καὶ ξανοίγονται πλατεῖα, πρὸς τοὺς ὁρίζοντες τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκοδόμησής ὁλόκληρης τῆς χώρας μας καὶ τῆς ἐπαναστατικῆς ὑπόθεσης ὁλόκληρου τοῦ κόσμου. Κάθε δουλειὰ μας ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπανάσταση. Αὐτὸ ἔγινε ἔνα μαχητικὸ σύνθημα τόσο γιὰ τὶς μᾶζες ὡς καὶ γιὰ τὰ στελέχη· ἀποτελεῖ ἐπίσης ἔκφραση τοῦ ὑπέροχου πνεύματος τοῦ λαοῦ μας.

Τὰ καθήκοντα τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης στὴν Κίνα

Τὸ περιεχόμενο τῆς ἐπανάστασης ποικίλει ἀνάλογα μὲ τὶς διαφορὲς ἱστορικὲς περιόδους. Στὴ διάρκεια τῆς νεοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης, τὸ κύριο καθήκον ἦταν ἡ κατάρρευσις τῆς ἐξουσίας τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τοῦ φεοδαρχισμοῦ καὶ τοῦ γροφειοκρατικοῦ καπιταλισμοῦ. Ἡ ἐπανάσταση αὐτὴ, πὺν στέφθηκε μὲ τὴν ἴδρυνση τῆς Λαϊκῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας, πραγματοποιήθηκε. Σὲ συνέχεια, ἡ Κίνα μπήκε στὴν περίοδο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης. Γιὰ τὸ προλεταριάτο, ἡ κατάληψη τῆς κρατικῆς ἐξουσίας δὲν σημαίνει πὺς τελείωσε ἡ ἐπα-

νάσταση, ἀλλὰ πὺς τελείωσε τὸ πρῶτο βῆμα μιᾶς μακρᾶς πορείας 10.000 λι. Τὸ καθήκον μας συνίσταται νὰ χρησιμοποιήσουμε τὸν κρατικὸ μηχανισμό καὶ νὰ στηριχθοῦμε σὲ τις λαϊκὲς μᾶζες γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν ἀδιάκοπη ἐπανάσταση.

Ὁ σοσιαλισμὸς καλύπτει μιὰ πολὺ μακρὰ ἱστορικὴ περίοδο. Οἱ τάξεις καὶ ἡ ταξικὴ πάλη καὶ ἡ πάλη ἀνάμεσα σὲ σοσιαλιστικὸ δρόμο καὶ στὸν καπιταλιστικὸ δρόμο θὰ υφίστανται σὲ ὅλη τὴ διάρκεια αὐτῆς τῆς περιόδου. Ὁφείλουμε νὰ διεξάγουμε τὴν ἐπανάσταση ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ στὸν πολιτικὸ τομέα, στὸν οικονομικὸ, πολιτικὸ καὶ ἰδεολογικὸ τομέα καὶ νὰ συνεχίσουμε ὡς τὸ τέλος τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης ὡς καὶ τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ταξικῶν ἐχθρῶν τόσο στὴν Κίνα ὡς καὶ σὲ ἐξωτερικὸ. Ὁφείλουμε ἐπίσης νὰ μετασχηματίσουμε ὁλοκληρωτικὰ τὴν κατάσταση τῆς «φτώχειας καὶ ἔνδειας» τῆς Κίνας, νὰ διεξάγουμε τὴν ἐπανάσταση ἐναντίον τῆς φτώχειας καὶ τῆς καθυστέρησης καὶ νὰ οἰκοδομήσουμε τὴ χώρα μας ἔτσι ὡστε νὰ γίνεῖ ἔνα ἰσχυρὸ σοσιαλιστικὸ κράτος πὺν νὰ διαθέτει μιὰ συγχρονισμένη βιομηχανία, μιὰ συγχρονισμένη ἀγροτικὴ οἰκονομία, μιὰ συγχρονισμένη ἐπιστήμη, μιὰ συγχρονισμένη τεχνολογία καὶ μιὰ συγχρονισμένη ἐθνικὴ ἀμυνα. Στὴ διάρκεια τῆς σοσιαλιστικῆς περιόδου, ὀφείλουμε νὰ πάρουμε ἐνεργητικὰ μέτρα γιὰ νὰ μειώσουμε βαθμιαίᾳ τὶς διαφορὲς ἀνάμεσα στὴν πόλη καὶ στὴν ἑπαιθρο, ἀνάμεσα στὴ βιομηχανία καὶ στὴν ἀγροτικὴ οἰκονομία καὶ ἀνάμεσα στὴ σωματικὴ δουλειὰ καὶ στὴν πνευματικὴ δουλειὰ. Αὐτὸ εἶναι ἀπόλυτα ἀναγκαῖο γιὰ νὰ ἀποτρέψουμε τὴν παλινδρόμηση τοῦ καπιταλισμοῦ, νὰ ξεριζώσουμε τὶς ρίζες τοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ νὰ προετοιμάσουμε τοὺς ἀπαραίτητους ὁρους γιὰ τὸ πέρασμα στὸν κομμουνισμό. Παρόλληλα, ὀφείλουμε νὰ ὑποστηρίξουμε ἐνεργητικὰ τοὺς ἐπαναστατικούς ἀγῶνες τῶν καταπιεζομένων λαῶν καὶ ἐθνῶν στὴν Ἀσία, στὴν Ἀφρικὴ καὶ στὴ Λατινικὴ Ἀμερικὴ καὶ τοὺς ἐπαναστατικούς ἀγῶνες τῶν λαῶν ὅλου τοῦ κόσμου. Ὅσο περισσότερο ἀναπτύσσεται ἡ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμησις, τόσο περισσότερο ὀφείλουμε νὰ ἐκπληρώνουμε τὶς προλεταριακὲς διεθνιστικὲς ὑποχρεώσεις μας.

Μὲ δυὸ λόγια, ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση εἶναι πὺν σκληρὴ, πὺν περίπλοκη, πὺν βαθειὰ καὶ πὺν πλούσια σὲ περιεχόμενο ἀπὸ τὴ δημοκρατικὴ ἐπανάσταση. Περιέχει τὴν ταξικὴ πάλη, γιὰ τὴν παραγωγή καὶ τὸν ἐπιστημονικὸ πειραματισμό, τὴν ἐξάλειψη τῶν ἐκμεταλλευτικῶν τάξεων καὶ τοῦ συστήματος ἐκμετάλλευσης καὶ τὴν ἐξαφάνιση τῶν τριῶν κύριων διαφορῶν πὺν ἀνεφέρθηκαν πὺν πάνω. Περιέχει ἐπίσης τὰ ἐπαναστατικὰ καθήκοντα στὴ χώρα καὶ τὰ καθήκοντα γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς ἐπανάστασης σὲ ἄλλες χώρες. Ὁφείλουμε νὰ προσαρμόσουμε τὴ σκέψη μας, τὶς δουλειές μας καὶ τὶς ἀσχολίες μας σ’ αὐτὰ τὰ ἐπαναστατικὰ καθήκοντα καὶ νὰ γίνουμε συνειδητοὶ ἐπαναστάτες τόσο στὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση καὶ στὴ σοσιαλιστικὴ οἰκοδόμησις ὡς καὶ στὸν ἀγῶνα γιὰ τὴν ὑποτίρηξη τῶν λαῶν τοῦ κόσμου.

Τί ἐννοοῦμε μὲ τὴν ἐπαναστατικὴ δουλειὰ ;

Κάτω ἀπὸ τὴν κυριαρχία τῶν παλιῶν ἀντιδραστικῶν καθεστώτων, ἡ ἐπαναστατικὴ δουλειὰ ἦταν μιὰ ἐργασία ὀρισμένου εἶδους. Ἦταν «παράνομη» ἡ δουλειὰ πὺν γινόνταν γιὰ τὴν ἐπανάσταση. Ἡ συμμετοχὴ στὴν ὑπόθεση τῆς, σήμαινε γιὰ τὸν καθένα νὰ διακινδυνεύει τὴ ζωὴ του καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἔτοιμος γιὰ κάθε θυσία. Τῆς ἔπρεπε ἀβυσσὸς ἀνάμεσα σὲ νὰ πάρεις μέρος στὴν ἐπανάσταση καὶ σὲ νὰ μὴ πάρεις μέρος σ’ αὐτὴν. Ἀλλὰ, σήμερα, ὅταν ἔχουμε ἐξασφαλίσει μιὰ

δουλειά κάτω από την καθοδήγηση της επαναστατικής μας εξουσίας και κάτω από ένα σοσιαλιστικό καθεστώς, παίρνουμε ταυτόχρονα μέρος στην επαναστατική δουλειά και εργαζόμαστε πραγματικά για την επανάσταση. Πολλοί δεν συλλαμβάνουν καθαρά αυτό που είναι η επαναστατική δουλειά στις συνθήκες αυτές. Δεν μπορούν να κατανοήσουν πώς η εργασία τους γίνεται για την επανάσταση και πώς μια απασχόληση που δεν είχε καθόλου επαναστατικό περιεχόμενο στην παλιά κοινωνία, αποχτάει τώρα στη νέα κοινωνία.

Ορισμένοι σκέφτονται: να συμμετέχεις στο Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό για την υπεράσπιση της πατρίδας, σημαίνει πώς δουλεύεις για την επανάσταση, να συμμετέχεις στο κίνημα για τη σοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση στην πόλη ή στην ύπαιθρο και να αγωνίζεσαι για το σοσιαλιστικό δρόμο έναντι του καπιταλιστικού δρόμου, σημαίνει πώς εργαζόσαι για την επανάσταση. Άλλα νομίζουν πώς το να εργάζεσαι στους αγρούς, στα εργοστάσια, να τρέφεις κτήνη και χοίρους, να φροντίζεις για την δημοσία καθαριότητα, να γιατρεύεις τους αρρώστους, να διδάσκεις τα παιδιά κλπ., δεν μπορούν να θεωρηθούν σαν επαναστατική δουλειά. Είναι όλα αυτά αλήθεια; βεβαίως, όχι. Έχουν αυτή τη γνώμη γιατί δε βλέπουν πώς η άγροτική οικονομία, η δουλειά στα εργοστάσια και όλες οι άλλες δουλειές στις σημερινές συνθήκες εξυπηρετούν όλες τις λαοί και το σοσιαλισμό και αποτελούν κατά συνέπεια, επαναστατική δουλειά. Σκέφτονται και αυτό τον τρόπο γιατί θεωρούν πώς μονάχα η ταξική πάλη κάνει την επανάσταση, αλλά όχι ο αγώνας για την παραγωγή και τον επιστημονικό πειραματισμό.

Η επανάσταση σημαίνει το μετασχηματισμό του κόσμου, δηλαδή το μετασχηματισμό της κοινωνίας και της φύσης. Στη χώρα μας, ο αγώνας για το μετασχηματισμό της φύσης γίνεται κάτω από την καθοδήγηση του κόμματος και του κράτους και αποτελεί αναπόσπαστο και σημαντικό μέρος της σοσιαλιστικής μας υπόθεσης. Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ μας διδάσκει: «Η ταξική πάλη, ή πάλη για την παραγωγή και ο επιστημονικός πειραματισμός είναι τα τρία μεγάλα επαναστατικά κινήματα για την οικοδόμηση μιας ισχυρής σοσιαλιστικής χώρας». Οφείλουμε να θυμόμαστε πάντοτε αυτά τα λόγια. Οφείλουμε να κινητοποιούμε το επαναστατικό μας πνεύμα για να διεξάγουμε τον αγώνα για την παραγωγή και τον επιστημονικό πειραματισμό όπως για την ταξική πάλη και να αναλαμβάνουμε όλες τις εργασίες μ' αυτό το πνεύμα, όσο κι' αν φαίνονται συνηθισμένες και όχι σημαντικές.

Ο καθένας μπορεί να εργασθεί για το σοσιαλισμό

Στην κοινωνία μας, υπάρχει μια διαίρεση της εργασίας ανάμεσα στις διάφορες υπηρεσίες και επαγγέλματα, αλλά η κάθε μια απ' αυτές είναι απαραίτητη για την επανάστασή μας και για τη σοσιαλιστική μας οικοδόμηση.

Ο καθένας από μ'ας δεν μπορεί να εκπληρώσει παρά ένα μέρος από τη συλλογική εργασία και δεν αναλαμβάνει παρά ένα μέρος της ευθύνης. Άλλα αν δεν κάνουμε καλά τη δουλειά μας, αναλαμβάνουμε την ευθύνη μας απέναντι στην επανάσταση. Το μέρος της ευθύνης αυτής μπορεί να ποικίλει ανάλογα με τα διάφορα είδη εργασίας και τις ικανότητες αυτών που τις πραγματοποιούν· αλλά οι επιτυχίες που επιτυγχάνουμε σε κάθε εργασία και η συνεισφορά του καθενός συντελούν στις επιτυχίες της κοινής μας συλλογικής υπόθεσης και προστίθενται στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Στη χώρα μας, κάθε δουλειά εξυπηρετεί την επανάσταση, αλλά αυτό δεν το καταλαβαίνουν αναπόφευκτα όλοι όπως αναπόφευκτα δεν έχουν όλοι πλήρη συνείδηση εκπληρώνοντας το καθήκον τους. Να εργαζόμαστε συνειδητά για την επανάσταση, σημαίνει να συναισθανόμαστε πώς η δουλειά μας υπηρετεί την κινεζική επανάσταση και την παγκόσμια επανάσταση. Έτσι, συνδέουμε τη συνηθισμένη καθημερινή μας δουλειά με την κοινή προσπάθεια όλου του λαού για την οικοδόμηση μιας ισχυρής σοσιαλιστικής δύναμης, με το μεγάλο καθήκον της υποστήριξης των επαναστατικών αγώνων όλων των λαών και με τον εγγενικό σκοπό του κομμουνισμού για τον οποίο αγωνιζόμαστε. Έτσι, ένας άνθρω-

πος θα θεωρεί σαν τιμητικό ότι κάνει αυτή τη συνηθισμένη του δουλειά και να τη θεωρεί σαν σημαντική, όσο και αν φαίνεται κοινή έτσι, θα καταβάλει τις μεγαλύτερες του προσπάθειες, θα αναπτύξει όλη την ενεργητικότητά του, θα κάνει συνεχώς νέες ανακαλύψεις και επινοήσεις και θα συνεχίζει να δημιουργεί και να προχωρεί προς τα εμπρός. Άντιθέτως, αν ένας άνθρωπος δεν έχει αυτή τη συνείδηση, δεν επιδεικνύει κανένα επαναστατικό αίσθημα, αλλά πραγματοποιεί τη δουλειά του χωρίς πνοή, θα γίνει συντηρητικός και δεν θα προχωρήσει καθόλου. Θα δουλεύει σαν να μη μετέχει σε μια επαναστατική δουλειά.

Η ιδέα: να εργαζόμαστε για την επανάσταση και η ιδέα να εργαζόμαστε για τον εαυτό μας είναι δύο κοσμοαντίθετες που είναι διαμετρικά αντίθετες. Οφείλουμε να ενθαρρύνουμε την ιδέα πώς κάθε δουλειά γίνεται προς το συμφέρον της επανάστασης. Αυτό απαιτεί να επιμένουμε στο να δίνεται η προτεραιότητα στην πολιτική, να προωθούμε την προλεταριακή ιδεολογία και να εξαλείψουμε την αστική ιδεολογία. Οι ιδεολογικές επιδράσεις και η δύναμη της συνήθειας που έχουν κληροδοτηθεί από την παλιά κοινωνία είναι πολύ ισχυρές. Σπρώχνουν τον άνθρωπο να σκέφτεται σύμφωνα με τη στενά ωφελμιστική άποψη και να μην τον απασχολεί τίποτε άλλο. Οι παλιές αυτές ιδέες, σε διάφορους βαθμούς, χαρακτηρίζουν πολλούς ανθρώπους, τους εμποδίζουν να υποτάξουν τα προσωπικά τους συμφέροντα στα μακροπρόθεσμα συμφέροντα.

Δεν καταλαβαίνουν ή ξεχνούν πώς η ευτυχισμένη ζωή που γνωρίζει σήμερα ο λαός είναι ο άκριτος καρπός της άποχτης-θης με τους επαναστατικούς αγώνες του παρελθόντος και πώς μονάχα συνεχίζοντας τη σοσιαλιστική επανάσταση ως το τέλος και διεξάγοντας με επιτυχία τη σοσιαλιστική οικοδόμηση θα μπορούσαμε να στερεώσουμε τις κατακτήσεις της επανάστασης και να ανεβάσουμε περισσότερο το επίπεδο της ζωής του λαού. Δεν κατανοούν πώς ο κομμουνισμός δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί τελικά στην Κίνα παρά όταν η παγκόσμια προλεταριακή επανάσταση νικήσει σε παγκόσμια κλίμακα. Αυτό που απομακρύνεται από αυτό τον εγγενικό πολιτικό στόχο δεν βλέπει τίποτα πέρα από τη μύτη του· δεν επιζητεί και δεν ενδιαφέρεται παρά για τα προσωπικά του συμφέροντα και κατευθύνεται αποκλειστικά στην ατομική του καλοπέραση. Γι' αυτό θα χάσει το επαναστατικό του πνεύμα και θα εκφυλισθεί.

Να εξοπλισθούμε με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ

Για να εργαζόμαστε συνειδητά για την επανάσταση, χρειάζεται να μελετάμε με ζήλο το μαρξισμό-λενινισμό και τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ και να ανεβάζουμε το επίπεδο της επαναστατικής μας συνείδησης. Έξοπλιζόμενοι με τη σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ αποχτάμε πολιτική καθαρότητα, μια μεγάλη ζωτικότητα για να τολμάμε να αγωνιζόμαστε και να μπορούμε να αγωνιζόμαστε έξοχα, αποχτάμε επαναστατική ανδρεία και σωφροσύνη και βοηθούμαστε να γίνουμε ειλικρινείς, τίμιοι, ρεαλιστές και φλογεροί αγωνιστές. Να αφήνομε όλες τις δυσκολίες, να εργαζόμαστε με δημιουργικό πνεύμα και να κάνουμε θαύματα.

Η σκέψη του Μάο Τσέ-τούνγκ μετατρέπεται σε μια μεγάλη «δύναμη» στη ζωή. ΄Υπάρχουν πολλά ζωντανά παραδείγματα στη χώρα: ο Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός, οι πρωτοπόροι του πετρελαιοφόρου πεδίου του Τακίγγκ, η παραγωγική ταξιαρχία Τατσάι, διέπονται από ένα ενεργητικό επαναστατικό πνεύμα που αναπτύσσεται αδιάκοπα· αναρίθμητοι ήρωες και σημαντικές ομάδες ξεχωρίζουν με τις επιτυχίες τους σε όλα τα μέτωπα. Στις διάφορες δουλειές, όσο πιο μεγάλος είναι ο αριθμός αυτών που μελετούν με ζήλο τα έργα του Προέδρου Μάο Τσέ-τούνγκ και εφαρμόζουν συνειδητά για την επανάσταση, τόσο πιο μεγάλη θα είναι η ανάπτυξη της επανάστασής μας και τόσο περισσότερο θα προοδεύει η υπόθεσή μας. Σε μια χώρα όπως η δική μας, που ο πληθυσμός της αντιπροσωπεύει περίπου το ένα τέταρτο του παγκόσμιου πληθυσμού, αν όλος ο κόσμος καλλιεργήσει το επαναστατικό του πνεύμα, συμμετέχει συνειδητά στην επανάσταση και επιδεικνύει ένθουσιασμό και αγωνιστικότητα, ο λαός μας θα μπορέσει να προσφέρει μια ακόμα μεγαλύτερη συνεισφορά στην υπόθεση της παγκόσμιας επανάστασης.

● Τὰ μεγάλα διδάγματα τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ

Με τὴν εὐκαιρία τῆς 95ης ἐπετείου τῆς

Δημοσιεύθηκε στὴν «Κόκκινη Σημαία» (τ. 4, 1966)

Γιὰ νὰ γιορτάσουμε τὴν 95ῃ ἐπέτειο τῆς μεγάλης ἐξέγερσης τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ, δημοσιεύουμε στὸ τεῦχος αὐτό, ἄρθρο μὲ τὸν τίτλο «Τὰ μεγάλα διδάγματα τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ».

Ἡ θεμελιώδης ἀρχὴ τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ εἶναι ἡ χρησιμοποίησις τῆς ἐπαναστατικῆς βίας γιὰ τὴν κατάληψιν τῆς ἐξουσίας, γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ τῆς ἀστικῆς τάξης καὶ γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἡ θεμελιώδης διαφορὰ ἀνάμεσα στοὺς μαρξιστὲς ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ καὶ στοὺς ὀππορουνιστὲς καὶ τοὺς ρεβιζιονιστὲς ἀπὸ τὴν ἄλλη ἔγκειται στὴν προσήλωσις σ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ ἢ στὴν προδοσία τῆς.

Ἡ ἀρχὴ αὕτῃ προβλήθηκε ἀπὸ τὸ Μάρξ καὶ τὸν Ἐνγκελς ὡς ἀποτέλεσμα τῆς πείρας καὶ τῶν διδαγμάτων τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ καὶ ἀποτελεσε τὴ θεωρητικὴ βάση τῆς προλεταριακῆς ἐπανάστασης. Ὁ Μπερνστάιν, ὁ Κάουτσκι καὶ ἄλλοι ρεβιζιονιστὲς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης πρόδωσαν αὐτὴ τὴν ἀρχὴ καὶ ἐκφυλίστηκαν σὲ ὑπηρέτες τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῆς ἀστικῆς τάξης. Ὁ Λένιν διεξήγαγε ἕναν ἀδιάλλακτο ἀγῶνα ἐναντίον τῶν ρεβιζιονιστῶν, ὑπεράσπισε τὴν ἀρχὴ τῆς Κομμούνας καὶ ὁδήγησε τὸ ρωσικὸ λαὸ στὴ μεγάλη νίκη τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης. Ὁ δρόμος τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης εἶναι ἡ προέκτασις καὶ ἀνάπτυξις τοῦ ἐπαναστατικοῦ δρόμου ποὺ χάραξε ἡ Κομμούνα τοῦ Παρισιῦ. Σηκώνοντας ψηλὰ τὴ σημαία τοῦ λενινισμοῦ, ὁ Στάλιν ἀντιτάχθηκε σὲ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τοῦ λενινισμοῦ ὑπεράσπισε ἔτσι τὴν ἀρχὴ τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ καὶ τὴς κατακτήσεις τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Στάλιν, ἡ κλίμα τῶν χρουστοφικῶν ρεβιζιονιστῶν σφετερίσθηκε τὴν καθοδήγησις τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Σοβιετικῆς Ἐνώσεως. Στὸ 20, 21 καὶ 22 Συνέδριον τοῦ ΚΚΣΕ, πρόδωσε ὀλοκληρωτικὰ τὴν ἀρχὴ τῆς Κομμούνας καὶ ἐγκατέλειψε τὸ δρόμο τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης, υἱοθετώντας μιὰ ριζικὰ ρεβιζιονιστικὴ γραμμὴ, ἐναντίον τῆς ἐπανάστασης καὶ τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου. Ἡ Σοβιετικὴ Ἐνωση προχώρησε στὸ δρόμο τῆς παλινόρθωσης τοῦ καπιταλισμοῦ καὶ ἡ καθοδήγησις τοῦ ΚΚΣΕ ἔγινε ἡ διεθνὴς ἐστία τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ.

Στὴν ἱστορίαν τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου μετὰ τὴν

Κομμούναν τοῦ Παρισιῦ, ὑπάρχει μιὰ ἐξαιρετικὰ σημαντικὴ πείρα ἀπὸ τὸν ἀρνητικὸ χαρακτῆρα τῆς. Μᾶς δείχνει πὺς εἶναι ἔξω ἀπὸ κάθε συζήτηση πὺς οἱ καθοδηγητὲς καθ' ἐπὶ προλεταριακοῦ κόμματος ποὺ δὲν βρίσκεται στὴν ἐξουσία δὲν πρόκειται νὰ ἐξασφαλίσουν τὴν καθοδήγησις τῆς ἐπανάστασης ἐφόσον στρέψουν τὴν πλάτη στὴν ἀρχὴ τῆς Κομμούνας. Καὶ πὺς ἀκόμα περυσσότερο, οἱ καθοδηγητὲς αὐτοὶ θὰ μεταβληθοῦν σὲ ἀποστάτες καὶ σὲ ἀπεργοσπάστες. Κι' ὅταν ἔχουν ἐξασφαλίσαι τὴν ἐξουσία καὶ ἀπομακρυνθοῦν οἱ καθοδηγητὲς ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τῆς Κομμούνας, θὰ θέσουν σὲ κίνδυνον τὴς κατακτήσεις τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης καὶ θὰ γίνουν οἱ ἴδιοι ἀποστάτες, τέλειοι «ἀπεργοσπάστες», λακέδες καὶ συνένοχοι τῶν ἱμπεριαλιστῶν.

Γιατὶ ἡ ρεβιζιονιστικὴ καθοδηγητικὴ κλίμα τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ οἱ ἄπαοί τῆς ἐπιμένουν νὰ ἀντιτίθενται μὲ λύσσα στὴν Κίνα; Ὁ βασικὸς λόγος βρίσκεται ἵσὺ ὅτι ἡ μεγάλη κινεζικὴ ἐπανάστασις, ποὺ θριάμβευσε κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησις τῆς σκέψης τοῦ Μάο Τσέ-τούνγκ, ἔκανε κτῆμα τῆς τῆς πείρας τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ καὶ τῆς Ὀκτωβριανῆς Ἐπανάστασης καὶ τὴν ἀνέπτυξε.

Σήμερα τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Κίνας εἶναι σηματοφόρος τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ καὶ ἀγωνίζεται ἀποφασιστικὰ ἐναντίον ὅλων τῶν ἀποστατῶν ποὺ διέστρεψαν τὴν ἀρχὴ τῆς Κομμούνας. Ὅσο κι' εἴναι προκαλοῦμε τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντίθεσις ὅλων αὐτῶν τῶν μοχθηρῶν δαιμόνων δὲν βρίσκουμε νὰ ὑπάρχει τίποτε τὸ παρόξενο σ' αὐτὸ καὶ εἴμαστε μᾶλλον περήφανοι γι' αὐτό.

Σήμερα, γιὰ νὰ φέρουμε ὡς τὸ τέλος τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τοῦ Χρουστοφικοῦ ρεβιζιονισμοῦ καὶ νὰ κάνουμε νὰ προοδεύει τὸ παγκόσμιον Κομμουνιστικὸν κίνημα, ἔχει μιὰ τεράστια πρακτικὴ σημασία νὰ ἐπιστρέψουμε στὴν πείρα καὶ στὰ διδάγματα τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ.

Σημείωμα τῆς Σύνταξης τῆς «Κόκκινης Σημαίας».

***

Ἐ ν ε ν ἡ ν τ α πέντε χ ρ ό ν ι α πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ ἐξέγερσις τῆς Κομμούνας τοῦ Παρισιῦ. Στὴ διάρκεια τῆς περιόδου αὐτῆς, ὁλλογὲς ἐπῆλθαν

στον κόσμο. Η υπόθεση για την οποία πολέμησε η Κομμούνα του Παρισιού, που πνίγηκε μέσα σε κύματα αίματος που έχυσαν οι ληστές των Βερσαλλιών, θριάμβευσε σαραντάξις χρόνια αργότερα με τη Μεγάλη Οκτωβριανή Έπανάσταση, που κατηύθυνε ο Λένιν. Η νίκη της κινεζικής επανάστασης αποτέλεσε επίσης νίκη της αρχής της Κομμούνας του Παρισιού και του δρόμου που χάραξε η Οκτωβριανή Έπανάσταση.

Η Κομμούνα του Παρισιού ήταν μια μεγάλη επανάσταση που άφησε εποχή στην ιστορία. Αυτή ήταν η πρώτη δοκιμή του προλεταριάτου να ανατρέψει τη δικτατορία της άστικής τάξης με τα όπλα και να εγκαθιδρύσει τη δικτατορία του προλεταριάτου για να ανατρέψει το καπιταλιστικό σύστημα και να το αντικαταστήσει με το σοσιαλιστικό σύστημα. Οι ήρωες της Κομμούνας μας κληροδότησαν, πληρωμένα με το αίμα τους, διδάγματα και μια ανεκτίμητη πείρα.

Την παρούσα στιγμή, όταν οι χρουσταφυκοί ρεζιζιονιστές δείχνουν μια πολύ λίγο ειλικρινή ευλάβεια στην Κομμούνα του Παρισιού απορρίπτοντας στην πραγματικότητα τις αρχές της, έχει κεφαλαιώδη σημασία να αναπτύξουμε την επαναστατική της παράδοση και να επωφεληθούμε από την πείρα και τα διδάγματά της.

Το προλεταριάτο δεν μπορεί να αποκτήσει το δικαίωμα του για χειραφέτηση, παρά παίρνοντας τα όπλα. Η πρώτη προσαγωγή για ένα προλετάριο που αρνείται να μείνει δούλος, είναι να πάρει το ντουφέκι του.

Η Γαλλία το 19ο αιώνα βρισκόταν στην πρωτοπορία του ευρωπαϊκού επαναστατικού κινήματος. Έγινε διαδοχικά το κέντρο της άστικής επανάστασης και της προλεταριακής επανάστασης. Σε πολλές περιπτώσεις ανάμεσα στο 1789 και στο 1871, οι γάλλοι εργάτες πήραν τα όπλα, τα κατάβησαν ή τους άφοπλισαν. Αγώνας, άποτυχία, νέος αγώνας, νέα άποτυχία... πολύ αίμα χύθηκε στη διάρκεια των υκτώ αυτών δεκαετιών. Έτσι, το προλεταριάτο απέκτησε προαδευτικά συνείδηση πως έφόσον θα θρέφει την αυταπάτη πως θα μπορέσει να άπελευθερωθεί κάτω από την καθοδήγηση της άστικής τάξης και όχι με την άνατροπή της, τότε τα όπλα που έχει στη διάθεσή του δεν χρησιμεύουν παρά για να ίσοθάνε τον έχθρό του για να καταλάβει την πολιτική έξουσία. Μετά τη νίκη της επανάστασης, η ομάδα της άστικής τάξης που κατείχε την έξουσία, διεξάγει άριστερή, «άντάμιοδε» το προλεταριάτο άφοπλίζοντάς το και μιά και άφοπλίζονταν το προλεταριάτο έχανε όλα τα δικαιώματά του.

Το δικαίωμά του για χειραφέτηση έπρεπε να καταχτήσει το ίδιο με τη δύναμη των όπλων και στο πεδίο της μάχης. Οι εργάτες της Γαλλίας άφομοίωσαν ίαθμιαία αυτή την επαναστατική ιαλήθεια. Η έξέγερση του Ιουνίου 1848 στο Παρίσι και έκείνη της Κομμούνας του Παρισιού το 1871 έδειξαν σε διαφορετικό βαθμό πως μετέφρασαν αυτή την επαναστατική ιαλήθεια σε επαναστατικές ένέργειες. Στη διάρκεια των δύο αυτών εξεγέρσεων, το προλεταριάτο πήρε τα όπλα και πολέμησε κατευθεία το δικό του έχθρο για να καταλάβει αυτό το ίδιο την πολιτική έξουσία.

Η εξέγερση της Κομμούνας του Παρισιού ήταν, στη διάρκεια της περιόδου αυτής το κορυφαίο σημείο του αγώνα του προλεταριάτου στη Γαλλία και στα άλλα μέρη του κόσμου για την άπελευθέρωσή του. Σε σύγκριση με τις προηγούμενες εξεγέρσεις των γάλλων εργατών, η Κομμούνα του Παρισιού έφερε σπουδαίες καινοτομίες δσον άφορά τη χειραφέτηση του προλεταριάτου με τη χρησιμοποίηση της επαναστατικής δύναμης των όπλων:

1. Έξη μήνες πριν την εξέγερση προετοιμάστηκε η συγκρότηση ένοπλων εργατικών δυνάμεων. Με την ένοπλη δύναμη οι επαναστάτες δημιούργησαν ειδικές πολιτικές οργανώσεις (την Κεντρική Έπιτροπή των είκοσι διαμερισμάτων, έπιτροπές έπαγρύπνησης στα διάφορα διαμερίσματα) και ειδικές στρατιωτικές οργανώσεις (τα έργατικά τάγματα της Έθνοφρουράς και την Κεντρική Έπιτροπή

της Έθνοφρουράς).

2. Αντέταξαν μια άποφασιστική αντίσταση στις άπειλες και τις ύποσχέσεις της άστικής κυβέρνησης και άρνήθηκαν να καταθέσουν τα όπλα. Στη διάρκεια του πρώτου συνεδρίου της Έθνοφρουράς καθορίστηκε πριν άπ' όλα ότι ο καθένας πρέπει να έχει το ντουφέκι του. «Δέν θα έπιτρέψουμε, είπε ο Βαρλαίν, να άφοπλισθούμε χωρίς να πολέμησουμε... Θα συνεχίσουμε τον άγώνα ως τη νίκη(1).

3. Όταν η κυβέρνηση της άστικής τάξης έπιχείρησε να άφοπλίσει τους έργάτες με τη βία, δέν δίστασαν οι έργάτες να άντιτάξουν στην άντεπαναστατική βία την επαναστατική βία. Παρά την αίματηρή καταπίεση της άντιδραστικής κυβέρνησης στο ίσωτερικό και την ίσχυρή άπειλή του έχθρου άπό το έξωτερικό, όργάνωσαν μια εξέγερση, μετέτρεψαν έναν άρπακτικό πόλεμο μεταξύ των έκμεταλλευτριών τάξεων σε έναν έμφύλιο επαναστατικό πόλεμο και συνέτριψαν τον κρατικό μηχανισμό της άστικής τάξης.

4. Όταν η εξέγερση θριάμβευσε, οι έργάτες δέν κατέβησαν τα όπλα ούτε παρέδωσαν την έξουσία. Ο Μαρξ έγραψε: «Το νέο χαρακτηριστικό (της επανάστασης αυτής) είναι πως ο λαός, μετά την πρώτη εξέγερση, δέν άφοπλίστηκε και δέν άφησε την έξουσία στα χέρια των ρεπουμπλικάνων σαλτιμπάγκων των ίθουσιών τάξεων» (2).

5. Καταχτώντας τη νίκη, οι έργάτες έρριξαν τα θεμέλια της επαναστατικής δικτατορίας του προλεταριάτου, στηρίζονοι στις ένοπλες επαναστατικές δυνάμεις του προλεταριάτου. Ο Μαρξ είπε: «... με τη συγκρότηση της Κομμούνας, (ο λαός) πήρε στα ίδια του χέρια την πραγματική καθοδήγηση της επανάστασής του και βρήκε ταυτόχρονα, μετά την έπιτυχία του, το μέσο για να τη διατηρήσει στα χέρια του ο ίδιος ο λαός, άντικαθιστώντας τον κρατικό μηχανισμό, το κυβερνητικό μηχανισμό των κυρίαρχων τάξεων, με το δικό του μηχανισμό» (3).

6. Ός και την παραμονή της ήττας, οι έργάτες επέμεναν ακόμα στον ήρωικό τους άγώνα. Προτίμησαν να πεθάνουν ένδοξα με το ντουφέκι στο χέρι, παρά να καταθέσουν τα όπλα και να ζήσουν ντροπιασμένα. Άπέδειξαν πως το προλεταριάτο είναι έμψυχωμένο μ' ένα άπτόητο επαναστατικό πνεύμα και προτιμάει το θάνατο άπό την παράδοση.

Ο σύντροφος Μάο Τσέ-τούνγκ έχει γράψει: «Δέν είναι εύκολο για τον εργαζόμενο λαό μας, που για χιλιετηρίδες ήταν θύμα της άπάτης και της τρομοκρατίας των άντιδραστικών κυρίαρχων τάξεων, να άποχτήσει συνείδηση της σημασίας που έχει γι' αυτόν να κρατάει ένα ντουφέκι στα χέρια του» (4). Οι ήρωες της Κομμούνας του Παρισιού έκαναν να άποτύχουν οι άπάτες και οι άπειλες των άντιδραστικών κυρίαρχων τάξεων, πήραν άποφασιστικά τα όπλα και συνέτριψαν τον κρατικό μηχανισμό της άστικής τάξης. Αυτό ήταν μια μεγάλη πρόοδος για την υπόθεση της άπελευθέρωσης του προλεταριάτου. Ένα νέο κεφάλαιο άνοιξε στην ιστορία που άξίζει τα πιο μεγάλα έγκόμια.

Οι έκμεταλλεύτριες τάξεις θεωρούν πάντοτε πως έχουν το δικαίωμα να μεταχειρίζονται όποιοδήποτε όπλο για να καταστείλουν τις εξεγέρσεις των έκμεταλλευμένων, αλλά πως άποτελεί έγκλημα να πάρουν τα όπλα οι έκμεταλλευόμενοι. Στα μάτια τους μια ένοπλη εξέγερση που όργανώνεται άπό τους έκμεταλλευόμενους είναι το πιο με-

1) Π.Μ. ΚΕΡΖΕΝΤΣΕΦ: «Ιστορία της Κομμούνας του Παρισιού, 1871», Ρωσική έκδοση, Έκδόσεις Κοινωνικής φιλολογίας, Μόσχα, 1959, σ. 168.

2) Κ. ΜΑΡΞ: «Ο έμφύλιος πόλεμος στη Γαλλία, 1871», Κοινωνικές εκδόσεις, Παρίσι, 1953, σ. 224.

3) Κ. ΜΑΡΞ: «Ο έμφύλιος Πόλεμος στη Γαλλία, 1871», Κοινωνικές εκδόσεις, Παρίσι, 1953, σ. 224.

4) ΜΑΟ ΤΣΕ-ΤΟΥΝΓΚ: «Προβλήματα πολιτικού και στρατιωτικού χαρακτήρα». Ξενογλώσσες εκδόσεις, Πεκίνο, 1964, σ. 12.

γάλο έγκλημα. Οί ρεβιζιονιστές συντάσσονται με τούς αντίδραστικούς και προπαγανδίζουν ακατάπαυστα στις γραμμές του προλεταριάτου τη φιλοσοφία του δούλου: «να μη καταφεύγουμε ποτέ στα όπλα». Γι' αυτό διαστρεβλώνουν την ιστορία της προλεταριακής επανάστασης και επιχειρούν, παραμορφώνοντάς την, να την παρουσιάσουν σαν μια ιστορία «είρηνικού περάσματος». Αυτό ακριβώς κάνουν και για την εξέγερση της Κομμούνας του Παρισιού. Κάθε φορά που ασχολούνταν με την Κομμούνα του Παρισιού, ο Κάουτσκι έκανε άμεσα το έγκώμιο των εκλογών της 28 Μαρτίου και παρίστανε την Κομμούνα σαν να προερχόταν από την «ψήφο έλλου του πληθυσμού» και από μια «καθαρή δημοκρατία». Κάθε φορά που οί χρυσταωφικοί ρεβιζιονιστές μιλούν για την Κομμούνα του Παρισιού, βρίσκουν ευχαρίστηση στο να «καταγράφουν» τον αριθμό των ανθρώπων που βρήκαν το θάνατο στις 28 Μαρτίου, έπιχειρώντας να δείξουν πώς η Κομμούνα «πήρε την έξουσία χωρίς να χυθεί αίμα».

Όστόσο, καθένας που έχει μια στοιχειώδη γνώση του μαρξισμού-λενινισμού γνωρίζει πώς κάθε επαναστατικό κίνημα περνάει από ένα όρισμένο προτσές ανάπτυξης. Για να κατανοήσουμε την επανάσταση αυτή πρέπει να την αντιμετωπίσουμε σαν ένα σύνολο και να μη υποκαταστήσουμε αυτό το σύνολο με μια ημέρα ή με ένα μεμονωμένο φαινόμενο κι' ούτε να θέσουμε ένα μερικότερης σημασίας γεγονός στη θέση μιας γενικής περιγραφής. Όλη η εξέλιξη της Κομμούνας του Παρισιού, από την παραμονή της εξέγερσης μέχρι τη ματωμένη εβδομάδα, αποτελεί μια συγκρούση μέχρι θανάτου ανάμεσα στην επανάσταση και στην αντεπανάσταση. Το αίμα που έχυσαν οί κομμουνάροι στη διάρκεια της ένοπλης εξέγερσής τους και της απόπειράς τους να υπερασπίσουν τούς καρπούς της νίκης τους, δε θα μπορούσε ποτέ να σκεπαστεί με τὰ ψεύδη των ρεβιζιονιστών.

Το προλεταριάτο πρέπει να υιοθετήσει επαναστατικά μέτρα για να καταλάβει την κρατική έξουσία, να συντρίψει το στρατιωτικό και γραφειοκρατικό μηχανισμό της άστικής τάξης και να εγκαθιδρύσει τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Πρην την εξέγερση της Κομμούνας του Παρισιού, η πολιτική σκηνή στη Γαλλία έμοιαζε με γήπεδο σχολής ίππασίας. Παρατηρούσε κανείς μια γρήγορη έναλλαγή δλων των μορφών της άστικής κρατικής έξουσας στην πορεία μιας σκληρής ταξικής πάλης. Το προλεταριάτο μάθαινε με τη δική του πείρα πώς μέσα σ' αυτή την περιστροφή, στην έξουσία δεν έναλλάσσονταν παρά πρόσωπα ή περνούσε η έξουσία από τὰ χέρια της μιας ομάδας στα χέρια της άλλης. Με όποιοδήποτε τρόπο κι' αν γινότανε αυτή η περιστροφή, η κατάσταση παρέμενε η ίδια: το προλεταριάτο έμενε κάτω από την κυριαρχία και την έκμετάλλευση της άστικής τάξης. Μάθαινε όλο και περισσότερο με τη δική του πείρα, πώς κάθε αλλαγή στο προτσές αυτής της περιστροφής οδηγούσε σε μια μεγαλύτερη επέκταση και τελειοποίηση του κρατικού μηχανισμού και σε μια πιο άνελητη υποδούλωση όλων των εργαζομένων.

Στη διάρκεια αυτών των 82 χρόνων πείρας (1789—1871), το γαλλικό προλεταριάτο απέχτησε βαθμιαία συνείδηση πώς «το πολιτικό όργανο της υποδούλωσής του δεν μπορεί να χρησιμεύσει σαν πολιτικό όργανο της χειραφέτησής του» (1), πώς για να άπελευθερωθεί όφειλε το προλεταριάτο να συντρίψει τον άστικό κρατικό μηχανισμό και πώς έπρεπε να αντιταχθεί σ' αυτό τον ίδιο το μηχανισμό και όχι σ' αυτή η σ' εκείνη τη μορφή που αυτός έπαιρνε. Αυτή ήταν η γραμμή όράσης που υιοθέτησαν οί επαναστάτες της Κομμούνας. Αυτή δεν ήταν λοιπόν, έ- ργαζε ό Μάρξ, μια επανάσταση εναντίον αυτής η εκείνης της μορφής της κρατικής έξουσας, νομιμόφρονος, συντα-

γματικής, ρεπουμπλικάνικης η αυτοκρατορικής. Αυτή ήταν μια επανάσταση εναντίον του ίδιου του κ ρ α τ ο υ ς, αυτού του υπερφυσικού εκτρώματος της κοινωνίας. Αυτή ήταν οίκοδόμηση από το λαό και για το λαό της δικής του κοινωνικής ζωής. Αυτή δεν ήταν μια επανάσταση που έγινε για να περάσει η έξουσία αυτή από τη μια φατρία των κυρίαρχων τάξεων στην άλλη, αλλά ήταν μια επανάσταση για τη συντριβή αυτού του ίδιου του φρικαλέου μηχανισμού της ταξικής κυριαρχίας» (2).

Μετά την πτώση της Δεύτερης Αυτοκρατορίας, μια πόλη για την κρατική έξουσία άρχισε βαθμιαία ανάμεσα στην άστική τάξη και το προλεταριάτο. Στις άρχές του Σεπτεμβρίου 1870, οί διάφορες ομάδες της άστικής τάξης, για να διατηρήσουν τον υπάρχοντα κρατικό μηχανισμό και να άποτρέψουν το πέραςμα της κρατικής έξουσας στα χέρια του λαού, ιδέν έχασαν καιρό, κατέληξαν σε μια συμφωνία και συγκρότησαν μια νέα κυβέρνηση που έφερε το θρονό στο όναμα «Κυβέρνηση της Έθνικής Άμυνας». Έπειδή το προλεταριάτο δεν ήταν άπαρκώς προετοιμασμένο στο ιδεολογικό πεδίο ούτε άπαρκώς οργανωμένο, ιδέν μπορούσε άκόμα να συγκροτήσει άμέσως δική του κυβέρνηση. Άλλά ήδη άρχισε να συγκροτεί δικές του πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις που μεταδύλωνταν όλο και περισσότερο σε πραγματικά όργανα έξουσας στους εργατικούς συνδικισμούς του Παρισιού και σε μια δύναμη που όρθώνονταν εναντίον της «Κυβέρνησης Έθνικής Άμυνας».

Τη στιγμή εκείνη, στηριζόμενη στις ένοπλες δυνάμεις των εργατών και των λαϊκών μαζών, η Κεντρική Έπιτροπή των είκοσι διαμερισμάτων και οί έπιτροπές επαγρύπνησης έπιτηρούσαν τις δραστηριότητες της «Κυβέρνησης της Άμυνας» και των δημοτικών συμβουλίων των διαμερισμάτων του Παρισιού. Οί έπιτροπές επαγρύπνησης των παρισινών συνοικισμών έλεγχαν τούς δημάρχους η άσκούσαν την έξουσία τους. Ό Άραγκό, που ήταν δήμαρχος, είπε πώς στα διαμερίσματα οί έπιτροπές διαχειρίζονταν τις υποθέσεις της στρατολογίας και του εξοπλισμού (των στρατιωτικών δυνάμεων) και της δημόσιας προνοίας» και πώς ήταν «εστίες της επαναστατικής δραστηριότητας» (3). Ό κόμης Νταρύ περιγράφει ως έξης, σε μια έκθεση, το ρόλο των έπιτροπών επαγρύπνησης: «Σφετερίζονταν το δικαίωμα της άσκησης πίεσης πάνω στους δημάρχους για να τούς επιβάλουν τις άποφάσεις τους, να οικειοποιούνται τὰ καθήκοντά τους, έδιναν διαταγές, έκαναν έπιθεωρήσεις στα σπίτια, προχωρούσαν σε συλλήψεις και έρευνες, ιδιαίτερα κάτω από το πρόσχημα της καταπολέμησης των κατσκοτών» (3).

Τη στιγμή εκείνη, κάτω από την έπιτήρηση των εργατικών ταγμάτων της Έθνοφρουράς και των επαναστατικών μαζών, «ο νομάρχης έγινε έντελώς άνίσχυρος: οί κομμισάριοι παρέμειναν «φρονίμως ποιούντες» άπαθείς, από το φόβο της σύλληψής τους» (3). Ό Τροσύ, ο επικεφαλής της «Κυβέρνησης Έθνικής Άμυνας», παραπονιότανε: «Οί δρόμοι βρίσκονταν στα χέρια του όχλου: τὰ δικαστήρια ιδέν λειτουργούσαν πιά: όλες οί ύπηρεσίες οί έπιφορτισμένες με τη διατήρηση της κοινωνικής τάξης, των χρηστών ήθων και της δημόσιας ύγείας είχαν παραλύσει ούσιαστικά» (3). Στο σύντομο διάστημα μερικών μηνών οί αντίδραστικοί κυβερνήτες άπέλυσαν και αντικατέστησαν πολλούς άστυνομικούς διευθυντές, προσπαθώντας άνάφελα να παλινρθώσουν την άστυνομική έξουσία.

Είναι φανερό πώς από την πτώση της Δεύτερης Αυτοκρατορίας μέχρι την εξέγερση της Κομμούνας του Παρισιού, ύπήρχαν δύο κυβερνήσεις ούσιαστικά στο Παρίσι, όπως ύπήρχαν δύο κυβερνήσεις δίπλα-δίπλα στο Πέτρογκραντ (τώρα Λένινγκραντ) μετά τη ρωσική επανάσταση του Φεβρουαρίου του 1917.

(Συνεχίζεται στο έπόμενο τεύχος)

1) Κ. ΜΑΡΞ: «Ό έ μ φ ύ λ ι ο ς Π ό λ ε μ ο ς σ τ η Γ α λ λ ί α , 1 8 7 1 », Κοινωνικές εκδόσεις, Παρίσι, 1953, σ. 257 και 212.

2) Π. Μ. ΚΕΡΖΕΝΤΣΕΦ: «Ιστορία της Κομμούνας του Παρισιού, 1871», σ. 81.

3) Στο ίδιο, σελ. 74.

ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

“Αὐτὸ ποὺ ὑπάρχει πῶς ἀπὸ τὶς δηλώσεις τοῦ Φιντέλ Κάστρο.,

*Ἄρθρο τῆς «Βανγκάρντια Ὀμπρέρα» (τ. 11), ὁργάνου
τοῦ Κ.Κ. Ἰσπανίας, γραμμένο ἀπὸ τὸν Φερνάντο Ροβέρα*

Στὶς 7 Φεβρουαρίου ὁ κουβανὸς πρωθυπουργὸς Φιντέλ Κάστρο ἐξαπέλυσε μιὰ λογοκοπικὴ ἐπίθεση ἀλλόκοτης διαιρέσεως ἐναντίον τῆς Λαοκρατικῆς Δημοκρατίας τῆς Κίνας, κατηγορώντας τὴν τελευταία γιὰ «ἐπέμβαση» στὰ ἐσωτερικὰ τοῦ κουβανικοῦ κράτους, γιὰ ἄσκηση πολιτικῆς «ἐκφοβισμοῦ», «ἐκβιασμοῦ», «πίεσης καὶ προσπάθειας στραγγαλισμοῦ ὅπως καὶ γιὰ καθαρὲς πειρατικὲς μέθοδες καταπίεσης καὶ ληστείας».

Ὁ Φιντέλ Κάστρο διενεργώντας τὶς ἐπιθέσεις αὐτὲς ἐναντίον τῆς Κίνας, προχωρώντας σὲ προκλήσεις ἐναντίον τῆς, ἀποκάλυψε τὸ πραγματικὸ τοῦ πρόσωπο: πρόσωπο ἐνὸς ρεβιζιονιστῆ ποὺ ἔχει προδώσει τὴν ἐπαναστατικὴ ὑπόθεση.

Στὴν πραγματικότητα ὁ Φιντέλ Κάστρο δὲν εἶχε γίνε ποτὲ ἓνας μαρξιστῆς-λενινιστῆς, ἓνας προλετάριος ἐπαναστάτης. Δὲν κατάρφερε ποτὲ νὰ ξεπεράσει τὸ παρελθόν τοῦ μικροαστοῦ ἐπαναστάτη.

Τὴν ἐποχὴ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἀγώνα ἐναντίον τοῦ Μπατίστα, οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες τοῦ Λαϊκοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος ἀντιτάσσονταν στὸν ἐνοπλο ἀγώνα, φθάνοντας στὸ σημεῖο νὰ συνεργάζονται οὐσιαστικὰ μὲ τὸν τύραννο (κάτω ἀπὸ τὸ πρόσχημα τῆς «ἀπὸ τὰ μέσα ὑπὸνόμευσης» τοῦ καθεστώτος του). Ἡ καθοδήγηση λοιπὸν τοῦ ἀγώνα πέρασε στὰ χέρια μιᾶς ομάδας μικροαστῶν ἐπαναστατῶν, τῶν ὁποίων οἱ σκοποὶ δὲν ξεπερνοῦσαν τὸ στάδιο τῆς ἐθνικοδημοκρατικῆς ἐπανάστασης. Στὴν ομάδα αὐτὴ βρίσκονταν ἐπίσης καὶ ὀρισμένοι ἐπαναστάτες ὅπως ὁ Ἑρνέστο «Τσέ» Γκουεβέρα. Ἀλλὰ βασικά, ὁ Φιντέλ Κάστρο καὶ τὸ «Κίνημα τῆς 26 Ἰουλίου» δὲν ἐξέφραζε παρὰ τὴ μικροαστικὴ τάξη.

Στὴ διάρκεια τῶν δύο ἢ τριῶν χρόνων ποὺ μεσολάβησαν μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς Κούβας (Ἰανουάριος 1959), οἱ πολιτικοί, οἱ οικονομικοὶ καὶ κοινωνικοὶ μετασχηματισμοὶ ποὺ ἐπῆλθαν στὸ νησί αὐτὸ διατηρήθηκαν στὰ αὐστηρὰ πλαίσια μιᾶς ἀντιιμπεριαλιστικῆς, δημοκρατικῆς ἐπανάστασης: ἀγροτικὴ μεταρρύθμιση (ἐναντίον τῶν γαιοκτημόνων καὶ ὄχι ἐναντίον τῶν πλουσιοχωρικῶν), ἐθνικοποίηση τῶν μέσων παραγωγῆς ποὺ βρίσκονταν στὰ χέρια τοῦ ξένου κεφαλαίου καὶ τῆς μεγάλης κουβανικῆς φιλοϊμπεριαλιστικῆς ἀστικῆς τάξης, ἐγκαθίδρυση ἐνὸς νέου λαϊκοῦ κρα-

τικοῦ μηχανισμοῦ, καταπολέμηση τοῦ ἀναλφabethισμοῦ, δημοκρατικὴ μεταρρύθμιση τῆς παιδείας κλπ... Αὐτὰ ἦταν ἀναιμψισθήτητα προοδευτικὰ καὶ ἐπαναστατικὰ δημοκρατικὰ μέτρα, ἀλλὰ δὲν ἦταν σοσιαλιστικοῦ χαρακτῆρα.

Ἐν τούτοις, ἔφθασε ἡ στιγμή ποὺ οἱ κουβανοὶ ἡγέτες βρέθηκαν μπροστὰ στὸ ἀκόλουθο πρόβλημα: νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ ἢ νὰ ὀπισθοχωρήσουν καὶ νὰ παίξουν τὸ παιχνίδι τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ, τῶν γαιοκτημόνων καὶ τῆς μονοπωλιακῆς ὀλιγαρχίας.

Ὑστερα ἀπὸ τὴν εἰσβολὴ στὴν Ἀκτὴ τῶν Χοίρων (ποὺ διενήργησε ὁ Κέννεντυ τὸν Ἀπρίλιο 1962), ἡ ἐκλογή ἐγίνε μὲ τὴν ἐννοία τῆς πορείας πρὸς τὸ σοσιαλισμὸ. Οἱ Ἐνοποιημένες Ἐπαναστατικὲς Ὀργανώσεις (Ο.Ρ.Ι.) μετασχηματίσθηκαν σὲ Ἐνιαῖο Κόμμα τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἐπανάστασης διακηρύσσοντας τὸ μαρξιστικὸ-λενινιστικὸ τους χαρακτῆρα.

Ὡστόσο, οἱ κουβανοὶ ἡγέτες διέπραξαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἓνα σοβαρὸ λάθος: οἱ Ἐνοποιημένες Ἐπαναστατικὲς Ὀργανώσεις ὅπως καὶ στὸ Ἐνιαῖο Κόμμα τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἐπανάστασης ἄφησαν νὰ μποῦνε ρεβιζιονιστὲς πολιτικοὶ τοῦ παλίου Λαϊκοῦ Σοσιαλιστικοῦ Κόμματος. Ἐπίσης ὀρισμένα μαρξιστικὰ-λενινιστικὰ στοιχεῖα ποὺ βρίσκονταν στὴν καθοδήγηση τοῦ νέου κόμματος περιβάλλονταν ἀπὸ ἓνα συμφυρμὸ μικροαστικοῦ ἐπαναστατισμοῦ χωρὶς ἀρχὲς καὶ ρεβιζιονισμοῦ. Ὡστόσο, παρὰ τὴ σύνθεση αὐτῇ, ἡ ἴδια ἡ πίεση τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ καὶ τῶν ἀντεπαναστατῶν τοῦ ἐσωτερικοῦ ὑποχρέωσε τοὺς κουβανοὺς ἡγέτες νὰ διατηρήσουν στὴ διάρκεια μερικῶν χρόνων μιὰ ἐπαναστατικὴ γραμμὴ καὶ σ' ἓνα ὀρισμένον βαθμὸ, σοσιαλιστικὴ γραμμὴ.

Ἐν τούτοις, ἡ οἰκονομικὴ καὶ στρατιωτικὴ σοβιετικὴ ἀπειλὴ εἶχε τὰ ἀποτελέσματά της πάνω στοὺς κουβανοὺς ἡγέτες. Ἡ ἀπουσία μιᾶς μαρξιστικῆς-λενινιστικῆς γραμμῆς εἶχε σὰν συνέπεια τὴν ἀνικανότητα ἀπὸ μέρους τῆς κουβανικῆς κυβέρνησης νὰ στηριχθεῖ στὶς δικῆς της δυνάμεις. Ὅλο καὶ περισσότερο τοποθετοῦνταν σὲ μιὰ θέση ὅλο καὶ μεγαλύτερης ἐξάρτησης ἀπὸ τὴ σοβιετικὴ βοήθεια. Ἡ βοήθεια αὐτὴ ὅμως δὲν ἦταν ἀνιδιοτελής. Οἱ σοβιετικοὶ καθοδηγητὲς χρησιμοποιοῦσαν ὅλο καὶ περισσότερο τὴ βοήθεια αὐτὴ γιὰ νὰ ὑποχρεώσουν τοὺς κουβανοὺς ἡγέτες νὰ

άπαρνηθούν τις ιδεολογικές μαρξιστικές θέσεις, να υποστηρίξουν τη διασπαστική και ύπονομευτική τους δραστηριότητα έναντι του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, όπως και για να μετριάσουν τον αγώνα τους έναντι του γιάγκικου ιμπεριαλισμού και για να βάλουν τέλος σε κάθε δοθήεια στα πραγματικά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα των λατινοαμερικανικών χωρών.

Οι σκοποί της συνωμοσίας αυτής έγιναν πολύ καθαροί, προπαντός κατά τη διάρκεια της κρίσης της Καραϊβικής, τον Οκτώβριο του 1962. Άφου υποχρέωσε με πανούργα προσχήματα την κουβανική κυβέρνηση να αποδεχτεί την εγκατάσταση στην Κούβα βάσεων σοβιετικών πυραύλων, ο Χρουστσώφ υποτάχθηκε με άτιμο τρόπο στις θρασυότητες του γιάγκικου ιμπεριαλισμού, χωρίς να συμβουλευθεί την Κούβα. Άποφάσισε μονόπλευρα την απόσυρση των βάσεων και έπιχείρησε να έξαναγκάσει τους κουβανούς συντρόφους να αποδεχτούν την επιθεώρηση και τον έλεγχο του ΟΗΕ (διεθνές πρακτορείο του ιμπεριαλισμού).

Θα μπορούσε να έλπιζε κανείς πως οι ένέργειες αυτές του Χρουστσώφ θα έδιναν ένα μάθημα στους κουβανούς ηγέτες. Στη διάρκεια μιάς σύντομης περιόδου (πρώτοι μήνες του 1963) προχωρούσαν σ' ένα καλό δρόμο. Άλλα μετά το ταξίδι του Φιντέλ Κάστρο στη Μόσχα το φθινόπωρο του ίδιου χρόνου, άρρισαν να δουλιάζουν όλο και περισσότερο στο ρεβιζιονιστικό στρατόπεδο.

Νά μερικά γεγονότα που φανερόνουν τα διάφορα σημεία στην πορεία αυτή του έκφυλισμού:

1) Η διάσκεψη των ρεβιζιονιστικών κομμάτων της Λατινικής Άμερικής που έγινε στην Άβάνα το Δεκέμβριο του 1964.

2) Η συμμετοχή της Κούβας στη φραξιονιστική σύνοδο της 1ης Μαρτίου 1965 που συνήλθε στη Μόσχα και που έδωσε το «σύνθημα» για τη διάσπαση του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος.

3) Η διακοπή σχέσεων και η κατάπαυση κάθε δοθήειας στα πραγματικά έπαναστατικά αντιιμπεριαλιστικά κινήματα των λατινοαμερικανικών χωρών και με άλλα κόμματα

4) Η έξαφάνιση μέσα σε μυστηριώδεις συνθήκες του Έρνέστο «Τσε» Γκουεβέρα (έπακολούθησαν ύστερα από μερικούς μήνες σιωπής, όρισμένες συγκεκριμένες δηλώσεις του Φιντέλ Κάστρο στις όποιες διάβασε και μιά συνταρακτική έπιστολή που, σύμφωνα μ' αυτόν, είχε γραφεί από τον ίδιο τον Γκουεβέρα).

5) Η θέση που πήρε ο Κάστρο (στη διάρκεια ενός λόγου που έκφώνησε το Μάρτιο 1965) υπέρ της «κοινής δράσης» που εκθειάζουν οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές και έναντι της ιδεολογικής αντιρεβιζιονιστικής πάλης.

6) Ο άφοπλισμός της Λαϊκής Πολιτοφυλακής το τελευταίο φθινόπωρο.

7) Η έλευθερία αναχώρησης των άντεπαναστατών για τις ΗΠΑ.

8) Η στάση των κουβανών ηγετών στη Διάσκεψη των Τριών Ηπείρων της Άβάνας, έδώ και μερικούς μήνες.

***

Ποιά είναι λοιπόν τα διδάγματα που μπορούμε να δγάλουμε από την κουβανική υπόθεση; Βασικά, τέσσερα:

1ο) Πώς όταν η έπανάσταση δεν κατευθύνεται από το προλεταριάτο που καθοδηγείται από τη μαρξιστική-λενινιστική του πρωτοπορία, αλλά από άστικά και μικροαστικά κινήματα, η έπανάσταση αυτή αναπόφευκτα έχει μιά περιορισμένη έπιτυχία. Θά φθάσει σε ένα όρισμένο σημείο, το προτσές θά διακοπεί και θά υπάρξει πισωδρόμηση. Αυτό δεν σημαίνει πως μηδενίζουμε τον έπαναστατικό ρόλο της μικροαστικής τάξης. Αυτό σημαίνει πως είναι άπόλυτα άναγκαίο οι μαρξιστές-λενινιστές να είναι οργανωμένοι σε ένα πρωτοπόρο κόμμα, ένα πραγματικά προλεταριακό κόμμα, πως το τελευταίο δεν πρέπει σε καμιά στιγμή να άπαρνηθεί το ιδεολογικό και το ταξικό του περιεχόμενο και πως πρέπει να προασπίζει την πολιτική και οργανωτική του άνεξαρτησία. Ένα μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάει πως πρέπει να διαθέτει μιά ίσχυρή, συμπαγή μονολιθική όργάνωση όπως και μιά σιδερένια

πειθαρχία. Ένα μαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα πρέπει να διαθέτει επίσης έναν όρισμένο αριθμό στελεχών που να έχουν σφυρηλατηθεί στη φωτιά της πάλης με μιά έπαρκη ιδεολογική συγκρότηση και προπαντός να έχουν έπιρροή στις μάζες, να μπορεί να τις καθοδηγεί όπως και να έχει επίσης τις ένοπλες δυνάμεις κάτω από την καθοδήγησή του και τον έλεγχο του.

2ο) Πώς αν η ρεβιζιονιστική καμαρίλλα μ' ένα ρεβιζιονιστικό τρόπο προσχωρεί στην έπανάσταση, άφου η τελευταία έχει θριαμβεύσει, το κάνει άποκλειστικά προς το σκοπό της διεξαγωγής ύπονομευτικής δουλειάς. Οι ρεβιζιονιστές φέρνουν μαζί τους ένα διαδρωτικό και άντεπαναστατικό σπέρμα. Το κόμμα του προλεταριάτου, το ενιαίο έπαναστατικό μέτωπο και οι οργανώσεις του νέου κρατικού μηχανισμού όφείλουν να παρεμποδίσουν κάθε ρεβιζιονιστική διείσδυση.

3ο) Πώς όταν ένας έπαναστατικός πολιτικός σχηματισμός έχει μιά καθαρά περιορισμένη ιδεολογία και θρέφει θέσεις έκλεκτισμού και ιδεολογικής άδιαφορίας, πραγματισμού, έμπειρισμού και άλλων παραλλαγών, δεν μπορεί να είναι παρά ένας μικροαστικός και όχι προλεταριακός σχηματισμός και σαν τέτοιοι πρέπει να τον αντιμετώπίζουν οι μαρξιστές-λενινιστές: να συμμαχούν με το σχηματισμό αυτό καθορίζοντας σ' αυτόν τα δύο στρατόπεδα.

4ο) Πώς την άρχη της στήριξης στις δυνάμεις του έθνους πρέπει να την εφαρμόζει ύποχρεωτικά αν δεν θέλει να χάσει την έπαναστατική αὐταπάρνηση, την έμπιστοσύνη στις μάζες της χώρας, στη δύναμή τους, στην ικανότητά τους και στην κρίση τους. Άν χάσει όλα αυτά, το λιγώτερο που μπορεί να συμβεί είναι η βολική προσαρμογή στις περιστάσεις και η άνικανότητα να παλέψει τις δυσκολίες. Δεν θά μπορεί να νικήσει ένα πιο ίσχυρο έχθρο αν όλες οι έπαναστατικές δυνάμεις δεν βρίσκονται σε ένταση.

Σήμερα, οι κουβανοί ηγέτες φρενάρουν τη σοσιαλιστική ανάπτυξη της χώρας τους και στρέφονται στο καπιταλιστικό σύστημα, άφου έπιχείρησαν να συμφιλιθούν με τον ιμπεριαλισμό. Έπειδή δεν άρκούνται σ' αυτό, έχουν ανάλαβει μιά ύπονομευτική δραστηριότητα έναντι του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος, προσπαθώντας να το διαірσουν, να τραβήξουν μαζί τους, σε ρεβιζιονιστικές θέσεις, ένα μέρος των οργανώσεων του και διακόπτοντας κάθε έπαφή με τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα και οργανώσεις. Όλα αυτά τα γεγονότα, φυσικά, πρέπει να τα πάρουν υπόψη τους οι αγωνιστές του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα για να προφυλαχθούν άπέναντι στην όλεθρία δράση των κουβανών ηγετών.

Όλα αυτά δεν μπορεί παρά να μάς κάνουν να λυπούμαστε. Ιδιαίτερα έμάς, τους Ισπανούς, που είμαστε δεμένοι με στενούς δεσμούς με τον κουβανικό λαό. Άλλά, από κάθε άποτυχία μιάς έπανάστασης, από κάθε μερική παρέκκλιση σε όποιαδήποτε μορφή κι' αν έχει συμβεί ξέρουμε από πείρα πως ο Φιντέλ Κάστρο και οι όπαδοί του δεν εκπροσωπούν τον κουβανικό λαό. Ο λαός ποτέ δεν θά προδώσει την έπαναστατική του πορεία, θά ξεσκεπάσει όλους αυτούς τους έπίορκους και άποστάτες παρ' όλο το κύρος που απέκτησαν στο παρελθόν. Το αίμα που χύθηκε για την υπόθεση της κουβανικής έπανάστασης δεν χύθηκε άνώφελα. Στο διεθνές πεδίο παραμένουν οι έπαναστατικές κατακτήσεις τις όποιες ο λαός δεν θά έπιτρέψει να τις θίξουν.

Στο διεθνές πεδίο υπάρχουν οι δύο διακρούξεις της Άβάνας, έξοχα ντοκουμέντα που αντιπροσωπεύουν μιά παλλόμενη έκφραση της πείρας του κουβανικού λαού και άλλων λαών της Λατινικής Άμερικής στον κοινό αντιιμπεριαλιστικό τους αγώνα: δείχνουν τη φριχτή και την ώμη καταπίεση που άσκει ο άμερικάνικος ιμπεριαλισμός στα άδελφά έθνη που μιλάνε την ισπανική και πορτογαλική γλώσσα και φανερόνουν τον άπερίόριστο πόθο των λαών μας να άνατρέψουν την ιμπεριαλιστική κυριαρχία.

Τώρα, που οι κουβανοί ρεβιζιονιστές πέταξαν στην άκρη τις Διακρούξεις της Άβάνας, έμεις οι ίθρο-αμερικανοί έπαναστάτες έχουμε καθήκον να πάρουμε στα χέρια μας τη σημαία και να την κρατήσουμε ψηλά και σταθερά.

Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές είναι ὄργανα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν Η.Π.Α.

— λέει ἡγέτης τοῦ Κ.Κ. Κεϋλάνης

Ὁ Ν. Σανμουγκαθάσαν, μέλος τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου καὶ τῆς Γραμματείας τοῦ Κεϋλανέζικου Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, δήλωσε πὼς οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς γίνονται ὅλο καὶ περισσότερο ἀνοιχτὰ ὄργανα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ.

Αὐτὴ ἡ δήλωση ἔγινε σὲ ἄρθρο ποὺ δημοσιεύτηκε στὴν ἐφημερίδα τῆς Κεϋλάνης «Καθημερινὰ Νέα» στὶς 9 Ἰανουαρίου.

Τόνισε ἐπίσης ὅτι οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς πέρνουν μέτρα γιὰ τὴν ἀναβίωση τοῦ καπιταλισμοῦ στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωση. Ὁ Ν. Σανμουγκαθάσαν εἶπε:

«Μερικοὶ ἄνθρωποι σκέφτηκαν ὅτι μὲ τὴν πτώση τοῦ Χρυστσώφ ἡ νέα ἡγεσία τῆς Σοβιετικῆς Ἑνωσης θὰ ξαναγύριζε στὶς ὁρθὲς θέσεις τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ. Ἀλλὰ ἡ νέα ἡγεσία τῆς Σοβιετικῆς Ἑνωσης στὴν πραγματικότητα προχώρησε ἀκόμα πιὸ πολὺ στὸ δρόμο ποὺ ἄρχισε ὁ Χρυστσώφ. Ἡ πρακτικὴ τους εἶναι χρυστσωφισμὸς χωρὶς τὸν Χρυστσώφ».

«Τώρα αὐτὸ φωτίζεται ἀκόμα πιὸ ἔντονα καὶ ἀπὸ τὴν προδοτικὴ πολιτικὴ τους στὸ Βιετνάμ. Οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ὁ ἴδιος ὁ Ντὴν Ράσκ ἔχει δηλώσει ἀνοιχτὰ ὅτι ὑπάρχει συμφωνία ἀνάμεσα στὶς ΗΠΑ καὶ στὴ Σοβιετικὴ Ἑνωση γιὰ νὰ μὴ δημιουργηθεῖ ἔνταση στὴν Εὐρώπη. Χάρη σ' αὐτὴ τὴ σοβιετοαμερικανικὴ «κατανόηση» οἱ ΗΠΑ τόλμησαν νὰ μεταφέρουν ἕνα μέρος ἀπὸ τὰ στρατεύματά τους ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Γερμανία γιὰ ἐπίθεση στὸ Βιετνάμ. Δὲ χρειάζεται πολὺ ἐξυπνάδα γιὰ νὰ καταλάβει κανεὶς πὼς οἱ ΗΠΑ δὲν θὰ ἔκαναν τέτοιο πρᾶγμα ἂν δὲν ἦταν δέσμιες πὼς ἡ Σοβ. Ἑνωση θὰ καθόταν ἥσυχη στὴν Εὐρώπη».

«Οἱ ΗΠΑ αἰσθάνονται σίγουρες γιὰ τὴν Εὐρώπη, νὰ ἔνα σχόλιο στὴν πράξη γιὰ τὶς ρεβιζιονιστικὲς δικαιολογίες. Ἡ Σοβ. Ἑνωση δὲ χρειάζεται νὰ στέλνει ὅπλα τόσο μακριὰ στὸ Βιετνάμ γιὰ νὰ τὸ ὑποστηρίξει. Φτάνει νὰ βάλει μιὰ φωνὴ στὸ Βερολῖνο καὶ οὔτε ἕνας ἀμερικάνος στρατιώτης δὲν θὰ φύγει ἀπὸ τὴ Δυτικὴ Γερμανία. Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν πρόκειται νὰ γίνει».

«Ἡ πιὸ θεαματικὴ μορφή μὲ τὴν ὁποία ἔχει ἐμφανιστεῖ ἡ σοβιετοαμερικανικὴ συνεργασία εἶναι ὁ τρόπος ποὺ οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς δοῦνται νὰ σκορπιστεῖ ἰδεολογικὴ σύγχυση σχετικὰ μὲ τὴν «ἐπίθεση εἰρήνης» ποὺ ἐφαρμόστηκε ἀπὸ τὶς ΗΠΑ στὸν πόλεμο τοῦ Βιετνάμ. Ἐκφυλίστηκαν μέχρι τὸ σημεῖο νὰ ἐνεργοῦν σὰν ἀγγελιοφόροι τοῦ ἀμερικανικοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Ἡ διακοπὴ τῶν δομιθαρμῶν στὸ Β. Βιετνάμ ποὺ διατάχθηκε ἀπὸ τὸν Τζόνσον

στὶς 24 Δεκεμβρίου ἔγινε γιὰ νὰ ἐπιτραπῇ στὸ Σελέπιν, γραμματέα τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, νὰ ἐπισκεφθεῖ τὸ Ἀνόϊ γιὰ νὰ πιέσει τοὺς Βιετναμέζους νὰ δεχτοῦν τὶς προτάσεις τῶν ΗΠΑ».

«Δὲν εἶναι μόνο στὸ θέμα τοῦ Βιετνάμ ποὺ οἱ σοβιετικοὶ ρεβιζιονιστὲς ἐνεργοῦν σὰν ὄργανα τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ. Τὸν ἴδιο ρόλο ἔπαιξαν στὴν Τασκένδη, προσπαθώντας νὰ συμφιλιώσουν τὴν Ἰνδία καὶ τὸ Πακιστάν καὶ νὰ τοὺς κάνουν νὰ θάψουν τὶς διαφορὲς τους γιὰ νὰ γίνῃ δυνατὸς ὁ σχηματισμὸς ἑνῆς ἐνιαίου μετώπου κατὰ τῆς Κίνας».

«Ἐκανε ἔτσι ἡ Σοβιετικὴ Ἑνωση «γιατί οἱ προσπάθειές της ἦταν μέσα στὰ συμφέροντα τῶν ἱμπεριαλιστικῶν δυνάμεων καὶ γιατί τὰ συμφέροντα αὐτὰ συνέπιπταν μὲ ἐκεῖνα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνωσης, ὄντας ἀντικινέζικα. Ὁ Τζόνσον ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἔδωσε τὴν ἐγκρισή του στὶς προσπάθειες τοῦ Κοσούγκιν νὰ προσεγγίσει τὴν Ἰνδία μὲ τὸ Πακιστάν. Δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἀπὸ τὴν προσοχὴ ὅτι ὅταν ὑπῆρχε σύγκρουση ἀνάμεσα στὴν Ἰνδία καὶ στὴν Κίνα γιὰ ζήτημα πολὺ πιὸ ἀπλό ἀπὸ τὸ Κασμίρ, ἡ Σοβιετικὴ Ἑνωση οὐδέποτε πρόσφερε τὴ βοήθειά της γιὰ μεσολάβηση».

«Ἡ σοβιετοαμερικανικὴ συνεργασία ἔχει ἐκδηλωθεῖ καὶ σὲ ἄλλα πεδία. Τὸ Νοέμβριο τοῦ 1965 ἔγινε στὸ Μπανκόκ μιὰ διάσκεψη γιὰ τὴν ἱδρυση μιᾶς Τράπεζας γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῆς Ἀσίας κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίβλεψη τῶν ΗΠΑ. Μαζὶ μὲ τὴν κλίκα τοῦ Τσαν-Κάι-Σέκ, τὴν κλίκα ἀνδρικοῦ τῶν Νότιου Βιετνάμ καὶ τὴν κλίκα τῆς Νότιας Κορέας συμμετεῖχε καὶ ἡ Σοβιετικὴ Ἑνωση».

«Στὰ ἴδια τὰ ἠνωμένα ἔθνη, ἕνας ἀριθμὸς ἀπὸ συμφωνίες ἐπιτεύχθηκε ἀνάμεσα στὴν Ε.Σ.Σ.Δ καὶ στὶς ΗΠΑ. Συνεργάστηκαν καὶ ψήφισαν μαζί γιὰ τὴν ἀποστολὴ δύναμης τῶν Η.Ε. γιὰ τὴν καταπίεση τοῦ ἀγῶνα τοῦ λαοῦ τοῦ Κογκό (Λ). Συνεργάστηκαν γιὰ νὰ υἱοθετηθεῖ ἀπὸ τὰ Η.Ε. ἀπόφαση γιὰ τὴν «κατάπαυση τοῦ πυρὸς» στὴ Δομινικανὴ Δημοκρατία. Συνεργάστηκαν στὸ χειροκρότημα τοῦ Χάρολτ Οὐίλσον ὅταν ἔβαλε στὸ χέρι τὴ Νότια Ρωδεσία. Συνεργάστηκαν γιὰ νὰ στήσουν μιὰ διαρκὴ στρατιωτικὴ δύναμη τοῦ ΟΗΕ ποὺ νὰ χρησιμεύει σὰν ἐτοιμὸ ὄργανο καταστολῆς τῶν πολέμων ἐθνικῆς ἀπελευθέρωσης».

«Θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ συνεχίσει. Ἀλλὰ αὐτὰ ποὺ ἀναφέρονται εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ πείσουν τὸν καθένα ὅτι οἱ σοβιετικοὶ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς ἔχουν τώρα χρησιμοποιοθεῖ σὰν ἀποκάλυπτο καὶ ἄμεσο ὄργανο τοῦ ἱμπεριαλισμοῦ τῶν ΗΠΑ καὶ σὲ ὅλα τὰ πεδία ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολές τους».

Τὸ Κ.Κ. Βιρμανίας ξεσκέπάζει τὴν ἀνίερη συμμαχία γιὰ τὴ συντριβὴ τοῦ Κ.Κ. Ἰνδονησίας

Τὸ Πολιτικὸ Γραφεῖο τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ. Βιρμανίας ἀναφέρει σὲ δήλωσή του ὅτι οἱ ἱμπεριαλιστὲς τῶν ΗΠΑ, οἱ Ἰνδονησιοὶ ἀντιδραστικοὶ καὶ οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς ἔχουν γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ συνδεθεῖ σὲ ἀνίερη συμμαχία γιὰ νὰ συντρίψουν τὸ Κ.Κ. τῆς Ἰνδονησίας καὶ τὶς ἄλλες δημοκρατικὲς δυνάμεις.

Ἡ δήλωση πάνω στὴν κατάσταση στὴν Ἰνδονησία δημοσιεύτηκε στὸ τεῦχος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ «Κήρυκα τῆς Μαλαισίας». Ἡ δήλωση λέει:

«Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Ἰνδονησίας, ἀπὸ τὴν ἱδρυσή του, στάθηκε στὴν πρωτοπορία τοῦ Ἰνδονησιακοῦ λαοῦ στὸν ἀντιιμπεριαλιστικὸ καὶ ἀντιφεουδαρχικὸ ἀγῶνα

και στην επαληθευση της εθνικης ανεξαρτησιας. Γι' αυτο το Κ.Κ. 'Ινδουνησιας ειναι ενα απο τα μεγαλυτερα στον κοσμο και εχει μεγαλο γοητρο τόσο αναμεσα στο λαο της 'Ινδουνησιας όσο και στο διεθνές πεδίο.

Πέρνοντας ευκαιρία από το κίνημα της 30 Σεπτεμβρίου, συνεχίζει η δήλωση, οι 'Ινδουνησιακές δυνάμεις της διεξιάς πήραν μια σειρά από αντικομμουνιστικά και αντιλαϊκά μέτρα με επιθέσεις στο Κ.Κ. 'Ινδουνησιας και στις μαζικές οργανώσεις που συνδέονται μαζί του.

Η δήλωση σημειώνει ότι οι 'Ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ, για να διευκολυνθούν στην προώθηση της πολιτικής τους της επίθεσης και του πολέμου κατέφυγαν, μέσω των λακέδων τους, στην επίθεση κατά του Κ.Κ. 'Ινδουνησιας, του στήριγματος του ενωμένου αντιαμερικάνικου λαϊκού μετώπου της 'Ινδουνησιας, για να σπασουν έτσι το στρατευμένο αυτό αντιαμερικάνικο ενιαίο μέτωπο. Συγχρόνως οι 'Ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ όνειρεύονται να συντρίψουν μια και καλή το Κ.Κ. 'Ινδουνησιας, την πρωτοπορία του 'Ινδουνησιακού λαού και των άλλων δημοκρατικών και πατριωτικών δυνάμεων της χώρας.

«Αυτή η άπεχθής ενέργεια των 'Ιμπεριαλιστών των ΗΠΑ υποστηρίζεται ξεδιάντροπα από τους χρουσταφικούς ρεβιζιονιστές», λέει η δήλωση.

«Η πείρα της 'Ινδουνησιας, λέει η δήλωση, για μια ακόμα φορά αποδείχνει ότι είναι αναγκαίο για τα Κομμουνιστικά Κόμματα και τις άλλες δημοκρατικές δυνάμεις να είναι προετοιμασμένα πάντα για όλα τα ενδεχόμενα».

«Συγχρόνως είναι απόλυτα αναγκαίο να διεξάγεται αδιάκοπα ο αγώνας ενάντια στον αμερικάνικο 'Ιμπεριαλισμό, τον κοινό εχθρό όλων των λαών του κόσμου και ενάντια στους εσωτερικούς αντιδραστικούς και σύγχρονους ρεβιζιονιστές μέχρι το τέλος για να εξασφαλιστεί η τελική νίκη των λαών».

Σ' αυτή την ώρα της δοκιμασίας ο λαός και το Κομμουνιστικό Κόμμα της Βιρμανίας μαζί με τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα και τις δημοκρατικές δυνάμεις υποστηρίζουν πλήρως το Κ.Κ. 'Ινδουνησιας και στέκουν πίσω του σαν ένας άνθρωπος, στη δίκαιη πάλη τους.

«Το Πολιτικό Γραφείο της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κ.Κ. Βιρμανίας έχει πλήρη εμπιστοσύνη ότι το 'Εμπειρομαρξιστικό-λενινιστικό κόμμα της 'Ινδουνησιας με ηγέτη τον σύντροφο Αϊντίτ, θα συντρίψει τελικά όλους τους αντιδραστικούς και εχθρούς και θα φέρει σε πέρας την 'Ινδουνησιακή επανάσταση. Η τελική νίκη πρέπει να ανήκει και θα ανήκει στον 'Ινδουνησιακό λαό και στο Κ.Κ. 'Ινδουνησιας», καταλήγει η δήλωση.

Θερμή υποδοχή στην αντιπροσωπεία του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ιαπωνίας

Προς τιμή της αντιπροσωπείας του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ιαπωνίας που επισκέφθηκε την Κίνα, με επίκεντρο τον γενικό γραμματέα Κένζι Μιγιαμότο στις 26 Μαρτίου, έγινε στο Πεκίνο μεγάλη συγκέντρωση που αντανακλά περισσότερο παρά ποτέ την αυξανόμενη αλληλεγγύη ανάμεσα στα κομμουνιστικά κόμματα της Κίνας και της 'Ιαπωνίας, καθώς και την αγωνιστική φιλία των λαών των δύο χωρών.

Μεταξύ των παρόντων εύρισκετο ο Τσου 'Εν-Λάι και ο Τσου-Τέχ, αντιπρόεδροι της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κ.Κ.Κ., ο Πένγκ Τσέν, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Γραμματείας της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κόμματος και ο Κάνγκ Σένγκ, αναπληρωματικό μέλος του Πολιτικού Γραφείου και μέλος της Γραμματείας της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κόμματος.

Προς τιμή του Κ.Κ. της 'Ιαπωνίας, της εργατικής τάξης και του 'Ιαπωνέζικου λαού εκ μέρους της Κεντρικής 'Επιτροπής του Κ.Κ.Κ. και του κινέζικου λαού, ο Πένγκ Τσέν στο λόγο του, έξηρε το ένδοξο μαρξιστικό-λενινιστικό Κ.Κ. της 'Ιαπωνίας, υπερασπιστή των συμφερόντων της εργατικής τάξης και του 'Ιαπωνέζικου λαού. Δήλωσε:

«Ξεδιπλώνοντας τη σημαία της αντίθεσης στον αμερικάνικο 'Ιμπεριαλισμό, αγωνιζόμενο για την εθνική ανεξαρτησία, σηκώνοντας ψηλά τη σημαία της επανάστασης, το ηρωικό και μεγάλο 'Ιαπωνέζικο κομμουνιστικό κόμμα βρίσκεται στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντιον του αμερικάνικου 'Ιμπεριαλισμού και του 'Ιαπωνέζικου μονοπωλιακού κεφαλαίου. 'Ενωμένο με όλες τις δημοκρατικές δυνάμεις της 'Ιαπωνίας που αντιτίθενται στον αμερικάνικο 'Ιμπεριαλισμό και στο μονοπωλιακό κεφάλαιο, αγωνίσθηκε αλόνητα για να εκπληρώσει τη μεγάλη ιστορική του αποστολή: Να δημιουργήσει μια νέα 'Ιαπωνία, ανεξάρτητη, δημοκρατική, ειρηνική και ευτυχισμένη».

«Το Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ιαπωνίας αξίζει το όνομα του πρωτοπόρου αποσπασματος του προλεταριάτου, αποφασιστικού και μεγάλου αγωνιστή, το όνομα της ταξιαρχίας των προλεταρίων διεθνιστών και των πατριωτών επαναστατών».

Αναφερόμενος στον αγώνα ενάντιον του σύγχρονου ρεβιζιονισμού, ο Πένγκ Τσέν συνέχισε:

«Κάτω από τη σημαία του μαρξισμού-λενινισμού το Κομμουνιστικό Κόμμα της 'Ιαπωνίας διεξάγει ένα αδιάκοπο αγώνα ενάντιον του χρουσταφικού ρεβιζιονισμού, κύριου κινδύνου στους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος. Ξεσκέπασε και καταδίκασε τις εγκληματικές ενέργειες των χρουσταφικών ρεβιζιονιστών, οι οποίοι προβαίνουν σε ανατρεπτικές ενέργειες ενάντιον του Κ.Κ. της 'Ιαπωνίας, υπονομεύουν και διακυβάνουν το δημοκρατικό 'Ιαπωνέζικο κίνημα. Έδωσε με σταθερότητα τους προδότες, όπως τον Σογίρο Καζούγκα, Τομοσίκα Ναϊτο, Γιάσιο Σίγκα και Σιγκέο Καμιγιάμα, πράκτορες των χρουσταφικών ρεβιζιονιστών στην 'Ιαπωνία».

Ένα κορδόνι γύρω από την Κίνα

Ο Πένγκ Τσέν καταδίκασε επίσης τους ρεβιζιονιστές ηγέτες της Σοβιετικής Ένωσης, οι οποίοι έσπευσαν να συμμορφωθούν με τα στρατηγικά σχέδια των αμερικάνων 'Ιμπεριαλιστών και να ενωθούν με τους 'Ιαπωνέζους αντιδραστικούς, προσπαθώντας μάταια να σχηματίσουν ένα κορδόνι για να περικυκλώσουν τη σοσιαλιστική Κίνα.

«Αυτές οι εγκληματικές ενέργειες — είπε — ενάντιον των κομμουνιστικών κομμάτων, ενάντιον της Κίνας, ενάντιον του λαού, ενάντιον της επανάστασης και ενάντιον του μαρξισμού-λενινισμού κατέληξαν σε πλήρη αποτυχία».

Ο Πένγκ Τσέν πρόσθεσε ότι το 'Ιαπωνέζικο έθνος είναι ένα μεγάλο έθνος, το οποίο με κανένα τρόπο δεν θα αφήσει τους αμερικάνους 'Ιμπεριαλιστές να το περιφρονούν για πολύ καιρό. 'Υπογράμμισε:

«Πιστεύουμε ότι ο 'Ιαπωνέζικος λαός μπορεί να εκδιώξει τους αμερικάνους 'Ιμπεριαλιστές από τη χώρα του. Τότε θα εμφανιστεί μια νέα 'Ιαπωνία, ανεξάρτητη, δημοκρατική, ειρηνική, ούδέτερη και ευτυχισμένη».

Εξαίροντας τη δύναμη και την αυξανόμενη επιρροή του Κ.Κ. 'Ιαπωνίας, ο Πένγκ Τσέν συνέχισε:

«Το Κομμουνιστικό Κόμμα της 'Ιαπωνίας αναπτύχθηκε

σημαντικά στον αγώνα έναντι των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, των γι�πωνέζων αντιδραστικών και των σύγχρονων ρεβιζιονιστών. Πλάτυνε και μεγάλωσε τις γραμμές του, ενισχύοντας την ενότητά του. Κάθε μέρα που περνάει βλέπει να αυξάνεται τόσο στο έσωτερικό της χώρας όσο και στο εξωτερικό, το γόητρο του και η επιρροή του.

«Οι μεγάλες επιτυχίες που είχαν το Κομμουνιστικό Κόμμα και ο λαός της Ιαπωνίας στους επαναστατικούς τους αγώνες, υπογράμμισε ο Πένγκ Τσέν, είναι μια μεγάλη ενθάρρυνση και ανεκτίμητη υποστήριξη για τον κινέζικο λαό, για τους λαούς της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, καθώς και για τους επαναστατημένους λαούς σε όλοκληρο τον κόσμο».

Μια άνοιχτη προειδοποίηση

«Ο Πένγκ Τσέν είπε ότι οι λαμπρές νίκες του διετναμέζικου λαού στον αγώνα του έναντι των αμερικάνικης επίθεσης, για τη σωτηρία της πατρίδας του, είναι μια νέα πειστική απόδειξη, ότι ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, επικεφαλής του ιμπεριαλισμού, εφοδιασμένος με τα πιο σύγχρονα όπλα, μπορεί να χτυπηθεί και επιμένοντας στο λαϊκό πόλεμο, αντιτιθέμενος στην επίθεση των ιμπεριαλιστών, ο επαναστατημένος λαός είναι άκαταμάχητος».

«Ο Πένγκ Τσέν έκανε την εξής προειδοποίηση:

«Εάν οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές επιμένουν στην επίθεσή τους στο Βιετνάμ, εάν θέλουν πάση θυσία να συναχίσουν την «κλιμάκωση» τους και να επιβάλουν τον πόλεμο στον κινέζικο λαό, τότε ως έρθουν και θα δούν! Μπορεί να είναι βέβαιοι ότι θα επιταχύνουν μόνο την καταστροφή τους».

«Όσο για την ενότητα των Κομμουνιστικών Κομμάτων της Κίνας και της Ιαπωνίας, ο Πένγκ Τσέν υπογράμμισε ότι αυτή «στηρίζεται στο μαρξισμό-λενινισμό και τον προλεταριακό διεθνισμό». Ο Πένγκ Τσέν εξήγησε: «Τα δύο κόμμάτα μας απορρίπτουν αποφασιστικά το σύγχρονο ρεβιζιονισμό, κύριο κίνδυνο στους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος. Ταυτόχρονα, αντιτασσόμαστε στο σύγχρονο δογματισμό. Τα δύο κόμμάτα μας και οι λαοί των δύο χωρών μας υποστηρίζονται και ενθαρρύνονται αμοιβαία. Στο μακρόχρονο αγώνα έναντι των κοινών εχθρών τους, οι λαοί της Κίνας και της Ιαπωνίας σφυρηλάτησαν μια βαθειά αγωνιστική φιλία. Και στα επόμενα χρόνια ο κινέζικος λαός θα συνεχίσει αδιάκοπα να υποστηρίζει το μεγάλο επαναστατικό αγώνα του γι�πωνέζικου λαού».

Στο λόγο του, ο Κένζι Μιγιαμότο είπε ότι η πατροπαράδοτη φιλία των κομμουνιστικών κομμάτων της Κίνας και της Ιαπωνίας έχει σφυρηλατηθεί στη διάρκεια ενός μακρόχρονου αγώνα.

Ευχαρίστησε το Κομμουνιστικό Κόμμα και τον κινέζικο λαό για την πιστή και βαθειά φιλία τους, για τη θερμή τους υποστήριξη στο γι�πωνέζικο λαό, ο οποίος ζει σε μια ημικαταχόμενη από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό χώρα και αγωνίζεται για την ανεξαρτησία, τη δημοκρατία, την ειρήνη, την ούδετερότητα και για καλύτερους δρους ζωής.

Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ιαπωνίας και οι συνειδητοποιημένες πολιτικές δημοκρατικές δυνάμεις της Ιαπωνίας, πρόσθεσε ο Κένζι Μιγιαμότο, αντιτίθενται σταθερά στην αμερικάνικη ιμπεριαλιστική πολιτική της «περικύκλωσης» της Κίνας δια μέσου του επιθετικού αμερικάνικου πολέμου στο Βιετνάμ.

«Είμαστε πάντοτε έναντι της συνωμοσίας που αποδίδει στο να δημιουργήσει «δυο Κίνες» και υποστηρίζουμε αποφασιστικά το δίκαιο αίτημα του κινέζικου λαού να απελευθερωθεί η Ταϊβάν. Καταδικάζουμε ενεργητικά την κυρίαρχη τάξη της Ιαπωνίας, σύμμαχο του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και ύποτελή, για τη συμμετοχή της στην αμερικάνικη ιμπεριαλιστική πολιτική της «περικύκλωσης» της Κίνας».

Αναφερόμενος στη σημερινή κατάσταση της Ιαπωνίας, ο Κένζι Μιγιαμότο δήλωσε: «Σήμερα διεξάγεται στην Ιαπωνία ένας πεισματώδης αγώνας για την έκλογη ανάμεσα σε δυο δρόμους: στον ένα ο γι�πωνέζικος λαός καλείται

να αγωνισθεί για την ανεξαρτησία της χώρας του, τη δημοκρατία, την ειρήνη, την ούδετερότητα και για καλύτερους δρους ζωής. Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ιαπωνίας και οι δημοκρατικές δυνάμεις της Ιαπωνίας που είναι πολιτικά συνειδητοποιημένες, βρίσκονται μαζί στην πρώτη γραμμή αυτού του αγώνα».

«Ο άλλος δρόμος είναι ο δρόμος της ύποταξης στις ΗΠΑ και της αναγέννησης του милитарισμού. Είναι ο δρόμος που διακηρύσσει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός και το γι�πωνέζικο μονοπωλιακό κεφάλαιο. Ο πρώτος δρόμος σημαίνει να ενώθούν οι εργάτες, οι αγρότες και πρόσωπα των διαφόρων κοινωνικών στρωμάτων της Ιαπωνίας, να πάρουν την ενότητα των πλατειών δημοκρατικών δυνάμεων σαν βάση για την εγκαθίδρυση μιας δημοκρατικής κυβέρνησης συνεργασίας κάτω από ένα ενωμένο έθνικό δημοκρατικό μέτωπο, αγωνιζόμενο έναντι των δύο μεγάλων εχθρών, του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του γι�πωνέζικου μονοπωλιακού κεφαλαίου. Η νικηφόρα πορεία σ' αυτόν το δρόμο θα είναι ένα βίαιο χτύπημα έναντι των σχεδίων του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, ο οποίος θέλει να χρησιμοποιήσει την Ιαπωνία σαν την κυριότερη βάση για να συνεχίσει την επίθεσή του στην Ασία, παρασύροντας έτσι την Ιαπωνία στον πόλεμό του και στρέφοντας τους Ασιάτες έναντι των Ασιατών. Αυτός ο δρόμος, αντί να κάμει την Ιαπωνία μια επιθετική βάση στην ύπηρεσία των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, θα την μεταβάλει σε μια ακρόπολη για τη φιλία και την ενότητα με τους λαούς της Κίνας και των άλλων χωρών της Ασίας. Είναι ο δρόμος που θα επιτρέψει να δημιουργηθεί μια Ιαπωνία ανεξάρτητη, δημοκρατική, ειρηνική και εύτυχη. Είναι ο θριαμβευτικός δρόμος της επανάστασης για μια λαϊκή δημοκρατία νέου τύπου, έναντι του ιμπεριαλισμού και του μονοπωλιακού καπιταλισμού. Πιστεύουμε σταθερά ότι ο αγώνας θα φέρει τη τελική νίκη στο γι�πωνέζικο λαό. Θα συνεχίσουμε να κρατάμε ψηλά τη σημαία του μαρξισμού-λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού, να στερεώνουμε τις γραμμές του Κόμματός μας και να διεξάγουμε αποφασιστικά τον αγώνα ως το τέλος».

Ο Κένζι Μιγιαμότο χρησιμοποίησε λόγια σκληρά για τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, ο οποίος συνεχίζει το θρόμικο πόλεμο στο Βιετνάμ και απέδωσε τιμή στον ήρωικό αγώνα του διετναμέζικου λαού:

«Αυτός ο αγώνας προσθέτει μια λαμπρή σελίδα στην ιστορία των μεγάλων επαναστατικών αγώνων του είκοστου αιώνα. Το Κομμουνιστικό Κόμμα της Ιαπωνίας, όπως πάντα, θα υποστηρίξει σταθερά τη θέση με τα τέσσερα σημεία της κυβέρνησης της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ και τη δήλωση με τα πέντε σημεία του Έθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του Νοτίου Βιετνάμ».

Ο Κένζι Μιγιαμότο εξέφρασε τη βαθειά εκτίμησή του στο Κομμουνιστικό Κόμμα και το κινέζικο λαό που υποστηρίζουν ολοκληρωτικά το διετναμέζικο λαό. Καταδίκασε τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές, υπερασπιστές του επιθετικού πολέμου των αμερικάνων ιμπεριαλιστών στο Βιετνάμ: «Για να εξασφαλισθεί η νίκη στον αγώνα έναντι της πολιτικής του πολέμου και της επίθεσης των αμερικάνων ιμπεριαλιστών, είναι ουσιαστικό να αντιταχθούμε στο σύγχρονο ρεβιζιονισμό, κύριο κίνδυνο στους κόλπους του σημερινού διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος, αποφεύγοντας ταυτόχρονα να πέσουμε στο δογματισμό και το σεχταρισμό. Πάνω στο θέμα αυτό τα κομμουνιστικά κόμματα της Ιαπωνίας και της Κίνας έχουν μια πλούσια πείρα. Εμείς οι ίδιοι έχουμε ιδιαίτερα διεξάγει πολλούς αγώνες πάνω στο θεωρητικό και ιδεολογικό πεδίο μετά από τις επιθέσεις και τις άνοιχτες έπεμβάσεις των ήγετων του ΚΚΣΕ με επικεφαλής τον Χρυστόφ και εξαπολύσαμε άμεση επίθεση σε όλη τη γραμμή. Στη διάρκεια του άγριου επιθετικού πολέμου που διεξάγεται από τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές στο Βιετνάμ, αποδείχτηκε σε όλους τους λαούς του κόσμου το βασικό λάθος των σύγχρονων ρεβιζιονιστών, οι οποίοι παρουσιάζουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σαν μια γοητευτική ήμερα. Πάντοτε όλο και περισσότεροι λαοί πυκνώνουν αποφασιστικά τις γραμμές του αγώνα έναντι του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού».

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ(*)

Ἀπευθύνουμε ἀδελφικὸ χαιρετισμὸ στοὺς ἀνδρείους μαρξιστὲς - λενινιστὲς τῆς Πολωνίας, ΣΤΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ.

Πρέπει νὰ ἐκφράσουμε τὴ χαρὰ ποὺ αἰσθανθῆκαμε ὅταν οἱ Πολωνοὶ σύντροφοι μᾶς ἔδωσαν τὸ ντοκουμέντο μὲ τὸ ὁποῖο ἀναγγέλλουν τὴν ἀνασύσταση τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Πολωνίας, στὴ βάση τοῦ μαρξισμοῦ - λενινισμοῦ.

Ἀπὸ τὸ κείμενο αὐτό, δημοσιεύουμε πλατεῖα ἀποσπάσματα παρακάτω.

Οἱ ρεβιζιονιστὲς τὰ κατάφεραν νὰ καταστρέψουν ἰδιαίτερα σὲ ὀρισμένες χώρες, τὰ κομμουνιστικὰ καὶ ἐργατικὰ κόμματα, τὶς ἐπαναστατικὲς μαρξιστικὲς - λενινιστικὲς πρωτοπορεῖες τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῶν ἐργαζομένων μαζῶν.

Αὐτὸ εἶναι ἓνα προσωρινὸ φαινόμενο. Μαρξιστὲς - λενινιστὲς ὑπάρχουν σὲ ὅλες τὶς χώρες. Ἄργα ἢ γρήγορα τὰ κόμματα αὐτὰ θὰ ξεσηκώσουν καὶ θὰ καθοδηγήσουν τὴ λαϊκὴ πάλη, ἐναντίον τοῦ καπιταλισμοῦ, τῶν ἱμπεριαλιστῶν καὶ τοῦ ἀρχηγοῦ τους, τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, γιὰ τὴν κατάργηση τῆς ἐκμετάλλευσης ἀνθρώπου ἀπὸ ἄνθρωπο καὶ κάθε μορφῆς καταπίεσης, γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ.

Θὰ πάρουν τὴ θέση τους στὸ πλευρὸ τῶν ἄλλων ἀδελφῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων, στὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν μαρξιστικῶν - λενινιστικῶν κομμάτων.

Ὁ μαρξισμὸς - λενινισμὸς εἶναι ἀκατανίκητος.

Ἡ ἀστυνομικὴ τρομοκρατία ποὺ ἐπικρατεῖ στὶς χώρες ποὺ βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ ρεβιζιονιστικὸ ζυγὸ δὲν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν πάλη τῆς ἐργατικῆς τάξης, τῶν ἐργαζομένων μαζῶν νὰ ἀναπτυχθεῖ, τὴν ἀνασύσταση τῶν πραγματικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων.

Οἱ Πολωνοὶ σύντροφοι τὸ ἀπέδειξαν.

Ἡ ἐργατικὴ τάξη τῆς Πολωνίας ἀπέκτησε τὴν πρωτοπορεία της, τὸ ἐπαναστατικὸ της κόμμα.

Ἔτσι, ὁ πολωνικὸς λαὸς, μὲ τὶς μεγάλες ἐπαναστατικὲς παραδόσεις, κατάφερε ἓνα ἰσχυρὸ πλῆγμα στοὺς ρεβιζιονιστὲς, διαλυτὲς τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν κατακτήσεων, συνεργάτες τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ, ἐκπροσώπους τοῦ προνομίου στρώματος, τῶν γραφειοκρατῶν καὶ τῶν κουλάκων· κατάφερε ἓνα ἰσχυρὸ πλῆγμα στοὺς ρεβιζιονιστὲς ἀδελφούς στὴν προδοσία χρουσισωφικὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, τοῦ Βελγίου, τῶν ἄλλων χωρῶν, φίλους τοῦ Σπάακ καὶ τῶν ἄλλων ὑακέδων τοῦ ἀμερικάνικου ἱμπεριαλισμοῦ.

Ὁ πολωνικὸς λαὸς θὰ καταφέρει νικηφόρα πλῆγματα στοὺς ἱμπεριαλιστὲς καὶ στὸν ἀρχηγὸ τους, τὸν ἱμπεριαλισμὸ τῶν ΗΠΑ, στὴν ἐσωτερικὴ ἀντίδραση, στὴν ἀντεπανάσταση.

Θὰ συνεχίσει τὴν πορεία του πρὸς τὰ ἐμπρὸς γιὰ νὰ προωθήσῃ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπανάσταση ὡς τὸ τέλος.

Ὅλες αὐτὲς οἱ νίκες θὰ εἶναι καὶ δικές μας νίκες, νίκες τῆς παγκόσμιας προλεταριακῆς ἐπανάστασης.

Ζήτω ὁ μαρξισμὸς - λενινισμὸς !

Ζήτω ὁ προλεταριακὸς διεθνισμὸς !

Ζήτω τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Πολωνίας !

Η ΣΤΝΤΑΞΗ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ»

Κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ ὡς ἀγωνισθοῦμε γιὰ τὸ σοσιαλισμὸ

Τὰ τελευταῖα χρόνια, ἡ κατάσταση τῆς χώρας χειροτέρευσε. Οἱ οἰκονομικὲς δυσκολίες μεγάλωσαν. Ἡ γραφειοκρατία καὶ ὁ καρριερισμὸς ἐξαπλώθηκαν. Οἱ κλοπὲς καὶ τὸ λαθρεμπόριο ἐπεκτείνονται. Ἡ ἀνεργία γίνεται πάντοτε ὅλο καὶ πιὸ αἰσθητὴ.

Οἱ ἐργαζόμενοι νοιώθουν πῶς δὲν εἶναι αὐτοὶ ποὺ διευ-

θύνουν· πεῖθονται γι' αὐτὸ κάθε μέρα καὶ περισσότερο γιὰ τὸ ἀντίθετο καὶ βλέπουν τὸ βιοτικὸ τους ἐπίπεδο νὰ ἐπιδεικνύεται ἀκατάπαυστα. Ἡ ἐργατικὴ τάξη καὶ οἱ ἐργαζόμενες μάζες τῆς πάλης καὶ τῆς υπαίθρου χάνουν ὅλο καὶ περισσότερο τὰ θεμελιώδη ἰδικαιώματά τους ποὺ κατέκτησαν στὴ διάρκεια πολύχρονων ἐπαναστατικῶν ἀγώνων. Ἡ πα-

(*) Τὸ ντοκουμέντο αὐτὸ ἀναδημοσιεύεται ἀπὸ τὸ ὄργανο τοῦ Κ.Κ. Βελγίου «Ἡ Φωνὴ τοῦ Λαοῦ» (25.3.66). Σημ. «Ἀναγέννησης».

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

ραϊτήση από τις σοσιαλιστικές κατακτήσεις που πραγματοποιήθηκαν από την εργατική τάξη με τη δουλειά της, στη διάρκεια της ανοικοδόμησης της χώρας που είχε καταστραφεί από τον πόλεμο, γίνεται κάθε μέρα και πιο φανερό.

Ύστερα από τη μαζική αύξηση των τιμών, οι συνθήκες ζωής των εργαζομένων χειροτέρευσαν ακόμα περισσότερα. Οι τιμές πολλών ειδών τροφίμων: όπως κρέατος, λίπους, ψωμιού, γάλατος, αυξήθηκαν αισθητά. Οι τιμές πολλών βιομηχανικών ειδών, όπως ύφασμάτων, επίπλων, των ειδών οικιακής χρήσεως κλπ., γνώρισαν διαδοχικές ανατιμήσεις. Η τιμή του ηλεκτρικού ρεύματος διπλασιάστηκε. Ψώθηκαν οι τιμές του πετρελαίου, του κάρβουνου, των βιβλίων, των σχολικών ειδών, των εισιτηρίων του θεάτρου και του κινηματογράφου και τον τελευταίο καιρό σημειώθηκαν ραγδαίες ανατιμήσεις των ενοικίων, πράγμα που αποτελεί ένα νέο σκληρό πλήγμα εναντίον της εργατικής τάξης, εναντίον των εργαζομένων. Οι τιμές των φαρμάκων και οι εισφορές για τους θρεφικούς και παιδικούς σταθμούς αυξήθηκαν επίσης.

Οι σοσιαλιστικές αρχές για τη διανομή του εθνικού εισοδήματος παραβιάστηκαν και η διανομή αυτή βρίσκεται σήμερα στα χέρια των άστικών και παρασιτικών στοιχείων.

Το πρόβλημα των σιτηρών που παίζει ένα πολύ σπουδαίο ρόλο στη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου, επιδεινώθηκε.

Οι επίσημες στατιστικές, παρ' όλες τις ταχυδακτυλουργίες των αριθμών που γίνονται, δείχνουν πως οι προβλέψεις του πλάνου για τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων μαζών — αυτού του δείκτη που αποτελεί συστατικό μέρος του προγράμματος της εργατικής τάξης, του προγράμματος του σοσιαλισμού — δεν πραγματοποιούνται. Η πληθωριστική πολιτική Γκομούλκα, που βρίσκει την έκφρασή τους στη συνεχή άνοδο των τιμών, στο νομισματικό πληθωρισμό και στην πτώση του πραγματικού εισοδήματος πιέζει τις εργαζόμενες μάζες. Η δυσαναλογία των μισθών αυξάνεται υπό την έννοια πως όρισμένοι έχουν και περισσεύματα όταν άλλοι δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν τις στοιχειώδεις καθημερινές ανάγκες. Είναι πασίγνωστο πως όταν αυξάνονται οι τιμές, το νόμισμα χάνει την αξία του και κατά συνέπεια η αύξηση που δίνεται στους κατώτερους μισθούς δεν επαρκεί για να καλύψει τα απαραίτητα έξοδα των καθημερινών αναγκών. Αυτοί που κερδίζουν λίγα χάνουν ουσιαστικά πολύ περισσότερα από το γεγονός πως η πολιτική της έκδοσης χαρτονομίσματος

πλήττει βαθμιαία όλους τους εργαζόμενους και ιδιαίτερα τους εργαζόμενους που αμείβονται λιγώτερο. Η άποκαλούμενη «ισοδυναμία» που έχει σκοπό να δικαιολογήσει την ύψωση των τιμών, δεν μπορεί να πείσει κανένα.

Έτσι παρουσιάζεται σε συντομία ο άπολογισμός των μετασχηματισμών που πραγματοποιήθηκαν μετά την έναρξη της άποκαλούμενης «νέας» οικονομικής «μεταρρύθμισης», που σύμφωνα με τις ρεβιζιονιστικές υποσχέσεις, θα έπρεπε να επιφέρει την άνοδο του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων. Το ψέμμα αυτό βάσπηξε πολύ λίγο.

Μετά το 1956, οι ρεβιζιονιστές στην πράξη έβαλαν τέλος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην ύπαιθρο και άρχισαν επίσης να άπαρνούνται την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στις πόλεις. Στην ύπαιθρο, σήμερα, άποκαταστάθηκαν καπιταλιστικές σχέσεις, αυξήθηκε ή έκμεταλλευση των φτωχών αγροτών από τους κουλάκους, ενώ στην πόλη άνέρχονται στην έξουσία κάθε μέρα και περισσότερο, τα άστικά στοιχεία, οι σπεκουλάντες και τη λυμαίνεται η διεφθαρμένη γραφειοκρατία.

Έτσι συντελέστηκε η ειρηνική πραγματοποίηση του άποκαλούμενου «δεύτερου σταδίου», που είναι στην πραγματικότητα το στάδιο της άντεπανάστασης, γιατί έφ'σον δεν οικωδομείται ο σοσιαλισμός, οδηγούμαστε προς τον καπιταλισμό, έφ'σον δεν διεξάγεται ταξική πάλη και έφ'σον διαλύεται η δικτατορία του προλεταριάτου, οδηγούμαστε προς την παράδοση της έξουσίας στην άστική τάξη. Ο δρόμος αυτός οδηγεί από τη δικτατορία του προλεταριάτου στη δικτατορία εναντίον του προλεταριάτου.

Και μπορούμε να θρούμε ένα χαρακτηριστικό δείγμα αυτής της εξέλιξης ιδιαίτερα στους λόγους του Γκομούλκα, όπου πάντοτε το «Κράτος» αναφέρεται ξεχωριστά από την εργατική τάξη, το «κράτος» παρουσιάζεται σαν μια άφηρημένη δύναμη. Αυτό δεν είναι πια σήμερα ένα κράτος των εργατών και των αγροτών, το κράτος της δικτατορίας του προλεταριάτου, αλλά το κράτος της δικτατορίας των άστικών και γραφειοκρατικών στοιχείων, που καταδυναστεύουν το προλεταριάτο. Ο Λένιν είχε επίσυρει την προσοχή σ' ένα τέτοιο κίνδυνο.

Ο αριθμός των προνομίων στον κρατικό μηχανισμό αυξάνεται, οι υπάλληλοι των όργάνων άσφαλείας και της άστυνομίας πληθύνονται. Η σημερινή ήγεσία της χώρας χρησιμοποιεί τον κρατικό μηχανισμό σαν ένα όργανο τρομοκράτησης των κομμουνιστών και της εργατικής τάξης. Προς τον σκοπό αυτό, άπομάκρυνε τα παλιά, πιστά και άφοσιωμένα στελέχη του κόμματος και τα άντικατέστησε με άλλα. Οι άνθρωποι αυτοί μισθοδοτούνται πλατεία άνάλογα με τις υπηρεσίες που προσφέρουν στους ρεβιζιονιστές.

Η ίδια κατάσταση επικρατεί και στο στρατό όπου έξαλείφθηκαν τα παλιά δοκιμασμένα στελέχη.

Αυτή είναι η άνταμιοή εκείνων που κηρύσσονται άνοιχτά υπέρ της νέας ήγεσίας, χωρίς να παίρνει ύπόψη της ή τελευταία τις άπαγωγελματικές τους γνώσεις, τις ικανότητές τους και προπαντός χωρίς να παίρνει ύπόψη της τολιτικό τους παρελθόν.

Τα γεγονότα αυτά άποτελούν τη συνέπεια της έγκατάλειψης της μαρξιστικής-λενινιστικής ιδεολογίας και του περάσματος στο δρόμο της συνθηκολόγησης άπέναντι στον ιμπεριαλισμό. Αυτό είναι το άποτέλεσμα της προδοσίας

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

τών ρεβιζιονιστών, που ο σκοπός τους είναι η βαθμιαία καταστροφή της σοσιαλιστικής κοινωνίας και κατά συνέπεια η παλινόρθωση των καπιταλιστικών σχέσεων στην Πολωνία.

Είναι γνωστό πώς στη διάρκεια των πρώτων μεταπολεμικών χρόνων, αν και η κατάσταση δεν ήταν εύκολη, κάθε χρόνος που περνούσε προσέθετε νέες επιτυχίες στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού και το έθνικό εισόδημα αυξάνονταν σε στέρεες βάσεις. Στη διάρκεια της περιόδου αυτής, η προοπτική του μέλλοντος ήταν καθαρή, οι καρποί της δουλειάς της εργατικής τάξης και της εργαζόμενης αγροτιάς έμπαιναν στην εξυπηρέτηση των εργαζόμενων μαζών της πόλης και της ύπαιθρου. Ο βασικός πολιτικός προσανατολισμός — προσανατολισμός για την οικοδόμηση του σοσιαλισμού στην πόλη και στην ύπαιθρο ήταν όρθος και έδινε καλά αποτελέσματα. Άνεργια δεν υπήρχε, και οι δρόμοι της μόρφωσης ήταν ανοιχτοί για τα παιδιά των εργατών και των αγροτών, νέα χτίρια οικοδομούνταν χωρίς καμιά επιβάρυνση των εργαζομένων. Οι πρωτοπόροι εργάτες απολάμβαναν την τιμή και το σεβασμό "Ήξεραν πώς εργάζονταν για τους ίδιους τους εαυτούς τους. Το Κόμμα ακολουθούσε το δρόμο της βελτίωσης του επιπέδου των εργαζομένων και της εξυπηρέτησης των βασικών συμφερόντων της εργατικής τάξης. Το Κόμμα διεξήγε έναν ανελέητο αγώνα εναντίον της γραφειοκρατίας και της άσυνειδησίας εναντίον των άστικών στοιχείων και των παρασιτικών στοιχείων. Η πολιτική του κόμματος είχε την υποστήριξη των εργαζομένων μαζών της πόλης και της ύπαιθρου, παρά το γεγονός που πρέπει να ληφθεί υπόψη, πώς η οικοδόμηση του σοσιαλισμού προχωρούσε την εποχή εκείνη μέσα σε δύσκολες συνθήκες, που επέβαλλε η ανάγκη της ανοικοδόμησης της κατεστραμμένης από τον πόλεμο χώρας, μέσα σε σκληρές συνθήκες της πάλης εναντίον της αντίδρασης, που προχωρούσε σε ενέργειες αντιπερισπασμού και μαύρης τρομοκρατίας και στη διάρκεια της πάλης εναντίον της παρέκκλισης στους κόλπους του κόμματος πάλης που δεν κατέληξε σε όριστική νίκη κατά της παρέκκλισης, της οποίας μπορούμε να δούμε σήμερα τις επίζημιες συνέπειές της.

Η νέα καθοδήγηση που πήρε την εξουσία το 1956, εγκατέλειψε ολοκληρωτικά την όρθη επαναστατική γραμμή που ακολουθούσε το Κόμμα, πέρασε σε μία παθητική θέση, ικανοποιώντας τις αντιδραστικές δυνάμεις, τους εχθρούς της εργατικής τάξης, των εργαζόμενων μαζών. Η επαναστατική γραμμή αντικαταστάθηκε από μία αντιμαρξιστική - αντιλενινιστική γραμμή. Οι ρεβιζιονιστές της σημερινής καθοδήγησης χρησιμοποιούν όλα τα μέσα προπαγάνδας, τον τύπο, το ραδιόφωνο, την τηλεόραση για να εξαπατήσουν τις εργαζόμενες μάζες.

(...) Ο μαρξισμός - λενινισμός είναι η επαναστατική θεωρία του προλεταριάτου. Το Κομμουνιστικό Κόμμα που καθοδηγείται από τη θεωρία αυτή, είναι η πρωτοπορία, ο ηγέτης της εργατικής τάξης. Χωρίς τη θεωρία αυτή, και χωρίς την πιστή εφαρμογή της από το Κόμμα, η νίκη των εργατών — η οικοδόμηση του σοσιαλισμού — είναι αδύνατη. Ο Λένιν είχε πει: «Χωρίς επαναστατική θεωρία, δεν

υπάρχει επαναστατικό κίνημα». Οι βασικές θέσεις της θεωρίας και της επαναστατικής πρακτικής του Λένιν δεν έχουν χάσει καθόλου την αξία τους στο σημερινό στάδιο. Αντίθετα, η ζωή απέδειξε για μία ακόμα φορά πόσο είναι αληθινές. Κάθε απομάκρυνση από τη μαρξιστική θεωρία, κάθε απάρνηση του επαναστατικού της περιεχομένου οδηγεί σε σοβαρά λάθη στο πεδίο της πρακτικής. Και τα λάθη αυτά έχουν επιπτώσεις στην εργατική τάξη και αντανακλώνται με τη πτώση του διανοητικού επιπέδου και το χάσιμο των δικαιωμάτων της. Ο μαρξισμός δεν είναι είδος αγοραπωλησίας, δεν μπορεί να παραμείνει αυτός που είναι αν αφαιρεθεί απ' αυτόν το επαναστατικό του περιεχόμενο.

Έκείνο που έχουν κρατήσει απ' αυτόν είναι αποκλειστικά διάφορες θεωρητικές πολιτικές «συζητήσεις», που δεν παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον για τις μάζες, ξεκινώντας από την άποψη «πώς οι μάζες δεν κατέχουν τη θεωρία».

Αντίθετα, οι μάζες έχουν από μόνες τους συνείδηση του γεγονότος πώς κάθε απομάκρυνση από το μαρξισμό θα πληρωθεί απ' αυτές τις ίδιες. Γνωρίζουν καλά πώς αυτό θα ξεσπάσει σε βάρος τους, πώς η πολιτική αυτή δεν ανταποκρίνεται στα συμφέροντα των εργαζομένων και πώς αυτό που πραγματοποιείται σήμερα δεν έχει καμιά σχέση με το σοσιαλισμό. Οι μάζες νοιώθουν πώς εξαπατήθηκαν και απομακρύνθηκαν από την εξουσία· πασχίζουν να αγωνισθούν αυθόρμητα εναντίον αυτών που θέλουν να τις εξαπατήσουν, αλλά όταν ο αγώνας τους φωτισθεί από την επαναστατική θεωρία, θα αποκτήσει τη δυνατότητα και ακόμα την έγγυση της νίκης.

Για να δημιουργηθεί ένα νέο και καλύτερο κοινωνικό σύστημα, είναι αναγκαίο η εργατική τάξη να αποκτήσει την πυξίδα της για να προσανατολισθεί συγκεκριμένα προς το σκοπό της και να τον υπερασπίσει από κάθε παρέκκλιση. Ο ιστορικός σκοπός των εργατών είναι ο σοσιαλισμός και ο κομμουνισμός. Ο μαρξισμός - λενινισμός, ο προλεταριακός διεθνισμός είναι οι οδηγοί του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Το 1956, στους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος εμφανίστηκε ο μεγάλος κίνδυνος του ρεβιζιονισμού, ο κίνδυνος της άρνησης της μαρξιστικής ιδεολογίας και της παλινόρθωσης του καπιταλισμού. Στο 20ο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης, εξαπέλυσε επιθέσεις εναντίον της μαρξιστικής ιδεολογίας, χτυπώντας με έπαισχυντο τρόπο το Μπολσεβίκικο Κόμμα και το δρόμο που ακολουθούσε την περίοδο αυτή η Σοβιετική Ένωση κατευθύνοντας την κύρια επίθεση στο πρόσωπο του Στάλιν, χτύπησε ουσιαστικά τις επαναστατικές λενινιστικές βάσεις όπως και τη δικτατορία του προλεταριάτου.

Ο Χρουστσόφ με τη στάση του, έδωσε το σύνθημα για τη δράση των ρεβιζιονιστικών, άστικών και τροτσκιστικών στοιχείων που βρίσκονταν στις σοσιαλιστικές χώρες και στα κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα. Και άστικά και μικροαστικά στοιχεία που είχαν εισδύσει στα καθοδηγητικά όργανα μερικών κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων έγιναν οι φυσικοί συνεργάτες του Χρουστσόφ στον αγώνα εναντίον του μαρξισμού. Η έφοδος εναντίον του σοσιαλισμού υποστηρίχθηκε από όλους τους όππορτουνιστές και τα στοιχεία της δεξιάς, που μέχρι τότε έκρυβαν το πραγματικό τους πρόσωπο. Η έκθεση του Χρουστσόφ, αυτή ή συλλογή ψευδολογιών, περιήλθε σε γνώση των πιά αντιδραστικών κύκλων των καπιταλιστικών χωρών, που την υποστήριξαν άμεσα. Στον αγώνα εναντίον των κομμουνιστών, οι ρεβιζιονιστικές δυνάμεις συνεργάστηκαν με τις δυνάμεις της αντίδρασης που ενεργούσαν στις σοσιαλιστικές χώρες.

Οι ρεβιζιονιστές δεν αρνούνται να δεχθούν τη βοήθεια και την υποστήριξη των ιμπεριαλιστών. Η ιστορική πείρα μάς διδάσκει πώς η άστική τάξη, για να περιορίσει τα δικαιώματα της εργατικής τάξης, να αδυνατίσει την ενότητά της και την επαναστατική της στάση, κατευθύνει πάν-

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

τοτε την επίθεσή της εναντίον της πρωτοπορίας της εργατικής τάξης — στους κομμουνιστές. Το ίδιο φαινόμενο επιβεβαιώθηκε και στην περίπτωση αυτή. Κάτω από το πρόσημα της επίθεσης εναντίον του Στάλιν, οι ρεβιζιονιστές κατηύθυναν τις ξέφρενες επιθέσεις τους εναντίον των κομμουνιστών.

Ο Στάλιν — παρά τα όρισμένα λάθη του — οικοδόμησε με συνέπεια το σοσιαλισμό στη Σοβιετική Ένωση. Υπεράσπισε το μαρξισμό-λενινισμό εναντίον των τροτσκιστών, των μπουχαρινικών και των άλλων έχθρικών ομάδων. Κάτω από την καθοδήγησή του, ο σοβιετικός λαός πραγματοποίησε το πρόγραμμα της εκβιομηχάνισης της χώρας, κατέκτησε την ιστορική νίκη στον αγώνα εναντίον των χιτλερικών φασιστών, εργάστηκε για τη δημιουργία του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, σταθεροποίησε τη δικτατορία του προλεταριάτου και εφάρμοσε μια πολιτική βασικά σύμφωνη με τον προλεταριακό διεθνισμό και τη διεθνιστική αλληλεγγύη των εργαζομένων. Οι υπηρεσίες αυτές και αυτές ο ιστορικός ρόλος του Στάλιν — αυτού του έξοχου μαρξιστή, του καθοδηγητή της Σοβιετικής Ένωσης στη διάρκεια μιας δύσκολης περιόδου της ιστορίας της — δεν μπορούν να σκεπαστούν από κανένα ψέμμα και συκοφαντία των ρεβιζιονιστών. Η ιστορία έβγαλε την ετυμηγορία της για την περίοδο της ύπαρξης του πρώτου σοσιαλιστικού κράτους, περίοδο που αρχίζει με τη Σοσιαλιστική Έπανάσταση του 'Οκτώβρη και περιλαμβάνει όλα τα στάδια ανάπτυξης που καθόρισαν τα πεπρωμένα του νέου σοβιετικού κράτους. Η εκτίμηση αυτής της ιστορικής περιόδου μπορεί να γίνει μονάχα αν στηριχτούμε στα γεγονότα και στη βάση της μαρξιστικής μεθόδου έρευνας. Αυτή την αντικειμενική εκτίμηση ο Χρυστσώφ προσπάθησε να την αντικαταστήσει με μια σειρά συκοφαντίες που εκτόξευσε εναντίον του Στάλιν κατηγορώντας τον σαν μέθυστο, φαφλατά, άποστάτη, σαν άνθρωπο εκφυλισμένο πολιτικά. Σ' αυτή την έπιχειρήση ο Χρυστσώφ πραγματοποίησε ένα ενιαίο μέτωπο με τη διεθνή αντίδραση και στηρίχθηκε σ' αυτήν. Έξαπολύοντας την επίθεση αυτή, σπρώχτηκε πρὶν ἀπ' όλα από το μίσος που έτρεφε για το Στάλιν και τον μαρξισμό, έχοντας πλήρη συνείδηση πώς θα εύρισκε υποστήριξη από μέρους των ιμπεριαλιστών. Ακολουθώντας το παράδειγμα των «καλλίτερων παραδόσεων» του Γκαίμπελς, δυσφήμισε τις επιτυχίες του Κομμουνιστικού Κόμματος της Σοβιετικής Ένωσης και του σοσιαλιστικού στρατοπέδου, διέσπασε την ενότητα του διεθνούς εργατικού κινήματος, την ενότητα και τη συνοχή του σοσιαλιστικού στρατοπέδου: αποδιοργάνωσε την οικονομία της Σοβιετικής Ένωσης. Ο Χρυστσώφ προσέφερε μια μεγάλη υπηρεσία στην αντίδραση. Οι ιμπεριαλιστές και οι προδότες της διεθνούς εργατικής τάξης ανάλογα εκτίμησαν την αντεπαναστατική στάση του Χρυστσώφ.

Κατά συνέπεια, το 1956, ήταν χρόνος που σημειώθηκε η άρχη της έγκατάλειψης του σοσιαλισμού στη Σ. Ένωση και σε όρισμένες άλλες σοσιαλιστικές χώρες, της άρνησης του μαρξισμού και της όπισθοχώρησης πρὸς τὸν καπιταλισμό. Οι αντιδραστικές δυνάμεις και οι διάφορες ομάδες που συνδέονται με τις ιμπεριαλιστικές υπηρεσίες πληροφοριών, δραστηριοποιήθηκαν και εξόρμησαν. Οι αντικειμενικές συν-

θήκες για την ανάπτυξη της ρεβιζιονιστικής ιδεολογίας στις χώρες αυτές καθορίζονταν από το ότι δεν είχε εξαλειφθεί όριστικά η έπιρροή και οι μικροαστικές απόψεις και από το ότι υπήρχαν επίσης πολυάριθμες κοινωνικές βάσεις της μικροαστικής τάξης. Οι σύλλαγες στη συνείδηση των μαζών δεν ήταν σημαντικές και υπήρχε μια σχετική καθυστέρηση στην πραγματοποίηση σοσιαλιστικών μετασχηματισμών στην πολιτική, κοινωνική και οικονομική ζωή. Οι επιδιώξεις του παρελθόντος στον τρόπο, στις συνήθειες και στην ήθική πλατειών στρωμάτων της κοινωνίας αποτελούν μια έπαρκη βάση για τη γέννηση του όππορτουνισμού και του ρεβιζιονισμού. Η αντίσταση των στοιχείων αυτών από το ένα μέρος και των άστικών και μικροαστικών στοιχείων στις γραμμές του κόμματος και στα καθοδηγητικά όργανα από το άλλο μέρος δημιούργησαν τις άναγκαίες συνθήκες για την ανάπτυξη του ρεβιζιονισμού.

Αυτοί είναι οι αντικειμενικοί νόμοι ανάπτυξης της κοινωνίας, οι νόμοι της ταξικής πάλης. Αν η πάλη αυτή δεν διεξαχθεί με συνεπή τρόπο, τότε η επίθεση των αντιδραστικών δυνάμεων, η επίθεση εναντίον του Κόμματος και των διοικητικών συνθηκών της εργατικής τάξης θα ένταθεί.

***

Οι μεγάλες επιτυχίες του έθνικοαπελευθερωτικού αγώνα στις χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής, η μεγάλη άνοδος των επαναστατικών και προοδευτικών δυνάμεων σ' όλο τον κόσμο, οι νέες μεγάλες επιτυχίες που καταγράφηκαν στο δρόμο της διεθνούς αλληλεγγύης των εργαζομένων μαζών, είναι τα γνωρίσματα που χαρακτηρίζουν τη διεθνή κατάσταση των τελευταίων αυτών χρόνων.

Ταυτόχρονα, ο άμερικάνικος ιμπεριαλισμός, έπωφελούμενος από τη διάσπαση του εργατικού κινήματος, κάνει προσπάθειες για να φρενάρι το προτσές της έθνικοαπελευθερωτικής πάλης. Για να άπεικονίσουμε την πολιτική αυτή, άρκει να άναφέρουμε την περίπτωση της ιμπεριαλιστικής επέμβασής, που οργανώθηκε με την ύποστήριξη του ΟΗΕ, στο Ικογκό, την επίθεση εναντίον της Κούβας και της Δομινικανικής Δημοκρατίας και τελευταία την επέκταση της επίθεσης των ΗΠΑ εναντίον του λαού του Βιετνάμ.

Ο πόλεμος του Βιετνάμ που προκλήθηκε από την άμερικάνικη επίθεση και το βομβαρδισμό του εδάφους της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ, άφύπνισε τη συνείδηση των λαών, κινητοποιώντας όλους τους πραγματικούς επαναστάτες, όλους τους συνεδηγούς εργάτες εναντίον του ιμπεριαλιστικού πολέμου που διεξάγει ο άμερικάνικος νεοφασισμός. Ο πολωνικός λαός, περισσότερο από τους άλλους λαούς, κατανοεί και νοιώθει την τραγωδία των χιτλερικών επιθέσεων εναντίον του λαού του Βιετνάμ. Η χιτλερική επίθεση του 1939 παραμένει ακόμα ζωντανή στη μνήμη του. Οι πληροφορίες σχετικά με τους βομβαρδισμούς των πόλεων και της υπαίθρου, σχετικά με τις σφαγές που διενεργούν οι άμερικάνοι στρατιώτες, που ξεπερνούν τις ώμότητες των χιτλερικών, σχετικά με τις δολοφονίες γυναικών και παιδιών, δεν μπορούν παρά να προκαλούν τη βαθειά αγανάχτηση και τὸν πόθο της ύποστήριξης των θυμάτων της επίθεσης. Η περίπτωση αυτή δε θυμίζει την άπομόνωση της χώρας μας το 1939; Η έκρηξη των βομβών στο Βιετνάμ μάς θυμίζει επίσης τις έπιθέσεις της χιτλερικής Λουφτβάφφε στην Πολωνία. Η ύπόθεση του αγώνα για την έλευθερία είναι μια και άδιάρετη. Η επίθεση εναντίον του βιετναμέζικου λαού έκπροσωπεί επίσης μια άπειλη εναντίον της δικής μας έλευθερίας. Ο καθένας που έμβαθύνει στα γεγονότα γνωρίζει πώς η ειρήνη είναι ένα πρόβλημα άδιαίρετο και ζωτικό για τους λαούς. Τα έπιχειρήματα των ρεβιζιονιστών καθοδηγητών του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης, των κληρονόμων του Χρυστσώφ είναι ψεύτικα και έχουν σά σκοπό, από το ένα μέρος να άποκοιμήσουν τους λαούς και να περιορίσουν τη βοήθεια για το Βιετνάμ σε κούφιας δηλώσεις και από το άλλο μέρος να στηρίξουν την αντίδραση, έρχόμενοι σε συνεννόηση με τον ιμπεριαλισμό. Αυτή η πολιτική είναι πο-

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙ- ΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

λιτική ενός νέου Μονάχου, που δεν έχει περάσει από τότε πολλούς καιρούς — οδήγησε στην εξάπλωση του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Οι σημερινοί όπαδοι του «Μονάχου» κάνουν θόρυβο σχετικά με την ειρηνική συνύπαρξη χωρίς την ταξική πάλη και προσεγγίζουν όλο και περισσότερο τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές, προσπαθώντας να πείσουν τους ανθρώπους, πώς μ' αυτό το μέσο θα σταματήσουν τους επιθετιστές και θα εξαλείψουν τον πόλεμο.

Αυτό αποτελεί μια μεγάλη άπατη. 'Η πολιτική που οδήγησε στο Μόναχο επέτρεψε στο Χίτλερ να καταλάβει χωρίς μια ντουφεκιά την Αυστρία, την Τσεχοσλοβακία, δημιουργώντας του με τον τρόπο αυτό τις καλύτερες δυνατότητες για να προετοιμάσει τον παγκόσμιο πόλεμο. 'Οπως και το 1938, το Μόναχο δεν συγκράτησε αλλά ενθάρρυνε τον Χίτλερ να εξαπαλύνει τον πόλεμο και την επίθεση εναντίον της Πολωνίας, το ίδιο και σήμερα, οι διαδοχικές συνθηκολογήσεις απέναντι στις επιθετικές ενέργειες των ΗΠΑ ενθαρρύνουν και προτρέπουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό σε νέες επιθέσεις και στην εξάπλωση του τρίτου παγκόσμιου πολέμου. 'Η συνθηκολόγα πολιτική της μη επέμβασης του σοσιαλιστή Μπλουμ απέναντι στο Χίτλερ στον πόλεμο της 'Ισπανίας εφαρμόζεται σήμερα από τους ρεβιζιονιστές που άπευθύνουν εκκλήσεις για την ειρηνική συνύπαρξη με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό στον πόλεμο του εναντίον του Βιετνάμ.

Μονάχα ή σταθερή πάλη εναντίον της επίθεσης, ή μαχητική αλληλεγγύη των λαών του κόσμου εναντίον των ΗΠΑ και εναντίον κάθε άλλης ιμπεριαλιστικής δύναμης, θα μπορούσε να ανατρέψει τον παγκόσμιο πόλεμο. Τα λόγια του Στάλιν: «'Η ειρήνη μπορεί να διασφαλισθεί αν οι λαοί πάρουν στα χέρια τους την υπόθεση της ειρήνης και την υπερασπιστούν ως το τέλος», δεν έχουν χάσει καθόλου την επικαιρότητά τους και την ορθότητά τους.

Είναι απαράδεκτο να επιζητούμε την ειρήνη με τίμημα την ελευθερία ενός λαού οποιοσδήποτε κι' αν είναι αυτός. 'Ο ιμπεριαλισμός πρέπει να εξαλειφθεί, πρέπει να καταληφθεί! Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Και αυτό το αποδείχνει η ιστορία του τελευταίου πολέμου.

Στο ζήτημα της ειρήνης επίσης οι ρεβιζιονιστές απομακρύνθηκαν από τις θέσεις του μαρξισμού, πρόδωσαν την υπόθεση της εργατικής τάξης και των λαών όλου του κόσμου. Συκοφαντώντας και κατηγορώντας τη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας και τους επαναστάτες πώς είναι πολεμοκάπηλοι, οι ρεβιζιονιστές έγιναν στην πράξη υπερασπιστές του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, καλύπτοντας τις ληστρικές τους ενέργειες. 'Η ιστορία του διεθνούς εργατικού κινήματος μάς διδάσκει πώς ούτε οι άστοι θεωρητικοί, ούτε οι πρόγονοι των σημερινών άποστατών, ούτε οι προδότες δεν έφθασαν σε τέτοιες μανούβρες.

***

Οι ρεβιζιονιστές ιεκέδονται από το σοσιαλισμό και το μαρξισμό, προκάλεσαν τη διάσπαση του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος. 'Από τη μια πλευρά,

βρίσκονται οι ρεβιζιονιστές με έπι κεφαλής τον Χρουντσώφ και τους κληρονόμους του, που με τους συμμάχους τους και τα άλλα άστικά πρακτορεία στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα προσπαθούν να εξαπατήσουν την επαναστατική έ-παγρύπνηση των μαζών και από την άλλη πλευρά αντι-παράτάσσονται οι πραγματικοί κομμουνιστές και μαζί μ' αυτούς ή εργατική τάξη και οι εργαζόμενες μάζες.

'Απέναντι στη σημερινή δύσκολη και περίπλοκη διεθνή κατάσταση, αυτό που είναι αναγκαίο είναι ή ένότητα των προοδευτικών και φιλειρηνικών δυνάμεων, ή ένότητα του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος. 'Η διεθνής εργατική τάξη έχει θυώσει επανειλημμένα το ιστορικό της δίδαγμα πώς όταν είναι ενωμένη είναι σε θέση να αντιπαρατάξει μια πραγματική και ίκανη δύναμη που μπορεί να αντισταθεί σταθερά στους έχθρους της, ίκανή να διασφαλίσει την ειρήνη. Μονάχα ο κοινός και σταθερός της αγώνας μπορεί να φρενάρι και να συγκρατήσει τους επιθετιστές, να επιβληθεί στον ιμπεριαλισμό.

'Η ένότητα είναι απαραίτητη. 'Αλλά τί είδους ένότητα; Ποιά χρησιμότητα μπορεί να έχει μια ένότητα διαμορφωμένη πάνω στη βάση της άρνησης των ιδεολογικών αρχών του μαρξισμού-λενινισμού; 'Οχι, μια τέτοια ένότητα δεν παρουσάζει καμιά χρησιμότητα. Δεν αντιπροσωπεύει τίποτε άλλο παρά μια συνθηκολόγηση απέναντι στους έχθρους του σοσιαλισμού. Να δώσουμε τη συγκατάθεσή μας για μια τέτοια ένότητα, αυτό θα εσήμαινε να αφήσουμε ελεύθερο το πεδίο στους ρεβιζιονιστές, να τους δώσουμε την ευχέρεια να επιδιώκονται στις προδοτικές τους ενέργειες και να έρχονται σε μυστικές συνεννοήσεις με τον ιμπεριαλισμό πίσω από τις πλάτες των λαών. Δεν μπορεί να υπάρξει ένότητα ανάμεσα στους επαναστάτες και σ' αυτούς που προδίνουν την εργατική τάξη, σ' αυτούς που προδίνουν το εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα των αποικιακών και εξαρτημένων λαών. 'Η ένότητα των κομμουνιστών με τους πράκτορες της άστικής τάξης στο εργατικό κίνημα είναι αδιανόητη. 'Οποιοσδήποτε εύχεται μια τέτοια «ένότητα» άποσκοπεί στη διάλυση του σοσιαλισμού και στην αντιμετάσταση.

Οι ρεβιζιονιστές χρησιμοποιούν τα διδάγματα του Λένιν. Προσπαθούν να κρύψουν την προδοσία τους κάτω από το κύρος των μεγάλων καθοδηγητών του διεθνούς προλεταριάτου. Αυτό αποτελεί μια άθλια άποπείρα που είναι καταδικασμένη σε άποτυχία.

'Ο Λένιν διεξήγαγε ανέλετο αγώνα εναντίον των «διορθωτών» του μαρξισμού κάθε είδους, ξεσκεπάσε τις ψευτο-επαναστατικές φλυαρίες των ρεβιζιονιστών, των ήγετών της Δεύτερης Διεθνούς και το πραγματικό τους πρόσωπο, πρόσωπο πρακτόρων της άστικής τάξης. Σε συνθήκες διάσπασης του εργατικού κινήματος ο Λένιν είχε πει πώς για να ενωθούμε πρέπει προηγούμενα να χωρίσουμε. Δεν μπορούμε να αγωνιστούμε όπως πρέπει εναντίον του ιμπεριαλισμού και της άστικής τάξης παραμένοντας δίπλα-δίπλα με τους πράκτορές της. Πρέπει να ξεκαθαρίσουμε ποιός είναι φίλος μας και ποιός είναι έχθρός μας.

Σήμερα, όσο ποτέ άλλοτε είναι αναγκαία ή πραγματική ένότητα, ή ένότητα των κομμουνιστών όλου του κόσμου στη βάση του μαρξισμού-λενινισμού και του προλεταριακού διεθνισμού. 'Ο δρόμος για μια τέτοια ένότητα περνάει από τη σταθερή πάλη εναντίον κάθε άποπείρας ανθεώρησης του μαρξισμού, παρά το γεγονός πώς οι αὐτοπροβίλους μπορούν να ορκίζονται και να έπι καλούνται όλους τους θεούς, να ισχυρίζονται πώς «ανάπτυσσουμε με δημιουργικό τρόπο» το μαρξισμό, πώς τον «προσαρμόζουμε» στη σημερινή κατάσταση. Είναι γνωστό σε όλους ποιόν εξυπηρετούν οι ενέργειες των σύγχρονων ρεβιζιονιστών στην Πολωνία, οι «γκομουλκικές» ραδιουργίες. Αυτό που είναι καθαρό, είναι πώς το αποτέλεσμα αυτού του «α-νοίγματος» δεν είναι ούτε μαρξισμός, ούτε σοσιαλισμός.

Σά συνέπεια των ρεβιζιονιστικών δολοπλοκιών, ή επαναστατική δράση των κομμουνιστικών και εργατικών κομ-

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

μάτων σε μερικές χώρες του σοσιαλιστικού στρατοπέδου και στην Ανατολική Ευρώπη, εξασθένησε.

Το κέντρο του επαναστατικού δάρους πέρασε στην Ανατολή, στις χώρες της Ασίας, της Αφρικής και της Λατινικής Αμερικής. Στις χώρες αυτές η επαναστατική πάλη έναντι του ιμπεριαλισμού πήρε μια νέα ανοδο οι χώρες αυτές είναι σήμερα ο αδύνατος κρίκος του ιμπεριαλισμού, εκεί η επαναστατική αντιιμπεριαλιστική πάλη διευρύνθηκε. Στις μαρξιστικές θέσεις στέκονται κόμματα τέτοια, όπως το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ιαπωνίας, το Κομμουνιστικό Κόμμα Ινδονησίας, τα κόμματα της Κορέας, του Βιετνάμ, της Αλβανίας και της Νέας Ζηλανδίας. Ανασυστάθηκαν τα κομμουνιστικά κόμματα στο Βέλγιο, στην Αυστραλία, στη Βραζιλία, κομμουνιστικές οργανώσεις συγκροτήθηκαν στην Ιταλία και στη Γαλλία, ενώ στην Κεϊλάνη οι κομμουνιστές ανέτρεψαν τη ρεβιζιονιστική καθοδήγηση. Η πάλη έναντι του ρεβιζιονισμού παίρνει κάθε μέρα περισσότερο πλάτος στο διεθνές κομμουνιστικό κί έργατικό κίνημα.

Διεθνείς σχέσεις: Για να οικοδομήσουμε το σοσιαλισμό πρέπει πριν απ' όλα να στηριζόμαστε στις δικές μας δυνάμεις. Κανένας, οποιαδήποτε κι αν είναι η καλή του θέληση, δεν μπορεί να προσφέρει την ευημερία σαν δώρο, ούτε μπορεί να μας εξασφαλίσει την οικονομική ανάπτυξη της χώρας. Δεν είναι δυνατό να οικοδομηθεί ο σοσιαλισμός υπολογίζοντας αποκλειστικά στη βοήθεια των άλλων χωρών επιπλέον σε καθορισμένες συνθήκες αυτό μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την ανεξαρτησία και την κυριαρχία της χώρας. Τέτοιες ειδικές σχέσεις υπάρχουν σήμερα σε συνέπεια του σφετερισμού της καθοδήγησης του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης από τους ρεβιζιονιστές. Ο Χρουστσώφ και οι κληρονόμοι του δίνουν μια «παράδοση» μορφή στην οικονομική βοήθεια στις άλλες χώρες. Αυτή είναι μια μορφή βοήθειας που θίγει την ανεξαρτησία, που αποβλέπει όχι μονάχα στην οικονομική και πολιτική εξάρτηση, αλλά επίσης και την υποδούλωση. Μια τέτοια πολιτική έρχεται σε αντίθεση με την πολιτική που όφειλε να ακολουθεί το Κομμουνιστικό Κόμμα Σοβιετικής Ένωσης με βάση τη σπουδαία ιστορική του αποστολή της πρωτοπορίας του διεθνούς κομμουνιστικού και εργατικού κινήματος.

Σήμερα, σε συνθήκες που στην πολιτική της καθοδήγησης του Κομμουνιστικού Κόμματος Σ.Ε. επικρατεί ο μεγαλορωσικός σωβινισμός, η εξάρτηση της οικονομίας μας από τη σοβιετική οικονομία κρύβει ένα μεγάλο κίνδυνο, τον κίνδυνο της ύποταξης και προσβάλλει την ανεξαρτησία του προλεταριάτου της χώρας μας. Η πραγματική ύπαρξη αυτού του κινδύνου αποδειχεται όχι μόνο από τον αποκλεισμό που επιβλήθηκε στην Αλβανία και στη Λαϊκή Δημοκρατία της Κίνας, έναντι των οποίων η Σοβιετική Ένωση πήρε μέτρα εφαρμόζοντας πολιτική έκφοβισμού απέναντί τους, αλλά αποδείχθηκε επίσης από το γεγονός πως οι ρεβιζιονιστές μας απέκριναν από το λαό τη δράση του Χρουστσώφ. Στη διάρκεια συζητήσεων που διεξήγαγε ο Χρουστσώφ με τους δυτικογερμανούς ιθύνοντες συμφώνησε μαζί τους για τη διάλυση της Λαοκρατικής Γερ-

μανικής Δημοκρατίας και υπό το πρόσχημα της υπογραφής συνθήκης ειρήνης έκανε φανερό πως ήταν έτοιμος να συζητήσει μαζί τους ακόμα και για το ζήτημα των μελλοντικών συνόρων της Γερμανίας, χωρίς να ληφθούν υπόψη τα σύνορα που καθορίστηκαν στο Πότσδαμ. Ός εκεί έφθασε ο Χρουστσώφ στην προδοτική του δραστηριότητα. Ήταν έτοιμος να πουλήσει στη Δυτική Γερμανία τη Λαοκρατική Γερμανική Δημοκρατία, όπως και τα δυτικά εδάφη μας. Αυτός είναι ο εγκάρδιος φίλος του Γκομούλκα, αυτός για τον οποίο ο τελευταίος έχυσε τόσα δάκρυα όταν απομακρύνθηκε από την εξουσία.

Ο Χρουστσώφ απομακρύνθηκε, αλλά οι συνεργάτες του και συνεχιστές του έργου του, παραμένουν. Η απομάκρυνσή του δεν άλλαξε τίποτα στη ρεβιζιονιστική πολιτική των σημερινών καθοδηγητών του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης. Ακριβώς για το λόγο αυτό το πρόσχημα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού μ' ένα ανεξάρτητο τρόπο με τη στήριξη πριν απ' όλα στις δικές μας δυνάμεις, αποχτάει για μας σήμερα πρωταρχική σημασία. Με δυο λόγια, η σοσιαλιστική οικονομία, χτισμένη με όρθο τρόπο με τις δικές μας δυνάμεις, θα μας επέτρεπε να έχουμε με τους γείτονές μας φιλικές σχέσεις και σχέσεις συνεργασίας στη βάση των αρχών της ισότητας, της ανεξαρτησίας και του αμοιβαίου όφελους. Η συνεργασία με την Ε.Σ.Σ.Δ. και τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες είναι προς το συμφέρον μας και ακόμα περισσότερο σήμερα είναι δύσκολο να διανοηθούμε την ανάπτυξη της οικονομίας μας χωρίς μια τέτοια συνεργασία, αλλά θα πρέπει επίσης να θυμίσουμε πως η κυριαρχία της Λαϊκής Πολωνίας πρέπει να θαμελιωθεί στέρεα επίσης και στον τομέα της οικονομικής ανεξαρτησίας.

Όφειλουμε να αναπτύξουμε οικονομικές σχέσεις με όλες τις σοσιαλιστικές χώρες που εφαρμόζουν τις αρχές της ισότητας, της ανεξαρτησίας και του αμοιβαίου όφελους.

Για παράδειγμα, δεν είναι καθόλου κανονικό οι εμπορικές σχέσεις και οι σχέσεις οικονομικής συνεργασίας της χώρας μας με τη Λαϊκή Δημοκρατία Κίνας να είναι περιορισμένες στο ελάχιστο (...).

Είναι αβάσιμη και επιζήμια η τάση που υπάρχει σήμερα, να καταφεύγουμε με κάθε θυσία στο δολλάριο.

Η πώληση των προϊόντων μας στις καπιταλιστικές χώρες, κάτω από την αξία του κόστους παραγωγής, δεν είναι όρθη. Με τον τρόπο αυτό ενεργούσε η κυβέρνηση πριν από τον πόλεμο. Στις σχέσεις μας με τις καπιταλιστικές χώρες οφείλουμε να τηρούμε αυστηρά την αρχή της αμοιβαιότητας και ειδικά του αμοιβαίου όφελους. Στις εμπορικές ανταλλαγές με τις χώρες αυτές δεν πρέπει σε καμιά περίπτωση να αποδεχόμαστε κανένα άλλο δρο. Σήμερα, σε συνέπεια της λαθμενής πολιτικής των ρεβιζιονιστών, η αγορά σιτηρών από τις ΗΠΑ αυξάνει από χρόνο σε χρόνο. Δεχόμαστε σιτηρά με πίστωση στα πλαίσια του δανείου που έχουν παραχωρήσει. Δυστυχώς, οι δροι του δανείου αυτού δεν είναι τόσο ευνοϊκοί όσο κι' αν ο Γκομούλκα προσπαθεί να μας κάνει να εξαπατηθούμε. Η εξόφληση του αμερικανικού δανείου και η πληρωμή των τόκων του αντιπροσωπεύει σήμερα ένα σοβαρότατο βάρος για την οικονομία της χώρας μας. Τα αμερικάνικα δημητριακά δεν ενισχύουν το βιομηχανικό μας δυναμικό, δεν αναπτύσσουν την οικονομία μας. Αυτά είναι καταναλωτικά δάνεια που δεν όφελουν τη χώρα μας. Συνδέονται επίσης με πολιτικούς δρους και πιό ανοιχτά ακόμα, έχουν σε σκοπό να επιτρέψουν στο Γκομούλκα να ενισχύσει το αντισοσιαλιστικό ρεβιζιονιστικό ρεύμα. Επιπλέον ο Γκομούλκα συμφώνησε με τους αμερικανούς να ελέγξουν οι τελευταίοι τη χρησιμοποίηση των δημητριακών που θα εισαχθούν από τις ΗΠΑ: οι ιμπεριαλιστές θέτουν τον δρο αυτό για να έχουν την εγγύηση πως τα δημητριακά αυτά δεν θα πωληθούν σε άλλες σοσιαλιστικές χώρες. Οι αμερικάνοι ειδικοί «βοηθούν» τις υπηρεσίες μας του εξωτερικού έμπορου που άσχολούνται με την εισαγωγή δημητριακών και ελέγχουν προσωπικά τη δραστηριότητα των υπηρεσιών αυτών. Ύστερ' απ' όλα αυτά

ΑΝΑΣΥΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

μπορούμε να δεβαιώσουμε πώς δεν βρισκόμαστε μπροστά σε μία εμπορική συμφωνία που κλείστηκε σε ισότιμη βάση. Η συμφωνία αυτή βασίζεται σε μειονεκτικούς όρους που είναι απαράδεκτοι, γιατί αφήνουν το δρόμο ανοιχτό στην αμερικάνικη οικονομική διείσδυση στην Πολωνία και θέτει την εσωτερική πολιτική της χώρας μας κάτω από την επιρροή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Σε ό,τι αφορά τις σχέσεις με τις σοσιαλιστικές χώρες πρέπει να στηρίζονται στις αρχές της αλληλεγγύης και της φιλίας, ενώ οι σχέσεις με τις καπιταλιστικές χώρες πρέπει να στηρίζονται στις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης με βάση το λενινιστικό πνεύμα.

Συνδεόμαστε με τους λαούς της ΕΣΣΔ με μία αδελφική φιλία και με παραδόσεις της κοινής πάλης εναντίον των χιτλερικών. Τη φιλία αυτή οφείλουμε να τη διατηρήσουμε. Οι πολωνοί κομμουνιστές έχουν από πολύ καιρό καθορίσει τη στάση τους και τις σχέσεις τους με την ΕΣΣΔ. Οι Πολωνοί καμμουνιστές αγωνίστηκαν στη διάρκεια της περιόδου ανάμεσα στους δυο παγκόσμιους πολέμους για την υπεράσπιση της χώρας των Σοβιετών, αγωνίστηκαν εναντίον του εσωτερικού φασισμού και του διεθνούς φασισμού, παρά την τρομοκρατία, τις φυλακίσεις και τις καταδίδες σε θάνατο. Η φιλία ανάμεσα στις χώρες μας ενισχύθηκε περισσότερο στον κοινό αγώνα στη διάρκεια της περιόδου της κατοχής. Υποβλήθηκαμε στην πιο άγρια καταπίεση και την πιο άνελητη σφαγή, όχι μονάχα από τους χιτλερικούς κατακτητές, αλλά επίσης και από την πολωνική αντίδραση· δεν πάψαμε και τότε να τηρούμε τη διεθνιστική στάση μας.

Στα μεταπολεμικά χρόνια, η φιλία ανάμεσα στην ΕΣΣΔ έγινε η λυδία λίθος της πολιτικής της χώρας μας. Η αλήθεια αυτή και η γραμμή αυτή θριάμβευαν, πέρασαν από τη δοκιμασία της ιστορίας. Είμαστε και τώρα κηρυγμένοι υπέρ της μεγάλης και ατράνταχτης αυτής φιλίας, αλλά οι σημερινοί καθοδηγητές του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης απομακρύνθηκαν από το μαρξισμό-λενινισμό, πράγμα που εκπροσωπεί ένα κίνδυνο για τα ζωτικά συμφέροντα της Πολωνίας. Για το λόγο αυτό θα τηρήσουμε τις αρχές της φιλίας και της συνεργασίας αυτής, αποκλείοντας τους σημερινούς καθοδηγητές του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης. Παραμένουμε στο πλευρό του σοβιετικού λαού, στο πλευρό των σοβιετικών κομμουνιστών, αλλά δεν μάζευσουμε τίποτα με τους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές που πρόδωσαν τα συμφέροντα του σοσιαλισμού, που συνεργάζονται και συνεννοούνται με τους αμερικανούς ιμπεριαλιστές, ακολουθούν τις έπασιχυντες και προδοτικές ιδιοπολοκίες του Χρυστού. Θα αγωνισθούμε για να προασπίσουμε τη φιλία μας με την ΕΣΣΔ από την απειλή του μεγαλορωσικού σωδινισμού, αυτού του μόνιμου έγχρου του λαού μας και της ανεξαρτησίας της χώρας μας. Είμαστε πεπεισμένοι πώς η νίκη των σοβιετικών κομμουνιστών που αγωνίζονται εναντίον του ρεβιζιονισμού του δικού τους κόμματος θα έχει σαν αποτέλεσμα την ενίσχυση της πολωνοσοβιετικής φιλίας.

Είμαστε κηρυγμένοι υπέρ της ανάπτυξης και της ενίσχυσης της φιλίας με τον κινέζικο λαό και το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, που κρατάει ψηλά την επαναστατική ση-

μαία του μαρξισμού-λενινισμού στον αγώνα εναντίον του ιμπεριαλισμού και του ρεβιζιονιστικού του προκτορείου στο διεθνές κομμουνιστικό και εργατικό κίνημα. Θέλουμε να ενισχύσουμε τη φιλία με τον ήρωικό λαό και το ήρωικό Κόμμα Έργασίας της Άλβανίας, που μπόρεσε να αντιμετωπίσει τιμημένα την ξέφρενη πίεση του Χρυστού, στέκοντας σε θέσεις αρχής και παραμένει πιστό στη μαρξιστική ιδεολογία. Θέλουμε να ενισχύσουμε τους φιλικούς δεσμούς με τις άλλες σοσιαλιστικές χώρες και με τους άλλους λαούς που αγωνίζονται εναντίον του ιμπεριαλισμού και για την απελευθέρωσή τους.

Οι σχέσεις μας με τις καπιταλιστικές χώρες πρέπει να στηρίζονται στις αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης, όπως καθορίστηκαν και εφαρμόστηκαν από το Λένιν και όχι όπως ερμηνεύονται και εφαρμόζονται από τους ρεβιζιονιστές. Οι λενινιστικές αρχές της ειρηνικής συνύπαρξης με τις καπιταλιστικές χώρες υπηρετούν τον αγώνα για την υπεράσπιση της ειρήνης, υπηρετούν τη συνεργασία στον αγώνα εναντίον του καπιταλισμού και ιδεν αποτελούν μία συμφωνία με τους ιμπεριαλιστές εναντίον των λαών και εναντίον της διεθνούς εργατικής τάξης. Ο Λένιν υπογράμμιζε με δύναμη, πως εφαρμόζοντας πολιτική ειρήνης, οι σοσιαλιστικές χώρες (στην εποχή που υπήρχε μονάχα η Σοβιετική Ένωση) ιδεν πρέπει να φθάνουν σε συμβιβασμούς στον ιδεολογικό τομέα· δεν πρέπει να απαρνούνται την ταξική πάλη και τη στερέωση της αλληλεγγύης με την εργατική τάξη των καπιταλιστικών χωρών. Τέτοιο συμβιβασμοί δεν έχουν σχέση με την ειρηνική συνύπαρξη, αλλά αποτελούν αντίθετα συνθηκολόγηση απέναντι στον ιμπεριαλισμό· δεν συντελούν στην υπεράσπιση της ειρήνης, αλλά αντίθετα βοηθούν τον ιμπεριαλισμό στον αγώνα που διεξάγει. Ο ιμπεριαλισμός είναι μία άστειρευτη πηγή πολέμου και αποτελεί μία ιδιάρκη πρόκληση για την ειρήνη, αλλοιώς και δεν θα ήταν ιμπεριαλισμός. Οι παρακλήσεις και τα έγκωμια που απευθύνονται στον έχθρο από τους ρεβιζιονιστές δεν εξυπηρετούν σε τίποτα. Ο λύκος δεν αλλάζει ποτέ, τροχίζει πάντοτε τα δόντια του για νέες επιθέσεις. Μονάχα ο φόβος της ήττας μπορεί να σταματήσει τον ιμπεριαλισμό από την εξεπάλωση της επίθεσης. Η ειρηνική συνύπαρξη πρέπει να νικήσει στη διάρκεια μιας συνεχούς πάλης εναντίον του ιμπεριαλισμού και του καπιταλισμού, κινητοποιώντας εναντίον τους δύο και πιο μεγάλες κοινωνικές δυνάμεις, εξασθενίζοντας τη δύναμη του ιμπεριαλισμού και καταφέροντας αποφασιστικά χτυπήματα στην παραμικρότερη απόπειρα επίθεσης από μέρους του. Η ειρήνη δεν μπορεί να παραχωρηθεί από τους ιμπεριαλιστές, η ειρήνη πρέπει να κατακτηθεί. Αυτή είναι η ουσία και το πνεύμα της λενινιστικής πολιτικής της ειρηνικής συνύπαρξης, η μόνη πολιτική που μπορεί να μάς καθοδηγήσει στον αγώνα για την ειρήνη. Μπροστά στην κατάσταση αυτή, ποιά είναι τα θεμελιώδη καθήκοντα της οικοδόμησης του σοσιαλισμού στην Πολωνία;

Πρέπει να μπει τέλος στην πορεία που απομακρύνει την Πολωνία από το σοσιαλισμό. Η εργατική τάξη ιδεν μπορεί να επιτρέψει την εξουσία να τη σφετερισθεί ή αστική τάξη. Οφείλουμε να ενεργήσουμε έτσι, ώστε οι ρεβιζιονιστές να συνθηκολογήσουν, οφείλουμε να τους ξεσκεπάσουμε και να τους απομακρύνουμε για να ανοίξει ο δρόμος για τη συνεπή οικοδόμηση του σοσιαλισμού στη χώρα μας.

Η κύρια βάση του σοσιαλισμού στην Πολωνία είναι η βιομηχανία. Διαθέτουμε σήμερα μία μεγάλη συγχρονισμένη βιομηχανία που οικοδομήθηκε με τις θυσίες και τον ιδρώτα της εργατικής τάξης, με τη γαμάτη αυταπάτηση δουλειά των λαϊκών μαζών. Η βιομηχανία αυτή πρέπει να ενισχυθεί και να εκσυγχρονισθεί ακόμα περισσότερο. Δεν πρέπει αυτή να είναι μονάχα η φιλοδοξία μας, αλλά από σήμερα πρέπει να ρίξουμε στέρεα βάση για την ανύψωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων μαζών, πρέπει να την κάνουμε μία πραγματική πηγή ευημερίας για το άμεσο μέλλον.

(Συνεχίζεται στο επόμενο τεύχος)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ 23^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.

Οι ρεβιζιονιστές ηγέτες του Κ.Κ.Σ.Ε., στην προσπάθειά τους να συγκαλύψουν τους πραγματικούς σκοπούς του 23ου Συνεδρίου του Κ.Κ.Σ.Ε. και να σκορπίσουν τη σύγχυση γύρω απ' αυτό, απέστειλαν στα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα προσκλήσεις για αποστολή αντιπροσωπειών τους στο συνέδριο αυτό.

Στο προηγούμενο τεύχος της «Αναγέννησης» δημοσιεύσαμε την απάντηση της Κ.Ε. του Κ.Κ. Κίνας, με την οποία αποκαλύπτονταν η υποκρισία και οι πραγματικοί σκοποί των χρουστασφικών ρεβιζιονιστών. Επίσης, δημοσιεύσαμε μια δήλωση του Ζάκ Γκριπά, Γραμματέα του Κ.Κ. Βελγίου, σχετικά με το 23ο Συνέδριο. Σήμερα, δημοσιεύουμε τις απαντήσεις και ντοκουμέντα διαφόρων κομμουνιστικών και εργατικών κομμάτων, που φωτίζουν παραπέρα την ουσία του προβλήματος αυτού.

Το Κόμμα Έργασίας Άλβανίας αρνείται να δεχθεί την πρόσκληση για το 23ο Συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε.

Άρθρο της «Ζέρι ι Πόπουλιτ» της 22 Μαρτίου 1966

Δίνουμε την περίληψη ενός άρθρου του Γραφείου Σύνταξης της «Ζέρι ι Πόπουλιτ», που φέρει τον τίτλο: «Οι χρουστασφικοί ρεβιζιονιστές προδότες έφθασαν στο συνέδριό τους με ένα άπολογισμό μεγάλων άποτυχιών».

Η Κεντρική Επιτροπή του Κόμματος Έργασίας Άλβανίας αρνήθηκε να αποδεχθεί την επιστολή με την οποία προσκαλούνταν να στείλει αντιπροσωπεία στο 23ο Συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης. Το Κόμμα Έργασίας Άλβανίας δεν είχε και δεν πρόκειται να αποκαταστήσει σχέσεις με τους προδότες του κομμουνισμού, με τους αποστάτες του μαρξισμού-λενινισμού. Άλλα ό αλβανικός λαός και το Κόμμα Έργασίας της Άλβανίας θα παραμείνουν πάντοτε άφοσιωμένοι φίλοι του λαού και των επαναστατών της Σοβιετικής Ένωσης και θα βρίσκονται πάντοτε στο πλευρό τους.

Η σοβιετική ρεβιζιονιστική καθοδήγηση δίνει τώρα το τελευταίο χέρι στις μεγάλες της προετοιμασίες: στο σκάνδαλο και στη διαφήμιση του 23ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ. Ο ρεβιζιονιστικός προπαγανδιστικός μηχανισμός δραστηριοποιήθηκε για να δημιουργήσει στους ανθρώπους μια άτμσφαιρα τεχνητού ενθουσιασμού, μια ψεύτικη ατμόσφαιρα άναμνης σπουδαίων αποφάσεων και ριζικών «στροφών». Άλλα οι μεγάλες δυσκολίες και οι βαθείες αντιθέσεις που καθλώνουν τη σοβιετική ρεβιζιονιστική καθοδήγηση δεν μπορούν να αποκρυβούν και να καμουφλαριστούν εύκολα.

Η χρουστασφική γραμμή, που διατυπώθηκε και καθιερώθηκε στο 20^ο και 22^ο συνέδριο και που την υιοθέτησαν και την υπερασπίζονται οι νέοι καθοδηγητές του ΚΚΣΕ, απέτυχε σε όλα τα μέτωπα. Η κατάσταση των σοβιετικών

εργαζομένων χειροτέρεψε, στη χώρα επικρατεί ένα πνεύμα πεσιμισμού και ήττοπάθειας, το κύρος και η επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης στον κόσμο εξασθένησε:

Το πρόβλημα Στάλιν παραμένει για τους χρουστασφικούς ρεβιζιονιστές ένα σκληρό κόκκαλο στο λαιμό. Έπανερχονται πάλι σ' αυτό γιατί προσκρούουν σε μια άκατάπαυστα αυξανόμενη αποδοκιμασία και αντίσταση των κομμουνιστών και του σοβιετικού λαού, όπως και των εργαζομένων και των επαναστατών των άλλων χωρών. Με την πείρα τους, οι άνθρωποι διαπιστώνουν πως η γραμμή που εφαρμόζεται κάτω από το σύνθημα της πάλης εναντίον του Στάλιν και του «σταλινισμού», ήταν μια αντιμαρξιστική, ρεβιζιονιστική και προδοτική γραμμή από την πρώτη στιγμή της εφαρμογής της. Η σημερινή σοβιετική καθοδήγηση υποχρεώθηκε να έλξει στην υπόθεση Στάλιν, προσπαθώντας να κάνει πιστευτό πως προχωράει σε μια «άντικειμενική» εξέταση του ρόλου του.

Άλλα είναι δυνατό να διορθωθεί η θέση απέναντι στο Στάλιν και να αποκατασταθεί ο Ι. Στάλιν από μια ρεβιζιονιστική θέση; Αυτό δεν μπορεί να γίνει ποτέ. Αν το έκαναν θα γκρέμιζαν τη βάση του οικοδομήματός τους, θα έκαναν καμμάτια όλκληρη τη γραμμή του 20 και 22 συνεδρίου που στηρίζεται στον αντισταλινισμό.

Ένα από τα δύσκολα προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι σοβιετικοί καθοδηγητές είναι η υπόθεση του Χρουστασφ, δηλαδή η δικαιολόγηση του πραξικοπήματος που είχε σαν ατούργους τους παλιούς όπαδους και τους πιο κοντινούς συνεργάτες του.

Δεν μπορεί παρά στο συνέδριο να είπωθούν μερικά λόγια εναντίον του, αλλά κανένας δεν πρέπει να περιμένει να δει τους σοβιετικούς καθοδηγητές να ξεπεράσουν τα δ-

ρια των γενικών και ανώδυνων επιπλήξεων. "Αν Έλεγαν την αλήθεια, θα έπρεπε να αποκαλύψουν τις μεγάλες συνωμοσίες που εξύφαναν με τον Χρυστσώφ έναντι του Σοβιετικού Κόμματος και του σοβιετικού λαού, έπρεπε να δείξουν τα παρασκήνια, τις ίντριγκες και τις πραξικοπηματικές μεθόδους στις άλλες θέσεων στην καθοδήγηση του κόμματος και του κράτους.

Οι νέες οικονομικές μεταρρυθμίσεις που εφαρμόστηκαν τώρα στη Σοβιετική Ένωση δδγήσαν στην εγκαθίδρυση καπιταλιστικών παραγωγικών σχέσεων. Υιοθετώντας την πείρα της κλίμας Τίτο στη διαχείριση και στη διεύθυνση της οικονομίας, οι ρεβιζιονιστές καθοδηγητές δημιούργησαν όλες τις προϋποθέσεις και τις συνθήκες για την παλινόρθωση του καπιταλισμού. "Εξω από τις ολέθριες συνέπειες που είχαν στη σοβιετική οικονομία οι μεταρρυθμίσεις των χρυστσωφικών, το ίδιο όπως στη Γιουγκοσλαβία, έτσι και στη Σοβιετική Ένωση, το ξένο κεφάλαιο άρχισε να χώνει τη μύτη του. Η σοβιετική οικονομία, παρά το γεγονός πως είναι οικονομία μιάς μεγάλης χώρας, πέφτει βαθμιαία στα γράναζια του μονοπωλιακού κεφαλαίου των ΗΠΑ, της Γαλλίας, της Αγγλίας, της Ιαπωνίας κλπ. Στην πραγματικότητα, διαπραγματευόμενοι με τον ιαπωνικό ιμπεριαλισμό και διαθέτοντας του τη σιθιριανή αγορά, οι χρυστσωφικοί ενθαρρύνουν άνοιχτα τις επιθετικές και έπεκτατικές τάσεις του ιαπωνικού ιμπεριαλισμού στην πρώτη γραμμή, έναντι της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας και της Λαοκρατικής Δημοκρατίας της Κορέας. Οι τάσεις αυτές συμπίπτουν με τις αντικινηζικές επιδιώξεις των σημερινών σοβιετικών καθοδηγητών.

Η προδοτική πολιτική των χρυστσωφικών ρεβιζιονιστών που οδηγεί στην αποκατάσταση του καπιταλισμού στη Σοβιετική Ένωση, φανερώνεται επίσης στη γέννηση όρισμένων οίκτρων φαινομένων στον τρόπο ζωής, στην κουλτούρα και στο πρόβλημα των εθνοτήτων. Ένα κλίμα φιλελευθερισμού, παρακμής, άγκαλιάζει τώρα τη φιλογιγική και καλλιτεχνική ζωή της Σοβιετικής Ένωσης, σε συνέπεια της αντίσσοσιαλιστικής και αντιμαρξιστικής πολιτικής που εφαρμόζει η ρεβιζιονιστική καθοδήγηση στον τομέα της κουλτούρας. Οι «πολιτιστικές ανταλλαγές» με τις δυτικές χώρες συντελούν στη μίμηση του αμερικάνικου τρόπου ζωής, προκαλούν τον έκφυλισμό της νεολαίας και την αύξηση της διαφθοράς. Οι έντυπωσιακοί τίτλοι για τις κλοπές, τις απάτες, τις πλαστογραφίες, τις αίσχρο-κέρδεις κλπ. γεμίζουν τώρα τις σοβιετικές εφημερίδες.

Οι Μπρέζνιεφ, Κοσύγκιν, Σουσλόφ, Μικογιάν και συντροφία είναι οι υπεύθυνοι των μεγάλων οικονομικών και πολιτικών δυσκολιών που γνωρίζει ο σοβιετικός λαός,

Όφείλουν να λογοδοτήσουν για την προδοσία τους μπροστά στο Κόμμα και του σοβιετικούς λαούς. Άλλα κανένας δεν έλπιζει πως στο συνέδριο αυτό οι χρυστσωφικοί ρεβιζιονιστές θα αναγνωρίσουν άνοιχτά την εϋθύνη τους.

Οι σημερινοί σοβιετικοί καθοδηγητές καταφεύγουν σε μιά πανούργα δημαγωγία για να εφαρμόσουν τη γραμμή της χρυστσωφικής προδοσίας, την ολέθρια γραμμή του 20 και 22 συνεδρίων. Αυτό είναι φανερό όχι μονάχα στο έσωτερικό, αλλά και στο διεθνές πεδίο. Προσπαθούν να δημιουργήσουν την εντύπωση πως διόρθωσαν και διορθώνουν κάποιο πράγμα στην εξωτερική πολιτική, προβάλλοντας με τα συνθήματα του «αντιιμπεριαλισμού», της «ένότητας δράσης» και της «υποστήριξης των αγώνων των λαών». Άλλα όλα αυτά τα ψεύτικα συνθήματα και δη αυτή η πανούργα τακτική ξεσκεπάστηκαν.

Οι σημερινοί σοβιετικοί καθοδηγητές είναι άκριβώς αυτοί που βάθυναν και ανέπτυξαν ακόμα περισσότερο την πολύμορφη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία, προδίνοντας στο όνομα της συνεργασίας αυτής τα ζωτικά συμφέροντα των λαών. Αυτοί είναι που επιδιώκουν με όλα τα μέσα να υποτάξουν τον ήρωικό βιετναμέζικο λαό και να σώσουν τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό από την ήττα στο Βιετνάμ, επιδιώκονοι σε κάθε είδους θωμερά παζαρέματα εις βάρος του βιετναμέζικου λαού. Αυτοί είναι που συνδέθηκαν

σε μιά «Έρρη Συμμαχία» με τον ιαπωνικό ιμπεριαλισμό και τις άλλες αντιδραστικές δυνάμεις για να κλείνουν τη Λαϊκή Κίνα σε ένα «πύρινο κύκλο» και να απειλήσουν τη Λαοκρατική Δημοκρατία της Κορέας. Αυτοί είναι που έπιζητούν με όλα τα μέσα να «κλείσουν μιά νέα συμφωνία με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές σχετικά με την άποκαλούμενη «άποτροπή της διάδοσης των πυρηνικών όπλων» και να τη χρησιμοποιήσουν σαν ένα μέσο για να εξασφαλίσουν το σοβιετοαμερικάνικο μονοπώλιο για την πρακτική του έκδιασμού έναντι των άλλων χωρών. Αυτοί είναι που στην Εϋρώπη άφησαν τον ιμπεριαλισμό ανενόχλητο να εφαρμόζει την πολιτική της «συμφιλίωσης» και της διατήρησης του στάτους κβο στην περιοχή αυτή του κόσμου, αφήνοντας στον ιμπεριαλισμό ελευθερία ενεργειών για να έπεκτείνει την έπιθεση στην Άνατολή. Οι νέοι σοβιετικοί καθοδηγητές όχι μόνο δεν έκαναν κανένα βετικό βήμα για να διορθώσουν τα λάθη του παρελθόντος, αλλά βάθυναν ακόμα περισσότερο τη διάσπαση στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα και στο σοσιαλιστικό στρατόπεδο.

Οι σοβιετικοί καθοδηγητές πρέπει να στιγματισθούν, γιατί κάθισαν στο ίδιο τραπέζι με τους πιο χρεωκοπημένους αντιδραστικούς, τέτοιους όπως είναι οι αντιπρόσωποι της κλίμας του Τσάνγκ Κάϊσέκ, για να συζητήσουν για τη δημιουργία άσιατικής Τράπεζας, που όργάνωσε ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός για τη συνεργασία με τον τελευταίο προς το σκοπό της δημιουργίας ένοπλων δυνάμεων του ΟΗΕ γιατί υιοθέτησαν μιά έχθρική και δυσφημιστική στάση απέναντι στο Κομμουνιστικό Κόμμα 'Ινδονησίας και ενθάρρυναν και υποστήριξαν τις αντιδραστικές δυνάμεις της δεξιάς γιατί άνοιξαν ρήγματα και σπέρνουν τη διάσπαση στις γραμμές των αντιιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην Άσία, στην Άφρική και στη Λατινική Άμερική για να τις απομακρύνουν από τον αγώνα έναντι του ιμπεριαλισμού και του άποικισμού και γιατί διεξάγουν μιά ανατρεπτική δραστηριότητα και εφαρμόζουν πολιτική διαφθοράς ανάμεσα στους ρεβιζιονιστές ήγέτες των κομμουνιστικών και έργατικών κομμάτων και έξαπολύουν επιθέσεις μεγάλης έκτασης έναντι των μαρξιστών-λενινιστών.

Οι σημερινοί σοβιετικοί καθοδηγητές είναι εκείνοι που με το Ν. Χρυστσώφ χάλκευσαν τις πιο έπαίσχυντες συκοφαντίες έναντι του Κόμματος Έργασίας της Άλβανίας στη διάρκεια του 22ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ, έπέβαλαν έναν οικονομικό άποκλεισμό της χώρας αυτής και διέκοψαν ακόμα τις διπλωματικές σχέσεις με τη Λαϊκή Δημοκρατία Άλβανίας.

Οι νέοι σοβιετικοί καθοδηγητές ξεπερνώντας κάθε όριο αναιδίας, προσκάλεσαν τις τελευταίες μέρες το Κόμμα Έργασίας Άλβανίας να στείλει μιά αντιπροσωπεία στο 23ο συνέδριο. Άλλα η Κεντρική Έπιτροπή του Κόμματος Έργασίας Άλβανίας άρνήθηκε με περιφρόνηση να δεχθεί και την έπιστολή σχετικά με την πρόσκληση αυτή, γιατί τώρα, ανάμεσα στο Κόμμα Έργασίας Άλβανίας και στην προδοτική σοβιετική ρεβιζιονιστική καθοδήγηση δεν υπάρχει κανένας δεσμός ούτε κομματικός ούτε κρατικός.

Για τους μαρξιστές-λενινιστές, είναι φανερό πως περισσότερο άπ' ότι στο παρελθόν, η σοβιετική ήγεσία βρίσκειται χωμένη στο δόρυβο της προδοσίας και του αντιμαρξισμού. Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία πως στο 23ο συνέδριο θα προσπαθήσουν να παρουσιασθούν σαν άνθρωποι που προσπαθούν να διορθώσουν τη γραμμή του Χρυστσώφ σε όρισμένες πλευρές, σαν υπερασπιστές της ένότητας που θέλουν να άποφεύγουν τις άκρότητες. Άλλα αυτή θα είναι μιά καινούργια μπλόφα, όπως οι έκκλήσεις τους για κατάπαυση της πολεμικής. Τις μέρες αυτές, συζητιέται στους κόλπους του ΚΚΣΕ μιά αντικινηζική έκθεση και η έκθεση αυτή έχει στολαί έπιπλέον σε άλλα ρεβιζιονιστικά κόμματα. Η αντικινηζική αυτή έκθεση θυμίζει τη θλιβερή μυστική έκθεση που παρουσίασε ο Χρυστσώφ στο 20ο συνέδριο έναντι του Ι. Στάλιν.

Είναι φανερό πως τώρα, στο 23ο συνέδριο, οι σοβιετι-

κοὶ καθοδηγητὲς θὰ ἐνεργήσουν σὰ συνωμότες. Φοβούνται τὸ φῶς, φοβούνται τὴν ἀντιπαράθεση καὶ τὴν πολεμικὴ. Θὰ ἐνεργήσουν στὰ κρυφά, στὰ παρασκῆνια.

Ἄλλὰ ὅ,τι κι' ἂν κάνουν, ὅποιαδήποτε τακτικὴ καὶ διηγετική κι' ἂν μεταχειριστοῦν, οἱ ἰδίοι σοβιετικοὶ καθοδηγητὲς θὲν θὰ ἐπιτύχουν τὸ σκοπὸ τους. Οἱ μαρξιστὲς-λενινιστὲς καὶ οἱ ἐπαναστάτες, παντοῦ στὸν κόσμον, θὰ δυναμώσουν τὸν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῆς ρεβιζιονιστικῆς προδοσίας. Εἴμαστε βέβαιοι, πὼς ὁ σοβιετικὸς λαὸς, ποὺ ἔχει λαμπρὲς ἐπαναστατικὲς παραδόσεις καὶ ἔχει ἀντιμετωπίσει μεγάλες θύελλες, ἰδὲν θὰ ἀφεθεῖ νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ τὴ διηγετική τῆς ρεβιζιονιστικῆς κλίμας. Ἐχει κατανοήσει πὼς

ἡ αἰτία ὧλων τῶν κακῶν, πῶν σοβαρῶν δυσκολιῶν ποὺ στέκονται μπροστά του, πῶν κινδύνων καὶ τῶν ἀπειλῶν ποὺ θαρραίνουν πάνω του, ἡ πηγὴ ὧλων αὐτῶν βρίσκεται στὸ ρεβιζιονισμό, στὴ γραμμὴ τοῦ 20οῦ καὶ 22οῦ συνεδρίων. Ὁ μεγάλος σοβιετικὸς λαὸς καὶ οἱ πραγματικοὶ μπολσεβίκοι ἰδὲν θὰ ἀνεχθοῦν νὰ τοὺς προδίνουν καὶ νὰ τοὺς ἐξαιπατοῦν γιὰ πολὺ καιρὸ μιὰ ὁμάδα ἀποστατών. Θὰ ρθεῖ γρήγορα ἡ μέρα ποὺ θὰ θέσουν τέλος στὴν κυριαρχία τῶν ρεβιζιονιστῶν ἀποστατών καὶ θὰ θαδίσουν πρὸς τὰ ἐμπρός, στὸ πλευρὸ τῶν ἐπαναστατῶν ὅλου τοῦ κόσμου, στὸν ἀκτινοβόλο δρόμο τῆς σοσιαλιστικῆς ἐπανάστασης ποὺ χάραξαν οἱ Λένιν καὶ Στάλιν.

Τὸ Κ.Κ. Νέας Ζηλανδίας ἀπέρριψε τὴν πρόσκληση τοῦ ΚΚΣΕ

Ὁ Οὐίλκοξ, γενικὸς γραμματέας τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Νέας Ζηλανδίας, σὲ ἓνα τηλεγράφημα ποὺ ἀπηύθυνε ἐξονόματος τῆς Πολιτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΚΚΚΝΖ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Σοβιετικῆς Ἐνωσης, ἀπέκρουσε τὴν πρόσκληση τοῦ ΚΚΣΕ γιὰ τὴν ἀποστολὴ ἀντιπροσωπείας στὸ 23ο συνέδριο. Παραθέτουμε τὸ πλήρες κείμενο τοῦ τηλεγραφήματος:

«Σὰς εὐχαριστοῦμε ποὺ μᾶς καλέσατε νὰ ἰστέιλωμε στὸ 23ο συνέδριό σας μιὰ ἀδελφικὴ ἀντιπροσωπεία τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Νέας Ζηλανδίας.

Ἀφοῦ τὴν πήραμε ὑπόψη μας, μὲ λύπη μας σὰς ἱδλώνουμε πὼς θὲν ἀποδεχόμαστε τὴν πρόσκλησή σας, ὅταν εἶναι γνωστὲς οἱ ἰδεολογικὲς διαφορὲς ἀνάμεσα στὰ δύο κόμματά μας καὶ ἀνάμεσα στὴν καθοδήγηση τοῦ ΚΚΣΕ

καὶ ἰσὲ ὀρισμένα ἄλλα ἀδελφὰ κόμματα ποὺ παραμένουν σταθερὰ προσηλωμένα στὶς ἀρχὲς τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ καὶ ἀπορρίπτουν τὶς ἐπαίσχυντες ἰδέες τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ καὶ ὅταν οἱ διαφορὲς αὐτὲς θὲν ἀντιμετωπίζονται ποτὲ ἀπὸ τὴν πλευρὰ σας μὲ ἓνα μαρξιστικὸ-λενινιστικὸ πνεῦμα.

Μπροστὰ στὴν κατάσταση αὐτὴ θεωροῦμε πὼς ἡ παρουσία μας θὲν θὰ ἔχει καμμιά χρησιμότητα. Στὴν πραγματικότητα, θὰ ἀποτελοῦσε μιὰ δοκιμασία γιὰ μᾶς, συμπετόχοντας στὶς ἐργασίες σας καὶ ἴσως αὐτὸ νὰ ἦταν ἀμοιβαῖο.

Θὰ μᾶς ἐπιτρέψετε νὰ ἀπευθύνουμε χαιρετισμὸ στὰ μέλη τοῦ ΚΚΚΣΕ μαζί μὲ τὶς εὐχὲς μας οἱ συζητήσεις τους νὰ διεξαχθοῦν στὴ βάση τῶν μαρξιστικῶν-λενινιστικῶν ἀρχῶν ποὺ τόσο λαμπρὰ τὶς ἐξέφρασαν στὴ θεωρία καὶ στὴν πράξη οἱ Μάρξ, Ἐνγκελς, Λένιν καὶ Στάλιν».

Τὸ Κ.Κ. Ἰαπωνίας ὀρνήθηκε νὰ στείλει ἀντιπροσώπους στὸ 23ο Συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ

Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Ἰαπωνίας ἀπηύθυνε στὶς 25 Μαρτίου μιὰ ἐπιστολὴ, μὲ τὴν ὁποία ἀπέρριπτε τὴν πρόσκληση νὰ στείλει ἀντιπροσώπους στὸ 23ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ. Παραθέτουμε τὸ πλήρες κείμενο τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς:

Λάβαμε τηλεγράφημά σας μὲ ἡμερομηνία 21 Φεβρουαρίου 1966, μὲ τὸ ὁποῖο προσκαλεῖτε τὸ κόμμα μας νὰ στείλει δύο ἀντιπροσώπους νὰ παραστοῦν στὸ 23ο συνέδριο τοῦ ΚΚΣΕ, ποὺ θὰ συγκληθεῖ στὶς 29)3.

Οἱ στενὲς σχέσεις ποὺ ὑπῆρχαν γιὰ πολὺν καιρὸ ἀνάμεσα στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰαπωνίας καὶ στὸ ΚΚΣΕ ἐκφυλίστηκαν τὰ τελευταῖα χρόνια σὲ ἀσυνήθιστο βαθμὸ ἀπ' ἀφορμὴ τὶς διαφορὲς ἀπόψεων πάνω σὲ ζητήματα ἀρχῆς ποὺ ἐμφανίστηκαν ἰσχυροὺς κόλπους τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος. Τὸ Μάιο 1964, ὑποστηρίξατε ἀνοικτὰ τὰ ἀντικομματικά στοιχεία, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Γιοσίο Σίγγκα, ποὺ ἀποκλείστηκε ἀπὸ τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰαπωνίας. Τὸν Ἰούλιο τοῦ ἴδιου χρόνου δώσατε σὲ ἰθροσιότητα, καὶ μὲ μονόπλευρο τρόπο, τὴν ἐπιστολή σας μὲ ἡμερομηνία 18 Ἀπριλίου 1964, ὅπου ἀνάμεσα στὰ ἄλλα ἦταν καὶ γεμάτη ἀπὸ ἱριστὲς ἐναντίον τοῦ κόμματός μας. Ἡ συμπεριφορὰ αὐτὴ ὑπὸνόμεσε μὲ ἀποφασιστικὸ τρόπο τὶς ἀδελφικὲς σχέσεις τῶν δύο κομμάτων μας.

Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰαπωνίας, σὲ μιὰ ἀπάντηση μὲ ἡμερομηνία 26 Αὐγούστου 1964 καὶ σὲ δημόσιες κριτικὲς καὶ ἀντικρούσεις ὕστερα ἀπὸ τὶς ἐπιθέσεις σας, τὶς

ἐπεμβάσεις ἰσας καὶ τὶς ἀνοικτὲς ἀνατρεπτικὲς ἐνέργειές σας, ποὺ ἐξαναγκάστηκε καὶ ἔκρινε ἀναγκαῖο νὰ σὰς ἀπευθύνει, κριτικάρισε ἥδη μὲ συγκεκριμένο τρόπο τὶς ἀθεμένες ἐνέργειές σας καὶ τὶς ἐσφαλμένες θέσεις σας, ποὺ ἀποσκοποῦσαν στὴ δικαιολόγησή τους. Ταυτόχρονα τὸ Κόμμα μας ἐξέθεσε καθαρὰ τὴ θέση του σὲ ὅ,τι ἀφορὰ τὴν πραγματοποίηση μιᾶς ἀληθινῆς ἐνότητας καὶ τὴν ἀποκατάσταση κανονικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὸ Ἰαπωνικὸ καὶ σοβιετικὸ κόμμα, στὸ ἐπίπεδο ἀδελφῶν κομμάτων, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ καὶ τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ.

Ὡστόσο, μέχρι σήμερα, θὲν πήρατε κανένα μέτρο, ὅπως ἔπρεπε νὰ πάρετε γιὰ νὰ καταλήξουμε σὲ μιὰ ὀρθὴ λύση αὐτῶν τῶν προβλημάτων. Στὴν πραγματικότητα ὑποστηρίζετε καὶ ἰσχυρὰ ἀκόμα τὴν ὁμάδα τοῦ προδότη Σίγγκα. Δὲν εἶναι φανερό πὼς κάτω ἀπὸ τέτοιες συνθήκες τὸ κόμμα μας θὲν μπορεῖ νὰ ἀποδεχθεῖ τὴν πρόσκλησή σας νὰ παραστεῖ στὸ συνέδριό σας;

Σὲ ἐξάρτηση μὲ αὐτὲς τὶς σκέψεις, τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἰαπωνίας ἀποφάσισε νὰ μὴ στείλει ἀντιπροσωπεία στὸ προσεχὲς συνέδριό σας.

Ἄν ἐπιθυμεῖτε πραγματικὰ τὴν ἐνότητα τοῦ διεθνοῦς κομμουνιστικοῦ κινήματος καὶ τὴν ἀποκατάσταση τῶν σχέσεων ἀνάμεσα στὸ Ἰαπωνικὸ κόμμα καὶ στὸ σοβιετικὸ στὸ ἐπίπεδο τῶν ἀδελφῶν κομμάτων, εἶναι φανερό πὼς πρέπει νὰ ἐξετάσετε μὲ εὐλκρίνεια τοὺς λόγους, ποὺ ὀδήγησαν στὴν παρούσα κατάσταση πραγμάτων καὶ νὰ πάρετε θετικὰ μέτρα σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ μαρξισμοῦ-λενινισμοῦ καὶ τοῦ προλεταριακοῦ διεθνισμοῦ.

Το 23ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ: Προδοσία και Συνθηκολόγηση

—λέει, ο Ν. Σανμουγκαθάσαν, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Γραμματείας του Κ. Κ. Κεϋλάνης

Στις 26 Μαρτίου, ο Ν. Σανμουγκαθάσαν, μέλος του Πολιτικού Γραφείου και της Γραμματείας του Κ.Κ. Κεϋλάνης, ανέφερε σε μια δηλώσε στον τύπο: Μπορεί να προβλέψουμε, πώς το 23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ «θα συστηματοποιήσει ακόμα περισσότερο την προδοσία των επαναστατικών αρχών και την αποδοχή των θεωριών σχετικά με την ταξική συνεργασία και την πλήρη συνθηκολόγηση που πρώτος ο Χρουστσώφ είχε προβάλει.

Παραθέτουμε αποσπάσματα από τη δύλωση αυτή:

«Υπήρξε ένας καιρός που τα συνέδρια του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης προσείλκυναν την προσοχή του επαναστατικού κινήματος όλου του κόσμου. Αυτό δεν συνέβαινε μονάχα γιατί επρόκειτο για το Κόμμα που ιδιαιτέρως ο μεγάλος Λένιν, αλλά επίσης γιατί επρόκειτο για το πρώτο κόμμα που είχε φέρει πραγματικά την έργατική τάξη στην εξουσία και προχωρούσε στην οϊκοδόμηση του σοσιαλισμού».

«Αλλά η κατάσταση άλλαξε σημαντικά μετά το θάνατο του Στάλιν και από τότε που ο Χρουστσώφ σφετερίστηκε την εξουσία και έβαλε το σοβιετικό κόμμα σε ρεβιζιονιστικά καλούπια. «Η Μόσχα δεν είναι πια η Μόσχα των επαναστατών. Το κέντρο της επανάστασης μετατοπίστηκε από την Ειρηνική στην Άσία, από τη Μόσχα στο Πεκίνο. Η παρακμή αυτή του σοβιετικού κόμματος άρχισε με το απάισιας μνήμης 20ο συνέδριο, όπου ο Χρουστσώφ προχώρησε σε «μυστική» καταγγελία του Στάλιν και όπου, για πρώτη φορά, αναπτύχθηκαν συστηματικά οι ρεβιζιονιστικές θεωρίες του για το ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό και για την ειρηνική συνύπαρξη με τον ιμπεριαλισμό».

«Η δηλώση προσθέτει πώς ο Χρουστσώφ εξέτρεψε το σοβιετικό λαό από τον επαναστατικό δρόμο που ακολουθούσε προηγούμενα και του έπέβαλε λαθήμενες και ρεβιζιονιστικές θεωρίες για την ταξική συνεργασία. «Εν τούτοις, έπαιξε πολύ γελοίο το ρόλο του και απέκλυσε πολύ ανοιχτά τις προθέσεις του. Και γι' αυτό παραμερίστηκε. «Οσον αφορά τους κληρονόμους του, ακολουθούν τον ίδιο δρόμο, αλλά με μεγαλύτερη ικανότητα. Έφαρμάζουν το χρουστσώφισμο χωρίς τον Χρουστσώφ. Βέβαια, υπάρχουν μερικές αλλαγές... Θα μπορούσαμε... να προσέξουμε μερικές φραστικές επιθέσεις εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού σχετικά με το Βιετνάμ. Αλλά αυτές δεν αποτελούν τίποτε άλλο από απόπειρες να εξαπατήσουν το σοβιετικό λαό για να τον προδώσουν καλύτερα».

«Ο Σανμουγκαθάσαν είπε ακόμα πώς το καλύτερο βαρόμετρο για να μετρήσουμε τις αλλαγές που έγιναν στη σοβιετική καθοδήγηση ύστερα από τον παραμερισμό από την εξουσία του Χρουστσώφ, είναι η αντίδραση των ιμπεριαλιστών. «Οπως αναφέρει η παρισινή εφημερίδα «Κομπά», τα πράγματα άλλαξαν και ειδικές σοβιετοαμερικάνικες σχέσεις αποκαταστάθηκαν μετά την κρίση της Κούβας και διατηρούνται παρά το κακό που έκανε ο πόλεμος του Βιετνάμ. Η εφημερίδα αυτή έκανε τις παρατηρήσεις αυτές σχετικά με τη πολύ σημαντική διάσκεψη των δυνάμεων του ΝΑΤΟ, που συγκλήθηκε στο Παρίσι, από τις 14—16 Δεκεμβρίου 1965. Σύμφωνα με την «Κομπά» η διάσκεψη έκανε μια καθαρή διάκριση ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και στην Κίνα: με την πρώτη, είναι δυνατή η διαπραγμάτευση, ενώ με τη δεύτερη, η φρόνηση που επιβάλλει τη δυσπιστία είναι απαραίτητη.

«Οπως αναφέρει μια άλλη παρισινή εφημερίδα, η «Παρι Ζοϋρ», μια πλευρά αρκετά σημαντική της συνόδου του

Συμβουλίου των Υπουργών του ΝΑΤΟ είναι πώς περιστράφηκε γύρω από μια δήλωση του αμερικάνου ύπουργου Άμυνας με την οποία ζητούσε το ΝΑΤΟ να εγκαταλείψει το συνηθισμένο αντικείμενο των συζητήσεών του από το 1949 (δηλ. τη ρωσική απειλή) για να αφιερωθεί στην εξέταση του «κίτρινου κινδύνου». Πρόκειται εδώ για μια «δραματική» έκκληση που έκανε ο Ντίν Ράσκ στους ευρωπαϊκούς συμμάχους των ΗΠΑ αξιωνότατα από αυτούς να θεωρήσουν την Κίνα σαν τον κύριο κίνδυνο στον κόσμο και την έντονη δημηγορία του, σύμφωνα με την οποία η τύχη της Ευρώπης παίζεται στο πεδίο της μάχης του Βιετνάμ! Σε αντίπαδοση δεν είπε ούτε μια λέξη σχετικά με μια οποιαδήποτε απειλή της ΕΣΣΔ. Πλήρης ήρεμία στο ανατολικό μέτωπο. Η ρωσική «απειλή» παραχώρησε τη θέση της στον «κίτρινο κίνδυνο»!

«Επίσης, ενδιαφέρουσες είναι οι αντιδράσεις του αντιπροέδρου των ΗΠΑ Χάμφρεϊ μετά τις συνομιλίες του με τον Κοσούγκιν στο Νέο Δελχί, συνέχισε ο Σανμουγκαθάσαν. «Αφού περιέγραψε τον Κοσούγκιν σαν ένα «συνετό και δίκαιο άνθρωπο», ο Χάμφρεϊ εξέθεσε τη γνώμη του: «Αλλά πριν απ' όλα, πιστεύω πώς οι ρώσοι είναι απασχολημένοι με την έπικρατική και έπιθετική στάση της Κίνας. Αν είναι έτσι, τότε επιζητούν να απομονώσουν την Κομμουνιστική Κίνα και είναι πιθανό πώς ένα από τα καλύτερα μέσα για το σκοπό αυτό είναι να κάνουν ειρήνη στη Ν.Α. Ασία».

«Έτσι, δρισκόμαστε μπροστά σε μια πλήρη επανεκτίμηση της Σοβιετικής Ένωσης από τους κυριώτερους εκπροσώπους του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού. Οι σοβιετικοί καθοδηγητές από την πλευρά τους, ανταποδίδουν αυτή την εκτίμηση. Τελευταία, δυο σημαντικά βιβλία εκδόθηκαν έπισημα στη Σοβιετική Ένωση. Το ένα είναι «ΕΣΣΔ — και ΗΠΑ — οι πολιτικές και οι οικονομικές τους σχέσεις» που εκθειάζει τη «μεγάλη σημασία» της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας...

Το άλλο βιβλίο τιτλοφορείται: «Οι κινητήριες δυνάμεις της έξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ». Εκθειάζει επίσης τη σοβιετοαμερικάνικη συνεργασία για την παγκόσμια κυριαρχία και παρουσιάζει τους ήγέτες του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού με ευνοϊκό τρόπο...

«Έτσι, αυτό που αναζητεί η σημερινή σοβιετική καθοδήγηση δεν είναι η ενότητα όλων των δυνάμεων που αντιτίθενται στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, υπ' αριθ. 1 έχθρο της ανθρωπότητας, αλλά η συνεργασία και η ενότητα με την κυριότερη ιμπεριαλιστική δύναμη, το δήμο του διετναμέζικου λαού. Δεν είναι η τελική ήττα του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, άρχηγου του παγκόσμιου ιμπεριαλισμού, που επιζητεί αλλά το πώς θα συνεργασθεί μαζί του.

«Η σοβιετική αντίληψη, ρεβιζιονιστική και αντιδραστική, εκφράστηκε πολύ καλά σε ένα άρθρο της εβδομαδιαίας έπιθεώρησης «Νέοι Καιροί» (άρ. 6). Σύμφωνα με το άρθρο αυτό που τιτλοφορείται «Γενεύη: η εϋθύνη των 18», υπάρχουν σήμερα στον κόσμο δυο διαμετρικά αντίθετες τάσεις: «του Βιετνάμ και της Τασκένδης», η τελευταία ανταποκρίνεται στα συμφέροντα της ανθρωπότητας, όχι όμως και η πρώτη.

«Δεν θα μπορούσε να υπάρξει μεγαλύτερη σαφήνεια. Η Τασκένδη αποτέλεσε μια απόπειρα που θα επέτρεπε σε δυο καπιταλιστικές δυνάμεις, στην Ινδία και στο Πακιστάν, να διακανονίσουν τις διαφορές τους, έτσι ώστε να γίνει δυνατό να ενωθούν με την ΕΣΣΔ και τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις σε ένα ενιαίο μέτωπο εναντίον της Κίνας. Με άλλα λόγια, η Τασκένδη αποτέλεσε μέρος μιας ιμπεριαλιστικής και αντιικινεζικής συνωμοσίας. Το Βιετνάμ εκ-

προσωπεί την ήρωική αντίσταση ενός λαού, μικρού αλλά γενναίου, έναντι της πιο θάραλλης μορφής επίθεσης που διαπραττεί ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός. Το γεγονός πως η σοβιετική καθοδήγηση έφθασε να δείξει ανοιχτά την προτίμησή της για την τάση της Τασκένδης, δίνει το μέτρο του πολιτικού της εκφυλισμού. Αποκαλύπτει επίσης την υποκρισία της λογοκοπικής υποστήριξης που παρέχει στον ανδρείο διετναμέζικο λαό».

Μιλώντας για τον εκφυλισμό της ΕΣΣΔ — την παλινόρθωση του καπιταλισμού και άλλες εξελίξεις — η δήλωση αναφέρει πως είναι το αποτέλεσμα των λαθών που διαπράχθηκαν από τη σοβιετική καθοδήγηση. «Όσο η καπιταλιστική περικύκλωση στην ΕΣΣΔ συνεχίζεται, όσο ο καπιταλισμός υπάρχει στον κόσμο, η σοβιετική κοινωνία παραμένει έκτεθειμένη στις επιθέσεις των άστικων ιδεών. Γι' αυτό η τελική έκπιτχία της παγκόσμιας επανάστασης ενδιαφέρει το ίδιο το σοβιετικό λαό, όπως και τους λαούς που δεν έχουν ακόμα απελευθερωθεί. Η ταξική πάλη δεν παύει μετά την πραγματοποίηση του σοσιαλισμού. Στις περισσότερες περιπτώσεις, δξύνεται. Η εργατική τάξη αντιμετωπίζει τις τάξεις που ανατράπηκαν και τα υπολείμματα όλων των άστικων στοιχείων που κάνουν τις πιο βίαιες προσπάθειες για να επανέλθουν στην εξουσία. Αυτό απαιτεί την πιο μεγάλη επαγρύπνηση και την πιο ανελέητη άσκηση της δικτατορίας έναντι της παλιάς έκμεταλλεύτριας τάξης και των κοινωνικών της σχέσεων στην παρούσα σοσιαλιστική κοινωνία, έτσι ώστε να μπορέσει η εργατική τάξη να εξασφαλίσει τη συνεχή υπεροχή της σοσιαλιστικής τάξης».

Η δήλωση προσθέτει πως η καθοδήγηση του ΙΚΚΣΕ «άνοιξε δλάνοιχτες τις πόρτες για να εφορμήσουν όλες οι μορφές επίδρασης της άστικής τάξης. Οι παρεκκλίσεις στο θέμα των αποδοχών, δημιούργησαν μια νέα τάξη που έχοντας ορισμένα συμφέροντα δεν έχει κανένα ενδιαφέρον για τον επαναστατικό αγώνα ή για την υποστήριξη της επανάστασης που διεξάγεται σε άλλες χώρες. Η δικτα-

τορία του προλεταριάτου έχει χαλαρώσει. Η κερδοσκοπία και οι καταχρήσεις των φόντων έγινε συχνό φαινόμενο. Η μερική παλινόρθωση του καπιταλισμού έγινε άνεκτη. Ο Χρυστσώφ εμφανίστηκε σαν ενσάρκωση όλων αυτών των δυνάμεων.

»Βγάζοντας ιδιόγραμμα από τα λάθη που διέπραξε η σοβιετική καθοδήγηση, το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας και άλλα μαρξιστικο-λενινιστικά κόμματα πήραν μέτρα, έτσι ώστε ένας παρόμοιος εκφυλισμός να μη συμβεί στις χώρες τους. Η Κίνα εφαρμόζει επίσης τον πολιτικό, ιδεολογικό και οργανωτικό αγώνα έναντι των υπολειμμάτων της παλιάς κοινωνίας, διαπαιδαγωγώντας τη νέα της γενιά — τους συνεχιστές της επανάστασης. Ο σκοπός της είναι να διαφύσει την ελπίδα των ιμπεριαλιστών να δούν, με το θάνατο των σημερινών επαναστατών κινέζων ηγετών, την επανάσταση της Κίνας να υφίσταται επίσης μία πισωδρόμηση. Αυτό αποτελεί ένα προτσές συνεχούς και άνελητου αγώνα.

»Σήμερα ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός γνωρίζει μια βαθειά κρίση. Παντού αντιμετωπίζει την ήττα, στο Βιετνάμ, στη Δομινικανική Δημοκρατία, στο Κογκό-Λεσπολντ-βίλ κλπ. Οι επαναστατικές δυνάμεις προχωρούν προς τη νίκη. Ακριβώς σ' αυτή τη φάση ο ιμπεριαλισμός έπρεπε να επιστρατεύσει τις τελευταίες του εφεδρείες: τους σύγχρονους ρεβιζιονιστές. Ενεργούν μαζί με τους ιμπεριαλιστές για να κυκλώσουν την Κίνα και για να υπονομεύσουν το επαναστατικό κίνημα όπως οι σοσιαλδημοκράτες βοήθησαν τους ιμπεριαλιστές να βάλουν την ΕΣΣΔ σε καραντίνα, άμέσως μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση. Αλλά όπως οι ιμπεριαλιστές και οι πράκτορές τους στους κόλπους της εργατικής τάξης απέτυχαν τότε, θα αποτύχουν και τώρα για άλλη μια φορά. Το παγκόσμιο επαναστατικό κίνημα θα γνωρίσει άμπωτιδες και πλημμυρίδες, αλλά τελικά θα νικήσει. Ούτε ο παγκόσμιος ιμπεριαλισμός, ούτε οι πράκτορές του, οι σύγχρονοι ρεβιζιονιστές, δεν θα μπορέσουν να αποτρέψουν το θρίαμβό του».

«Όλοι οι μαρξιστές - λενινιστές καταδικάζουν τους σοβιετικούς ρεβιζιονιστές

—λέει ο Ε. Χίλλ, πρόεδρος του Κ.Κ. Αυστραλίας (Μ.Λ.)

Σε ένα όρθρο που δημοσιεύτηκε στην «Πρωτοπορία», ο Ε. Χίλλ, πρόεδρος του Κ.Κ. Αυστραλίας (Μ.Λ.) υποστηρίζει την άρνηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και του Κόμματος Έργασίας Αλβανίας να στείλουν αντιπροσωπείες στο 23ο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης.

Ο Ε. Χίλλ αναφέρει πως η άρνηση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και του Κόμματος Έργασίας Αλβανίας να στείλουν αντιπροσωπείες στο 23ο συνέδριο του ΚΚΣΕ θα σπρώξει εκατομμύρια ανθρώπους να αναζητήσουν τους λόγους γι' αυτό. «Αυτό και μόνο το γεγονός είναι πολύ σημαντικό. Όλοι οι μαρξιστές-λενινιστές επιπλέον πως οι άνθρωποι θα σκεφθούν αυτά τα προβλήματα και θα ξεχωρίσουν την αλήθεια από το ψέμμα».

Από το 20ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε. το 1956, διεξάγεται στους κόλπους του διεθνούς κομμουνιστικού κινήματος μια άκατάπαστα αυξανόμενη επίθεση έναντι των επαναστατικών αρχών του μαρξισμού-λενινισμού. Η επίθεση εξαπολύθηκε από τον Χρυστσώφ έναντι του Στάλιν και τώρα που πέρασε τόσο καιρός μετά το θλιβερό αυτό γεγονός εξακολουθεί να εντείνεται.

»Αρκεί να πούμε πως μέχρι σήμερα οι καθοδηγητές του σοβιετικού κόμματος δεν έχουν αποκαλύψει στο σοβιετικό λαό το περιεχόμενο της μυστικής έκθεσης του

Χρυστσώφ. Γιατί η επίθεση του Χρυστσώφ δεν αποτελούσε επίθεση μόνο έναντι του Στάλιν, του ηγέτη που σεβόταν ο σοβιετικός λαός, αλλά ακόμα, και αυτό είναι το πιο σημαντικό, επίθεση έναντι των ίδιων βάσεων του μαρξισμού-λενινισμού. Και ο σοβιετικός λαός είναι ένας επαναστατικός λαός.

»Η επίθεση αυτή αποκάλυψε την απόπειρα του Χρυστσώφ να μειώσει τον κομμουνισμό, τις σοσιαλιστικές κατακτήσεις του σοβιετικού λαού και τις λενινιστικές αρχές της δικτατορίας του προλεταριάτου.

»Οι συνεταίροι του Κοσούγκιν, Μπρέζνιεφ και συντροφία, συνεχίζουν την πολιτική του, αλλά με τρόπο πολύ πιο επιτηδείο, πολύ πιο προσεκτικό, πολύ πιο πανούργο.

»Δεν αποκαλύπτουν την προδοσία τους με τη χυδαία ειλικρίνεια του Χρυστσώφ. Αλλά η προδοτική τους γραμμή δεν είναι παρά πιο ύπουλη, πιο άπατηλη και επικίνδυνη.

»Οι άνθρωποι αυτοί ισχυρίζονται πως υποστηρίζουν τους απελευθερωτικούς αγώνες. Ισχυρίζονται πως έχουν στην καρδιά τους την υπόθεση του διετναμέζικου λαού. Ισχυρίζονται πως θέλουν την ενότητα στο διεθνές κομμουνιστικό κίνημα. Ισχυρίζονται πως θέλουν μία ενότητα δράσης των σοσιαλιστικών χωρών σχετικά με το διετναμέζικο πρόβλημα.

»Αλλά τα γεγονότα μιλάνε πιο εύγλωττα από τα λό-

για. Οί άνθρωποι αυτοί ούσιαστικά συνεργάζονται με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές. Καυχιούνται για τις συμφωνίες τους με τους αμερικάνους ιμπεριαλιστές σε πολλά προβλήματα.

»Για το κινεζικό κόμμα και το αλβανικό, ή συμμετοχή στις εργασίες ενός συνεδρίου με τέτοιους ανθρώπους θα έδινε ένα πιστοποιητικό μαρξισμού-λενινισμού στους τελευταίους, πιστοποιητικό που επιδιώκουν με τέτοιες απέλπιδες προσπάθειες να το πάρουν. Αυτό θα δυνάμωνε το κύρος τους.

»Ποιός θα ήθελε να δώσει κύρος στους προδότες των επαναστατικών αρχών του μαρξισμού-λενινισμού. Ποιός θα ήθελε να υποστηρίξει την 15η φάλαγγα;

»Ποιός θα ήθελε να δώσει μια οποιαδήποτε υποστήριξη σε τέτοια κυνικά αντισοβιετικά στοιχεία, όπως ο Χρυστσώφ και οι συνεταίροι του Κοσύνκιν, Μπρέζνιεφ και Σία;

»Επιπλέον, ο Χρυστσώφ και οι συνεταίροι του άπομακρύνθηκαν από τον μαρξισμό-λενινισμό. Τον άπαρνήθηκαν. Έγκατέλειψαν τις γραμμές των πανίσχυρων μαρξιστικών-λενινιστικών δυνάμεων του κόσμου.

»Το Κομμουνιστικό Κόμμα Αυστραλίας (Μ.Α.) είναι μια από τις δυνάμεις αυτές. Δεν πήρε πρόσκληση για να πάρει μέρος στο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε., σε αντίθεση με τη ρεβιζιονιστική κλίκα του "Άαρνς", που βρίσκεται σε πλήρη χρεωκοπία.

»Ο ρεβιζιονισμός άποσυντίθεται σε παγκόσμια κλίμακα. Οί ρεβιζιονιστικές ομάδες εξαναγκάζονται να δείξουν το ρεβιζιονισμό τους. Αυτό είναι εξάισιο και βοηθάει τον καθένα να εκτιμήσει όρθα την κατάσταση...

»Η άρνηση της Κίνας να παραστεί στο 23ο συνέδριο προσελκύει την προσοχή σχετικά με τα ζητήματα αυτά. Η έκκληση για ενίσχυση των μαρξιστικών-λενινιστικών γραμμών ανανεώθηκε. Θα βοηθήσει τους σοβιετικούς μαρξιστές-λενινιστές.

»Σε όποιονδήποτε άπατες και δολιότητες κι' αν επιδίδονται οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές, όλοι οι μαρξιστές-λενινιστές του κόσμου θα τους καταδικάσουν και θα ένωθούν γύρω από το μεγάλο προσκλητήριο που άπηύθυναν ο Μάρξ και ο "Ενγκελς: «Προλετάριοι, όλων των χωρών, ένωθείτε!»

Το 23ο Συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε. επισκευάζει τά έμπορεύματα που κληροδότησε ο Χρυστσώφ

Στο τεύχος του Μαρτίου της «Μαλάγια Μόνιτορ» δημοσιεύθηκε άρθρο σχετινά με το 23ο συνέδριο του Κ.Κ.Σ.Ε., στο όποιο διαβάζουμε:

«Η στάση των μαρξιστιών-λενινιστικών κομμάτων του μπούκοταρίσματος του 23ου συνεδρίου του Κ.Κ.Σ.Ε. χαιρέτιστηκε από αυτούς που κατανοούν πώς το συνέδριο αυτό δεν θάκανε τίποτε άλλο παρά να επισκευάσει τα έμπορεύματα του 20, 21 και 22 συνεδρίων που κληροδότησαν οι ρεβιζιονιστές με έπικεφαλής τον Χρυστσώφ.

»Το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας και το Κόμμα Έργασίας Άλβανίας άπέρριψαν την πρόσκληση του Κ.Κ.Σ.Ε. να παραστούν στο 23ο συνέδριο του... Πιστεύουμε πώς και πολλά άλλα άδελφά κόμματα που θα προσκληθούν έπίσης θα άπορρίψουν την πρόσκληση».

»Επίμονες φήμες που προέρχονται από τη Σοβιετική Ένωση και σύμφωνα με τις όποιες μια «μερική άποκράτωση του Στάλιν» μπορεί να άντιμετωπισθεί στο 23ο συνέδριο, άποτελούν μια ένδειξη πώς οι ρεβιζιονιστές καθοδηγητές ύποχρέώθηκαν να άναγνωρίσουν την ύπαρξη

μιάς αντίστασης στις άποφάσεις τους και στην πολιτική τους, παρά το γεγονός πώς οι ίδιοι δεν έχουν την πρόθεση να άλλάζουν. Πρέπει έν τούτοις να σημειώσουμε πώς οι καθοδηγητές αυτοί δεν έχουν καθόλου το δικαίωμα να ταποκαταστήσουν τον Στάλιν, όπως δεν είχαν προηγούμενα το δικαίωμα να τον καταδικάσουν και να διαλύσουν το έργο του. Ο Στάλιν και οι ύπηρεσίες του ζούν και παραμένουν στις καρδιές και στα πνεύματα όλων των μαρξιστών-λενινιστών του κόσμου και στο κέντρο όλων των επαναστατικών τους προσπαθειών.

»Μπούκοτάροντας το 23ο συνέδριο του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης, τα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα δεν διαπράττουν λοιπόν μια ένέργεια έχθρική για τους άδελφους κομμουνιστές και τους άλλους έργαζομένους και ειλικρινείς πατριώτες της Σοβιετικής Ένωσης; άντίθετα, διαμαρτύρονται ένάντιον αυτών που πρόσδωσαν την έερή ύπόθεσή τους και έκπληρώνουν μια θετική πράξη άλληλεγγύης προς αυτούς», καταλήγει το άρθρο.

Οί μαρξιστές - λενινιστές της 'Αϊτής και το 23ο Συνέδριο

Τα τρία συνέδρια του Κομμουνιστικού Κόμματος Σοβιετικής Ένωσης που όργανώθηκαν μετά το θάνατο του Στάλιν σημείωσαν το καθένα κι' από μια όλο και πιο μεγαλύτερη κατολίωση προς τη σοσιαλδημοκρατία. Άν, έξαπολύοντας τη διαβόητη έκστρατεία «άποσταλινοποίησης» το 20ό συνέδριο, άπέρριπτε τη δικτατορία του προλεταριάτου, το είκοστό δεύτερο άπαρνήθηκε τον προλεταριακό διεθνισμό με την άπόπειρα προγραφής της Λαϊκής Δημοκρατίας Άλβανίας για την προσήλωση της τελευταίας στο μαρξισμό-λενινισμό. Το είκοστό τρίτο, δηλαδή το τέταρτο συνέδριο μετά το θάνατο του Στάλιν, έγινε, για να μιλήσουμε έτσι, για να παρουσιάσει κολυμβήθρες, μέσα στις όποιες βαφτίστηκε το «νέο» καθεστώς που γεννήθηκε στη Σοβιετική Ένωση. Πρόκειται ούσιαστικά για ένα καθεστώς που γεννήθηκε μέσα από τη στάχτη του: τον καπιταλισμό.

Πώς έγινε δυνατός ένας τέτοιος έκφυλισμός; Έγινε δυ-

νατός βασικά γιατί ένα μικροαστικό στρώμα μπρόρεσε να σφετερισθεί τον κομματικό και κρατικό μηχανισμό. Η άνοδος του μικροαστικού αυτού στρώματος διευκολύνθηκε από την άνεπάρκεια της ιδεολογικής ύουλειάς. Άνεπάρκεια που έξηγείται, έπίσης, από τις συνθήκες μέσα στις όποιες έγκαιθιδρύθηκε ο σοσιαλισμός στην Ε.Σ.Σ.Δ. Οί συνθήκες αυτές έχουν άναλυθεί με λιτό τρόπο στα πολυάριθμα ντοκουμέντα που έκδόθηκαν από διάφορα μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα, ιδιαίτερα από το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας. Άδεν είναι άναγκαίο να επανέλθουμε σ' αυτό.

Ο ρεβιζιονισμός έκδηλώνεται σε όλους τους τομείς και σε όλες τις πλευρές της ζωής στη Σοβιετική Ένωση. Αυτό είναι κανονικό: δεν μπορεί να είναι κανείς ρεβιζιονιστής σε ένα τομέα χωρίς να είναι σε όλους τους άλλους. Άρκεί να κάνει ο όποιοςδήποτε δική του μια μονάχα ρεβιζιονιστική θέση για να έρθει αυτόματα σύμφωνα με αυτή τη λειτουργία της άστικής λογικής, να παραδεχθεί όλες

τις άλλες. "Ας πάρουμε, για παράδειγμα, τη διαβόητη «θέση» του γκουλάς, σύμφωνα με την οποία ο μοναδικός σκοπός του σοσιαλισμού είναι να εξασφαλίσει την υλική καλοπέραση στις μάζες. Θα πρέπει να συμπεράνουμε πως ο σοσιαλισμός δεν είναι καλός παρά για τους λαούς και τα έθνη που υποφέρουν από την πείνα, και πως όταν πραγματοποιήσει αυτό το σκοπό δεν θα έχει λόγο ύπαρξης. Ξεκινώντας πάντοτε από την προϋπόθεση αυτή, οι ανεπτυγμένες βιομηχανικά καπιταλιστικές χώρες δεν έχουν ανάγκη από καμία ριζική αλλαγή του καθεστώτος, δεν υπάρχει κανένας λόγος στις χώρες αυτές να καταστραφεί ο κρατικός μηχανισμός και να εγκαθιδρυθεί η δικτατορία του προλεταριάτου: θα άρκουσε να πραγματοποιηθούν βαρβαρικές καταλήψεις «διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις» για να γενικευθεί η υλική καλοπέραση. Το πρόταγμα αυτό θα γινότανε απρόσκοπτα γιατί οι κυρίαρχες τάξεις αυτών των βιομηχανικά ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών, ύπνωτισμένες, φαίνεται, από τις μεγάλες οικονομικές και επιστημονικές επιτυχίες της Σοβιετικής Ένωσης, θα άφηναν την εργατική τάξη να κερδίζει προοδευτικά έδαφος χωρίς να προβάλλουν αντίσταση και η άνοδος του σοσιαλισμού θα γινότανε με την ίδια χρονομετρική ακρίβεια που γίνεται η άνατολη του ήλιου. Γι' αυτό πρέπει: 1ο οι άλλες σοσιαλιστικές χώρες να αφήσουν να τους διαρπάξει τους υλικούς πόρους ή Σοβιετική Ένωση με τις άνιστες ανταλλαγές που καθιέρωσε ο Χρουστώφ, 2ο η εργατική τάξη και τα κομμουνιστικά και εργατικά κόμματα των βιομηχανικά ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών να παραμηνούν ασύθητα στη θέση των «διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων» και 3ο το έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα να κάνει χαλαρό και να περιμένει ήρεμα ο «οικονομικός ανταγωνισμός» να φέρει τους καρπούς του.

Για να μιλήσουμε με άλλα λόγια, πρέπει όλα να τα δώσουμε στη Σοβιετική Ένωση και να τα περιμένουμε όλα από τη Σοβιετική Ένωση. Και για να εξασφαλίσουμε πιο γρήγορα το θρίαμβο του οικονομικού αυτού ανταγωνισμού, πρέπει η Μόσχα να βρίσκεται σε καλές σχέσεις με την Ουάσιγκτον και να της δίνει κάθε υποστήριξη, προχωρώντας φυσικά ικκόμα και σε παραχωρήσεις αρχής. Οι σοβιετικοί ρεβιζιονιστές ηγέτες είναι ακόμα έτοιμοι να επιτρέψουν την ίδρυση ξένων καπιταλιστικών επιχειρήσεων στη χώρα τους.

Με μια λέξη, ολόκληρος ο κόσμος πρέπει να συνεισφέρει στην οικονομική ανάπτυξη της Σοβιετικής Ένωσης που οι καθοδηγητές της, εγκλωβισμένοι στις μικροαστικές αντιλήψεις τους, άνικανοί να κινητοποιήσουν τις μάζες, δεν μπορούν να εξασφαλίσουν.

Είναι φανερό πως μπροστά σ' αυτά τα ειδυλλιακά σχέδια, που εκφράζουν έναν ξέφρενο έθνικό εγωισμό, οι μαρξιστές - λενινιστές του κόσμου, με έπικεφαλής το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας θέτουν την ανάγκη για τις σοσιαλιστικές χώρες να θεωρούν τη βοήθεια στην επανάσταση, κυρίως στις ζώνες των θυελλών, σαν το πρώτο σκοπό τους. Θέτουν όχι μόνο την ανάγκη της απελευθέρωσης του ανθρώπου από την ανάγκη, αλλά επίσης την εξάλειψη όλων των μορφών εκμετάλλευσης (είτε πρόκειται για ταξική εκμετάλλευση είτε για έθνική εκμετάλλευση), όλων των προνομίων, κάθε ανισότητας και άδικιας. Θέτουν την ανάγκη να απελευθερωθεί ο άνθρωπος και να δημιουργηθεί ένας νέος άνθρωπος, ο κομμουνιστής. Αυτό προϋποθέτει μια σκληρή πάλη, όχι μονάχα στο οικονομικό πεδίο, αλλά επίσης στο πολιτικό και ιδεολογικό πεδίο, όχι μονάχα στο έθνικό πεδίο, αλλά επίσης και στο διεθνές πεδίο. Στο τελευταίο αυτό πεδίο, η ταξική πάλη διεξάγεται σήμερα σε ίδυ κατεύθυνσεις: πάλη εναντίον του ιμπεριαλισμού, που έχει έπικεφαλής του τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, και πάλη εναντίον του ρεβιζιονισμού.

Η πιο ανεβασμένη μορφή που παίρνει ο αγώνας εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού είναι ο ένοπλος αγώνας. Την παρούσα στιγμή, η τιμή της πρωτοπορίας στην πρώτη γραμμή, στο πεδίο της μάχης, ανήκει στο βιετνα-

μέζικο λαό. Με την ακατάβλητη αντίστασή του, ο ήρωικός βιετναμέζικος λαός καταστρέφει το μήνα του μέλιτος ανάμεσα στη Μόσχα και στην Ουάσιγκτον. Κατεχόμενοι από φρενίτιδα, οι ρεβιζιονιστές θεωρούν σαν υπέυθυνο το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας. Μετά την αξιοθρήνητη άποτυχία της συνόδου του Μαρτίου 1965, προσπαθούν τώρα να μετατρέψουν το 23ο συνέδριο σε ένα αντικινεζικό φόρουμ. Θέλουν να έπωφεληθούν από το 23ο συνέδριο για να αποσπάσουν απ' αυτούς που τους υπακούουν, μια καταδίκη της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας. Με το μέσο αυτό, θέλουν να άποδιοργανώσουν ολόκληρωτικά το έθνικοαπελευθερωτικό κίνημα γενικά, ιδιαίτερα την αντιστασιακή πάλη του βιετναμέζικου λαού και να κάνουν αυτών τον τελευταίο να καταθέσει τα όπλα. Το 23ο συνέδριο δεν αντιμετώπιζε τη λήψη μέτρων για τη συντριβή της άμερικάνικης έπιθέσης στο Βιετνάμ. Όλες οι μεγαλύτερες δηλώσεις υποστήριξης στα τέσσερα σημεία της κυβέρνησης της Λαοκρατικής Δημοκρατίας του Βιετνάμ είναι χωρίς αξία, όπως και οι όσες δηλώσεις υποστήριξης στα πέντε σημεία της κουβανικής κυβέρνησης μετά την κρίση της Καραϊβικής. Το 23ο συνέδριο δεν αντιμετώπιζε τη λήψη συγκεκριμένων μέτρων για το σταμάτημα της άμερικάνικης έπιθέσης στη Δομινικανική Δημοκρατία. Το 23ο συνέδριο δεν αντιμετώπιζε τη λήψη μέτρων για την καταπολέμηση της «λατινοαμερικανοποίησης» της Άφρικής από τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό, που υποστηρίζεται από το Λονδίνο και το Βελιγράδι. Πώς θα το έκανε, όταν οι ρεβιζιονιστές εκφράζουν την επιδοκιμασία τους για το νεοαποικισμό, όπως π.χ. στη Γουαδελούπη, όπου δεν κηρύσσονται υπέρ της ανεξαρτησίας, αλλά υπέρ της έσωτερικής αυτονομίας; Τα τελευταία αντιδραστικά και φιλοϊμπεριαλιστικά πραξικοπήματα στην Άφρική άποτελούν την άμεση συνέπεια της αντικινεζικής πολιτικής, της είρηνικής συνύπαρξης και του ειρηνικού ανταγωνισμού, πολιτικής που σκορπάει τη σύγχυση στις γραμμές των προοδευτικών δυνάμεων, τις άποκοιμίζει και τις κάνει να παίρνουν τον έχθρο για φίλο.

Στις συνθήκες αυτές, έμεις οι μαρξιστές-λενινιστές της Άιτής προχωρήσαμε στην πρώτη δημόσια διακήρυξή μας. Διαβεβαιώνουμε κατηγορηματικά πως υποστηρίζουμε άνεπιφύλακτα τον αντιστασιακό αγώνα του βιετναμέζικου λαού εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και υποστηρίζουμε άπεριόριστα το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας στην πάλη του εναντίον του ρεβιζιονισμού. Η υποστήριξή μας στον αντιστασιακό αγώνα του βιετναμέζικου λαού συνεισφέρει και στη δική μας υπόθεση. Θεωρούμε πως κάθε γιάγκης εισβολέας που σκοτώνεται στο Βιετνάμ λιγοστεύει κατά ένα εισβολέα απ' αυτούς που αντιμετωπίζουμε στη Λατινική Άμερική. Κάθε γιάγκικη μεραρχία που βρίσκεται στο Βιετνάμ είναι για μας μια μεραρχία λιγότερη από εκείνες που έχουμε να αντιμετωπίσουμε. Κάθε σφαίρα, κάθε βλήμα που φθάνει στο στόχο του στο Βιετνάμ, κάθε έχθρικό άεροπλάνο που καταστρέφεται ή δεσμεύεται στο Βιετνάμ λιγοστεύει και εξασθενίζει τις έχθρικές δυνάμεις που έχουμε να αντιμετωπίσουμε στα βουνά της Άιτής. Κάθε νίκη που κερδίζει το Έθνικό Άπελευθερωτικό Μέτωπο ενισχύει την πίστη μας για τη τελική νίκη του δικού μας αγώνα. Κάθε νίκη του Ε.Α.Μ. ξεκαθαρίζει στα μυαλά μας αυτή τη θεμελιακή αλήθεια: κάθε λαός, όσοδήποτε μικρός κι' αν είναι, μπορεί να κατακτήσει τη νίκη στην πάλη εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού, φθάνει να ένωθεί κάτω από μια όρθη καθοδήγηση και να διεξαγάγει το λαϊκό πόλεμο. Καταδικάζουμε έπίσημα όλες τις μαουόβρες στο περιθώριο του 23ου συνεδρίου που προχωρούν οι ρεβιζιονιστές εναντίον του βιετναμέζικου λαού, εναντίον του Κομμουνιστικού Κόμματος Κίνας και εναντίον του συνόλου του έθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Θα προχωρήσουμε στον αγώνα με μεγαλύτερη άποφασιστικότητα εναντίον του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και του ρεβιζιονισμού έπιταχύνοντας στην Άιτή και στη Λατινική Άμερική την ώρα της εκκαθάρισης των λογαριασμών με τους συνεργάτες και τους λακέδες τους. Θα προχωρήσουμε στην υποστήριξη των ά-

φρικανών αδελφών μας στον αγώνα τους έναντι του ιμπεριαλισμού, του ιαποικισμού και του νεοαποικισμού.

Δεν θα είναι παράξενο πώς στην αντικινηζική και επαναστατική κακοφωνία του 23ου συνεδρίου θα άκουσθουν και οι ύλακες όρισμένων ρεβιζιονιστών της 'Αιτής που μιλάνε εξονόματος των ομάδων τους: του Κόμματος της Λαϊκής ΊΣυνεννόησης και της Ιάντανάκλασής του, του Λαϊκού Κόμματος της 'Εθνικής 'Απελευθέρωσης. Μπορούν ακόμα να ενώσουν τις φωνές τους και να μιλήσουν εξονόματος του ψευτο-ΊΕνιαίου Δημοκρατικού Μετώπου, που δεν υπάρχει παρά στα χαρτιά. Μια τέτοια θέση δεν θα ήταν παράξενη από μέρους των ανθρώπων που προτίθενται να αφήσουν στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό τη φροντίδα να ανατρέψει την τρομοκρατική δικτατορία του Ντυβαλιέ στην 'Αιτή. Αυτό δε θα είναι παράξενο από μέρους των ανθρώπων που μιλούν για ένοπλο αγώνα με την άκρη των χειλιών τους, αλλά που υποστηρίζουν ταυτόχρονα πώς πρέπει να περιμένουμε την Ούάσιγκτων να αναθρέψει το βαλέ της στο Πόρτ ω Πρένς έχοντας την αὐταπάτη πώς ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός θα θγάλει για λογαριασμό τους τα κάστανα από τη φωτιά. Όταν οι ρεβιζιονιστές είναι αλληλέγγυοι με τους σοβιετικούς αφέντες τους, δεν υπάρχει τίποτα το παράξενο: το γενικό άρχηγείο τους και το γενικό έπιτελείο τους δεν βρίσκεται στην 'Αιτή αλλά στη Μόσχα. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός κινεί τους σπάγγους των αντιπροσωπειών των κυβερνήσεων της 'Αιτής στους διεθνείς οργανισμούς που βρίσκονται κάτω από τον έλεγχό του, όπως του ΟΗΕ και της 'Οργάνωσης 'Αμερικανικών Κρατών· ο σοβιετικός ρεβιζιονισμός ρίχνει με το αλεξίπτωτο τους ρεβιζιονιστές της 'Αιτής σε όλες τις συνλεύσεις, σε όλα τα συνέδρια, σε όλες τις διασκέψεις που σκαρώνει. Έτσι οι αντιπρόσωποι της 'Εθνικής 'Ενωσης Σπουδαστών 'Αιτής που είχαν κανονικά προσκληθεί, δεν μπόρεσαν να παραστούν στη Διάσκεψη των τριών 'Ηπειρών στην 'Αθήνα. Άλλα στους κόλπους της Διάσκεψης αυτής, όπου παρ' όλες τις μανούδρες των σοβιετικών ρεβιζιονιστών υπέρισχυσε το επαναστατικό ρεύμα, οι ρεβιζιονιστές της 'Αιτής, φοβισμένοι, δεν μπόρεσαν παρά να τραυλίσουν ευχές και εύλαδικούς όρκους. Άλλα οι τελευταίοι αυτοί είναι όρισμένως πιο «άνδρειοι» και πιο έλικτικοί εκεί όπου τα αφεντικά τους υπερέχουν καθαρά. (...)

Γιατί αποφασίσαμε να πάρουμε δημόσια θέση με μια καταδίκη χωρίς προηγούμενο του ρεβιζιονισμού με την ευκαιρία του 23ου συνεδρίου του ΚΚΣΕ; Για πολλούς λόγους, ανάμεσα στους οποίους είναι:

1) Γιατί τη στιγμή που ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός, κυκλωμένος από παντού από τους έξοπλισμένους λαούς, γίνεται όπως η τίγρης που ψυχορραγεί όλο και πιο έπιθετικός, ο ρεβιζιονισμός από την πλευρά του έντεινε την επαναστατική και διασπαστική του δραστηριότητα. Τα γεγονότα δείχνουν πώς κανείς δεν μπορεί να παραμείνει οδύετρος στην πάλη ανάμεσα στο ρεβιζιονισμό και στο μαρξισμό-λενινισμό. Έκείνοι που χθές ακόμα πρόσβαλλαν τη δική τους ψεύτικη οδύετροτητα στη Λατινική 'Αμερική, διεξάγουν σήμερα την πιο χειρότερη και την πιο φρενιασμένη αντικινηζική έκστρατεια. Το περιστατικό αυτό, μίας αποδείχνει πώς το να έπιχειρούμε να περιφερόμαστε ανάμεσα στα δύο στρατόπεδα σημαίνει πώς περνάμε σε παθητικότητα, πώς κάνουμε συμβιβασμούς με τις άρχες, πώς προχωρούμε σε παζαρέματα και σε παραχωρήσεις, που τελικά καταλήγουν στην έγκατάλειψη της επανάστασης. Η πρόσφατη πείρα μάς έδειξε πώς η Μόσχα δε βοηθάει μια χώρα ή ένα κίνημα για να κάνει την επανάσταση, αλλά για να κάνει αυτή τη χώρα ή το κίνημα να περάσουν κάτω από την εξάρτησή της, για να τα υποχρεώσει να πολεμήσουν με μαρξισμό-λενινισμό, για να τα χρησιμοποιήσει στην πολιτική της της σοβιετοαμερικάνικης συνεργασίας για την κυριαρχία στον κόσμο. Η πρόσφατη πείρα μάς διδάσκει πώς πρέπει να κάνουμε επανάσταση, υπολογίζοντας στις δικές μας ιδυνάμεις όχι μονάχα στη φάση του ένοπλου αγώνα, αλλά επίσης και μετά την κατάληψη της εξουσίας. Οι ρεβιζιονιστές υπονομεύουν την επανάσταση,

άλλα όταν γίνεται παρά τη θέλησή τους, συμβιβάζονται για να την ιδιοποιηθούν και να την έκτρέψουν.

2) Γιατί πρέπει να απαντήσουμε στην κοινή ρεβιζιονιστική στρατηγική, στο κοινό ρεβιζιονιστικό μέτωπο με μια κοινή μαρξιστική-λενινιστική στρατηγική, με ένα κοινό μαρξιστικό-λενινιστικό μέτωπο. Η πυρετώδης δραστηριότητα των σοβιετικών καθοδηγητών στη ιδιάρκεια των τελευταίων μηνών, οι αντικινηζικές δηλώσεις των ύποτακτικών τους, οι ανταλλαγές έπισκέψεων ανάμεσά τους, οι μυστικές συσκέψεις τους, τα κοινά ανακοινωθέντα τους αποτελούν απόπειρες να συστηματοποιηθεί μια ρεβιζιονιστική γραμμή και να δημιουργηθεί ένα ευνοϊκό ψυχολογικό κλίμα για μια ιδεολογική ενότητα στους κόλπους του 23ου συνεδρίου, συνεδρίου που μπορεί να μετατραπεί, κατά τις περιστάσεις, σε ένα είδος έπίσημης διάσκεψης των κομμουνιστικών και έργατικών κομμάτων. Όλες αυτές οι πολιτικές κινήσεις μανούδρες χαμηλότατου έπιπέδου, άποσκοπούν όπωσδήποτε στη συνένωση και στο συντονισμό της ρεβιζιονιστικής δραστηριότητας, στην ύπονάμευση των μαρξιστών-λενινιστών, ιδιαίτερα της Κίνας, όπως έπίσης και όλων των έθνικοαπελευθερωτικών κινήματων.

3) Γιατί οι συνωμοσίες που έξυφαίνονται στο περιθώριο του 23ου συνεδρίου έχουν σα σκοπό τον άφοπλισμό των καταπιεζόμενων λαών με την έπιβολή σ' αυτούς της πολιτικής της ειρηνικής συνύπαρξης, του ειρηνικού ανταγωνισμού όπως και του άποκαλούμενου ειρηνικού περάσματος στο σοσιαλισμό. Με τα τρία αυτά «ειρηνικά», οι ρεβιζιονιστές άπαιτούν από τους καταπιεζόμενους λαούς και έθνη να συνθολογήσουν μπροστά στον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό και να υποδεχονται με κλάδους έλαίας τους πεζοναύτες του, τις δόμβες ναπάλμ και τα τοξικά τους άερια.

4) Γιατί οι ρεβιζιονιστικές σοφιστείες είναι ή άμεση αίτια της καθυστέρησης που υπάρχει στην 'Αιτή στην ώριμαση των ύποκειμενικών όρων της επανάστασης. Οι ρεβιζιονιστές ήγέτες των οργανώσεων της 'Αιτής όμολογούν πώς η Μόσχα θα άποφασίσει για την κατάλληλη στιγμή έξαπόλυση του αγώνα για την πολιτική έξουσία στη χώρα μας. Ίσχυρίζονται πώς η επανάσταση στην 'Αιτή μπορεί να προκαλέσει μια θερμοπυρηνική σύγκρουση και πώς μόνο η Σοβιετική Ένωση μπορεί να άντιμετωπίσει ένα τέτοιο ένδεχόμενο. Η ύποστηρίζουν ακόμα, πώς οι σοβιετικοί καθοδηγητές δεν μπορούν να άναλάβουν ένα δεύτερο οικονομικό βάρος στη Λατινική 'Αμερική. Άφου γι' αυτούς όλα αυτά είναι τόσο έπικίνδυνα, προτιμούν να έπιχορηγούν όρισμένους άτινους άπατεώνες για να μην κάνουν τίποτα.

Μακριά από το να κινητοποιούν τις μάξες στηριζόμενοι στις ιδικές τους προσπάθειες, όπως έπίσης για τον ένοπλο αγώνα, οι ρεβιζιονιστές καθοδηγητές τις συγκρατούν και τις ρίχνουν στην άναμονή. Σαν να περιμένουν να πέσει το επαναστατικό μάννα από τον ούρανό! Μιλώντας για τον ένοπλο αγώνα με την άκρη των χειλιών τους, ίσχυρίζονται πώς δεν υπάρχει κύρια μορφή αγώνα. Φαντάζονται τον ένοπλο αγώνα να έπακολωθεί ύστερα από πολύ άκαθόριστα στάδια ειρηνικής έργασίας για τη δημιουργία ύποκειμενικών όρων και στελεχών. Αυτή η αύθόρμητη και γραφειοκρατική άντίληψη παραπέμπει την επανάσταση στις έλληνικές καλένδες. Σαν να μη μπορούν να ύπάρξουν άκριβώς στις συνθήκες της 'Αιτής παρτιζάνικες έστίες για ένα άδιάκοπο πόλεμο που να έπιτρέπει την έπίτευξη αυτών των σκοπών! Σα να μη σκληραγωγούνται οι μάξες, παρά τι δική τους έξαπάτηση και να μην άποχτούνε συνείδηση της δύναμής τους και να μη γίνονται άκατανίκητες. Και δεν είναι αυτό το μόνο μέσο για να έξασφαλίσουν την ήλική και ύλική ύποστήριξη των άλλων επαναστατικών λαών όλου του κόσμου;

Άρκοονται στο να ύπογραμμίζουν τη σημασία των συνδικαλιστικών αγώνων (σε μια χώρα χωρίς διομηχανία ύσιαστικά) και στους νόμιμους αγώνες (άπέναντι σε μια συμμορία τρομοκρατών που βρίσκεται στην έξουσία)· πε-

(Η συνέχεια στη σελίδα 64)

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Ἀπὸ τὴ «Φωνὴ τοῦ Λαοῦ» - ὄργανο τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος Βελγίου

Β' Μέρος (τελευταῖο)

(συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΑΝΤΙΛΗΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΙΝΗΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟΤΗΤΑΣ

Μιά ἀπὸ τὶς ἀρνητικὲς πλευρὲς τῆς ρεβιζιονιστικῆς μεταρρύθμισης ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα σοβαρὴ, εἶναι ἐκείνη ποὺ ἀφορᾷ ὄχι μόνον τὴν οἰκονομικὴ βάση τοῦ σοσιαλισμοῦ, μὰ ἀκόμα τὸ ἴδιο τὸ σοβιετικὸ ἄνθρωπο, μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ του συνείδηση καὶ μὲ τὸν ἐπαναστατικὸ του ἐνθουσιασμό, μὲ τὴν ἠθικὴ του καὶ μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ του ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐργασία.

Ὁλόκληρη τὴ μεταρρύθμιση σὰ σύνολο, καθὼς καὶ κάθε μερικὸ σημεῖο τῆς τῆ διαπνέει τὸ κέρδος, ἡ δίψα τοῦ κέρδους ποὺ ἐκφράζεται στὴν «ἀναζήτηση τοῦ μέγιστου ποσοστοῦ κέρδους», στὸ «ὕλικὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἐργαζομένων», ποὺ ἀνακηρύχθηκε σὲ ἱερατικὸ ἀξίωμα «κινητήρα ἀνάπτυξης τῆς σοσιαλιστικῆς παραγωγῆς». Ἡ μεταρρύθμιση αὐτὴ ἀπευθύνεται, ὅπως εἴπαμε παραπάνω, σὲ μιὰ ὁλόκληρη σειρά «οἰκονομικοῦ μοχλοῦ», ποὺ τοὺς ἀνέσυρε ἀπὸ τὸ ὁπλοστάσιο τῶν κατηγοριῶν τῆς καπιταλιστικῆς οἰκονομίας γιὰ νὰ ἐπαυξήσῃ τὸ ρόλο τοῦ «ὕλικου ἐνδιαφέροντος», γιὰ νὰ ἐπεκτείνει τὴ σφαίρα δράσης του σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς καὶ γιὰ νὰ δώσει κύρος στὴν ἀντίληψη ὅτι ἀποτελεῖ τὸ κύριο μέσο, στὶς σημερινὲς συνθήκες, ἐκτίμησης τῆς παραγωγῆς καὶ γιὰ νὰ αὐξήσῃ τὴν καθυπόταξη, τὴν προθυμίαν καὶ τὴν ἀπόδοση τῶν ἐργαζομένων.

Δίνοντας πλατεῖαν δημοσιότητα στὶς «ἀρετὲς» τῶν «ὕλικων κινήτρων», τοῦ «ὕλικου ἐνδιαφέροντος» καὶ τοῦ «κινήτρου γιὰ τὸ μέγιστο κέρδος», οἱ ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως καὶ τῶν λαϊκῶν δημοκρατιῶν ἐξέλελίζον καὶ διαφθερίζουν τοὺς ἐργαζομένους τῶν χωρῶν τους, προκαλοῦν τὴ διαφθορὰ καὶ τὸν ἐκφυλισμὸ τῆς σοσιαλιστικῆς συνείδησός τους συνείδησης, δάνουν σὲ κρίση τὴ σοσιαλιστικὴ τους ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐργασία. Εἶναι γνωστὸ ὅτι στὶς σοσιαλιστικὲς χώρες οἱ νέες σχέσεις παραγωγῆς καλλιεργοῦν μιὰ ὁλόκληρη ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐργασία. Ἡ ἐργασία ἀποτελεῖ, στὶς χώρες αὐτές, ζήτημα τιμῆς, ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἡρωϊσμοῦ.

Ἡ ἐργασία στὴν ΕΣΣΔ ἀποτελεῖ γιὰ ὅλους τοὺς ἰκανοὺς γιὰ ἐργασία πολίτες, καθήκον καὶ ζήτημα τιμῆς σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχή: «Ὅποιος δὲν ἐργάζεται δὲν τρώει», διακηρύσσει τὸ «Σύνταγμα τῆς ΕΣΣΔ». Ὁ σοσιαλισμὸς ἐχει σὰ βάση διανομῆς τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τὴν ἀρχὴ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐργασία ποὺ καθένας προσέφερε· ὁ καθένας

παίρνει ἓνα μερίδιο ἀπὸ τὸ ἐθνικὸ προϊόν ἀνάλογα μὲ τὴν ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα τῆς ἐργασίας ποὺ προσέφερε. Ἡ κοινωνικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργασίας, στὸ σοσιαλιστικὸ σύστημα, δὲν βασίζεται στὴ δίψα τοῦ κέρδους ἢ στὸ φόβο ποὺ προξενεῖ ἡ πείνα, ἀλλὰ σὲ μιὰ πειθαρχία τῆς ἐργασίας, ἐλευθερίας καὶ συνείδησής, στὴ συνειδητὴ ἐργασία τῶν ἑκατομμυρίων οἰκοδόμων ποὺ ζοῦν ἐλεύθεροι μέσα σὲ μιὰ νέα κοινωνία ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε ἐκμετάλλευση.

Μήπως χρειάζεται νὰ πούμε ὅτι κάθε μορφή ὕλικου ἐνδιαφέροντος, «ὕλικων κινήτρων», πρέπει νὰ ἐξοστρακισθεῖ ὁλοκληρωτικὰ ἀπὸ τὴ σοσιαλιστικὴ κοινωνία; Προφανῶς ὄχι, γιατί σ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς φάσης τοῦ σοσιαλισμοῦ, ποὺ γίνεται τὸ πέρασμα ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ στὸν κομμουνισμό, ἡ κοινωνικὴ ὀργάνωση τῆς ἐργασίας γίνεται μὲ βάση τὴν ἀρχή:

«ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἱκανότητές του, στὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὴν ἐργασία του»,

παράλληλα μὲ τὰ «ἠθικὰ κίνητρα» πορεύονται καὶ τὰ «ὕλικὰ κίνητρα», ὅμως αὐτὰ δὲν μποροῦν νὰ παίξουν κύριο ρόλο, ἀλλὰ ἓνα ρόλο δευτερεύοντα, ἓνα ρόλο ὑπόβαθρου τῶν ἠθικῶν κινήτρων τὰ ὁποῖα, καὶ μόνον αὐτὰ, ἀποτελοῦν τὸν βασικὸ «κίνητρου» ἀνάπτυξης τῆς παραγωγικότητας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς κομμουνιστικῆς στάσης ἐναντὶ στὴν ἐργασία.

Ὁ ἰδιόμορφος ἐνθουσιασμὸς γιὰ τὴν παραγωγικότητα τῆς ἐργασίας, ποὺ εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ βασικὰ διακριτικὰ γνωρίσματα τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας, ἐξασφαλίζεται ἀπὸ ἀντικειμενικοὺς παράγοντες, ὅπως ἡ σταθερὴ ἀνάπτυξη τοῦ τεχνικοῦ ἐπιπέδου τῆς παραγωγῆς, καὶ ἀπὸ ὑποκειμενικοὺς παράγοντες ποὺ εἶναι ἀκριβῶς «ἡ ἐνότητα τῶν ἀτομικῶν καὶ τῶν κοινωνικῶν συμφερόντων» καὶ «τὰ ἠθικὰ καὶ κοινωνικὰ κίνητρα τῆς ἐργασίας», ποὺ εἶναι γενικὰ κίνητρα τοῦ ἴδιου τοῦ σοσιαλιστικοῦ συστήματος. Τὸ βασικὸ ἀνάμεσα σ' αὐτὰ εἶναι ἡ συνείδηση τοῦ ἰδιομορφώσαν οἱ ἐργαζόμενοι, ὅτι ἡ ἐργασία τους δὲν πηγαίνει πρὸς ὄφελος τῶν ἐκμεταλλευτῶν, ἀλλὰ αὐτῶν τῶν ἴδιων, ὅτι ὁλόκληρο τὸ προϊόν τῆς ἐργασίας τους ἀνήκει σ' αὐτοὺς καὶ αὐτὸ ποὺ πήραν ἄμεσα στὰν ἀμοιβὴ τῆς ἐργασίας ποὺ προσέφεραν καὶ αὐτὸ ποὺ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴ σοσιαλιστικὴ συσσώρευση, γιὰ τὴ διευρύνση τῆς ἀναπαραγωγῆς καὶ γιὰ τὰ κονδύλια τῶν κοινωνικῶν δαπανῶν. Τὸ σοσιαλιστικὸ Κράτος τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου βασίζεται πλῆρως σ' αὐτὸν τὸν ἰσχυρὸ μολὸ τῆς ἀνάπτυξης τῆς σοσιαλιστικῆς οἰκονομίας γιὰ τὴν ὀργάνωση τῆς ἐργασίας καὶ χρησιμοποίησιν γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ πολλὰ καὶ ποικίλες μορφὲς κοινωνικῆς παρόρμησης γιὰ τοὺς ἐργαζομένους τῆς πρωτοπόρας.

Γιὰ νὰ διαμορφωθεῖ ἡ παραπάνω σοσιαλιστικὴ

κή συνείδηση για την εργασία, για να διατηρείται και να ανεβαίνει σταθερά, χρειάζεται να γίνεται ακόυραστη ιδεολογική διαπαιδαγώγηση των μαζών, να καλλιεργείται μια προοδευτική κοινή γνώμη, να αφομοιώνεται η πείρα των πρωτοπόρων εργατών και τεχνικών, να ενθαρρύνονται οι δημιουργικές πρωτοβουλίες των μαζών και να εκλαϊκεύονται στον άνωτατο βαθμό τα θετικά παραδείγματα. Χρειάζεται να αναπτύσσεται στις μάζες ή λατρεία της εργασίας, ο πόθος να εργάζονται με ένθουσιασμό και με δημιουργικό πνεύμα, να διαθέτουν στην εργασία όλες τις ικανότητές τους. Και όσο περισσότερο προχωρεί το έργο της οικοδόμησης του σοσιαλισμού, τόσο πιο μεγάλη είναι η σημασία που αποκτούν τα ήθικα κίνητρα για την εργασία. Σιγά-σιγά η εργασία γίνεται για τον άνθρωπο της σοσιαλιστικής κοινωνίας μια φυσική ανάγκη.

Το έργο για τη διαμόρφωση και τη διατήρηση της σοσιαλιστικής αντίληψης για την εργασία, για την κινητοποίηση της δημιουργικής πρωτοβουλίας των μαζών, για τη γενίκευση της σοσιαλιστικής αμίλλας το έχει αναλάβει το Κόμμα και το Κράτος, μα επίσης και πάνω απ' όλα όλες οι κοινωνικές οργανώσεις των εργαζομένων (συνδικάτα, καμμοδά, Ένωση γυναικών κλπ.), καθώς επίσης και οι ομάδες της παραγωγής (ταξιαρχίες κρούσης, ταξιαρχίες κομμουνιστικής εργασίας κλπ.).

Η σοσιαλιστική συνείδηση για την εργασία, η σοσιαλιστική αμίλλα και γενικά τα ήθικα και τα κοινωνικά κίνητρα για την εργασία είναι ανεξάρτητα από την εφαρμογή της σοσιαλιστικής αρχής: «από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητές του».

Η σημασία αυτής της αρχής δεν περιορίζεται στο δικαίωμα και στο καθήκον της εργασίας που γενικεύεται στον κανόνα: «όποιος δεν εργάζεται δεν τρώει», αλλά προϋποθέτει, για κάθε εργαζόμενο, τις συνθήκες που ευνόουν την πλήρεια ανάπτυξη των ταλέντων και των ικανοτήτων, την ενθάρρυνση της πρωτοβουλίας στο πεδίο της παραγωγής και την άνωτατη απόδοση των προσπαθειών.

Ός προς τα «υλικά κίνητρα», αυτά παίζουν δευτερεύοντα ρόλο στην οργάνωση της σοσιαλιστικής εργασίας, δηλ. να εξασφαλίζουν στο μέγιστο την αναλογία ανάμεσα στην ανταμοιβή των εργαζομένων, εκτίμηση της εργασίας που προσφέρθηκε ανάλογα με το δεύτερο μέρος του κανόνα: «στον καθένα ανάλογα με την εργασία του».

Κατά τον ίδιο τρόπο που αυτό υποτάσσεται στο πρώτο μέρος της σοσιαλιστικής αρχής: «από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητές του», τα «υλικά κίνητρα» πάντα υποτάσσονται στα «ήθικα κίνητρα», στη σοσιαλιστική συνείδηση για την εργασία.

Πριν από τη ρεβιζιονιστική περίοδο, τα «ήθικα κίνητρα» στη Σοβιετική Ένωση συνίσταντο αποκλειστικά σχεδόν στην εφαρμογή συστημάτων ανταμοιβής για κάθε κομμάτι, (για κάθε καθήκον με βραβεία παραγωγής κλπ.), πράξεις που άποσκοπούσαν να αντιστοιχούν προς την αρχή της διανομής ανάλογα με την ποσότητα και την ποιότητα της εργασίας που προσφέρθηκε. Η ουσία των υλικών κινήτρων κατά συνέπεια, δεν είχε καμιά σχέση με το κέρδος ή το ποσοστό του κέρδους της επιχείρησης και μόνο ένα ανυπολόγιστο μέρος από αυτές τις παρορμήσεις λίγο-πολύ εξαρτόνταν από αυτά.

Πρόκειται ιδιαίτερα, για το μέρος των κερδών, που παρέμειναν στην επιχείρηση για να δημιουργηθεί ένα κονδύλιο βραβείων για την ενθάρρυνση των εργαζομένων. Το μέρος αυτό κάποτε ήταν συνήθως 2—4% και έφθανε το μέγιστο στα 6% των κερδών που πραγματοποιήθηκαν στα πλαίσια του σχεδίου και το μέγιστο στα 30% των κερδών που πραγματοποιήθηκαν στην περίπτωση υπερεκπλήρωσης του σχεδίου. Η τέτοια μορφή οικονομικού κινήτρου με βάση το οποίο τα βραβεία ενθάρ-

ρυνσης δεν εξαρτόνταν από την προσπάθεια και από τις αξίες που δημιουργήσε ο μεμονωμένος εργάτης, αλλά από το κέρδος που πραγματοποίησε η επιχείρηση στο σύνολό της, θάπρεπε κανονικά να χάνει τη σχετική της σημασία όσο προχωρούσε μπρός η οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Από τότε που ο Χρουστσώφ σκαρφώθηκε στην έξουσία, το σύστημα των βραβείων απέκτησε πιο μεγάλη σημασία και ιδιαίτερα για τα στελέχη των τεχνικών. Έτσι, το 1959, τα βραβεία που χορηγήθηκαν στη διομηχανία ξεπερνούσαν το 4% του όλικου κονδυλίου των μισθών των εργατών και το 12% του κονδυλίου των απολαυών των τεχνικών που είναι στελέχη (10).

Όμως οι διάδοχοι του Χρουστσώφ, οι σημερινοί ρεβιζιονιστές ηγέτες της Σοβιετικής Ένωσης έκριναν άναρκές αυτό το «υλικό ενδιαφέρον» των επιχειρήσεων και των τεχνικών στελεχών τους για τα πραγματοποιηθέντα κέρδη και προέβλεψαν μια αξιόλογη αύξηση. Η «οικονομική μεταρρύθμιση» προβλέπει, πραγματικά, μια σοβαρή αύξηση του ποσοστού των κερδών που θα αφιόνονται στους διευθυντές της επιχείρησης για το σχηματισμό του κονδυλίου παρότρυνσης. Η αξία αυτής της αύξησης δεν κατορθώθηκε ακόμα να προσδιορισθεί, γιατί εξαρτάται από πολλούς παράγοντες που άφου ληφθούν υπόψη θα παρθούν αποφάσεις άργότερα. Ανάμεσα στα άλλα προβλέπεται η διανομή των «βραβείων» του τέλους του χρόνου, σε σχέση με τα κέρδη που πραγματοποίησε η επιχείρηση.

Η τέτοια αύξηση της έξουσίας των διευθυντών της επιχείρησης στην άπονομή αυτών των βραβείων, ένωμένη με την ένισχυση της σχέσης του κονδυλίου-βραβείων με το κονδύλιο-μισθών, δηλαδή αύξηση που γίνεται στους μισθούς των εργαζομένων με τα βραβεία, θα προκαλέσει άναγκαστικά άδικίες και δυσαναλογίες άπαράδεκτες στον καθορισμό των μισθών. Είδαμε παραπάνω ότι ο διευθυντής της επιχείρησης, ύστερα από την εφαρμογή της νέας μεταρρύθμισης, έχει το δικαίωμα να όρίζει τον αριθμό των εργατών της επιχείρησής του, καθώς επίσης, σε συνέπεια αυτού, το ύψος των μισθών στα πλαίσια του γενικού κονδυλίου μισθών που καθορίζει το σχέδιο. Άν πάνω σ' αυτά ύπολογίσουμε και το δικαίωμα επικαρπίας πάνω στο «κονδύλιο της επιχείρησης», την άπονομή των βραβείων παρόρμησης, έδω μπορούμε να ύπολογίσουμε, από το ένα μέρος, την παντοδυναμία των «διευθυντών» σε σύγκριση με τους εργάτες και από το άλλο μέρος τη σοβαρή ζημιά που θα προκαλέσει το καινούργιο καταστατικό των επιχειρήσεων στο ζήτημα του καθορισμού των μισθών.

Λόγου χάρι, άς πούμε ότι δύο εργάτες έχουν την ίδια ειδικότητα, καταβάλλουν την ίδια προσπάθεια και εργάζονται με την ίδια επιμέλεια, με τον ίδιο ένθουσιασμό και με την ίδια άφοσίωση, όμως εργάζονται σε διαφορετικές αντικειμενικές συνθήκες: ο ένας εργάζεται σε μια επιχείρηση, ή όποια από λόγους άνεξάρτητους από τον εργάτη τον ίδιο, πραγματοποιεί πολύ ύψηλά κέρδη, ενώ ο άλλος εργάζεται σε ένα εργοστάσιο με άσθενές εισόδημα. Ο πρώτος απ' αυτούς τους δύο εργάτες, με τη ρεβιζιονιστική μεταρρύθμιση θα πάρει συνολικό μισθό (βασικό μισθός+βραβεία) πολύ πιο άνωτερο από τον δεύτερο εργάτη, παρ' όλο που προσφέρουν την ίδια εργασία.

Οι βασικές αρχές του σοσιαλισμού: «στον καθένα ανάλογα με την εργασία του» και «ίση άμοιβή για ίση εργασία» παραβιάζονται με τέτοιο τρόπο, που άναπόφευκτα θα προκληθεί η προοδευτική ένταση της δυσανεκτικότητας των εργαζομένων. Πραγματικά, η καινούργια αυτή κατάσταση στον τομέα των μισθών, η ένισχυση του ρόλου των υλικών κινήτρων και η έγκατάλειψη των ήθικων κινήτρων βρίσκεται σε πλήρη αντίθεση με τη βασική αρχή του σοσιαλισμού: «από τον καθένα ανάλογα με τις ικανότητές του, στον καθένα άνάλογα με την εργασία τους», ή όποια άντικαθίσταται με την άκόλουθη αρχή καπιταλιστικού τύπου: «να δίνεις όσο το δυνατό λιγότερο και να παίρνεις

δσο τὸ δυνατό περισσότερο». Αὐτὸ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ λογικὴ τοῦ βασικοῦ περιεχομένου τῆς μεταρρύθμισης.

Κάνοντας τὸ ὑλικὸ ἐνδιαφέρον «ἐνὰ συστατικὸ παρὰ-γοντα» γιὰ τὴν αὐξηση τῆς παραγωγῆς, ἡ «μεταρρύθμιση» θὰ καλλιεργήσει ἀναγκαστικὰ στοὺς διευθυντὲς τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν τάση νὰ διαθέτουν ὅσο τὸ δυνατό λιγότερα γιὰ τὰ ἐργατικά χέρια καὶ νὰ παίρνουν ἀπὸ αὐτὰ τὴ μέγιστη δυνατὴ προσπάθεια· ἐνῶ στοὺς ἐργαζόμενους, ἡ λατρεία τοῦ «ὕλικου ἐνδιαφέροντος» θὰ ἀναπτύξει τὴν τάση νὰ ἀναζητοῦν ἐπιχειρήσεις στὶς ὁποῖες θὰ μποροῦν νὰ ἔχουν τοὺς πῖο ὑψηλοὺς μισθοὺς, ἐργαζόμενοι ὅσο τὸ δυνατό λιγότερο.

Ὅλα αὐτὰ μαρτυροῦν ὅτι ἡ νέα ἀστική τάξη τῶν τεχνοκρατῶν τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσης μαζί με τοὺς ρεβιζιονιστὲς ἡγέτες τοὺς ἔχουν στρέψει τὶς πλάτες στὸ σοσιαλισμὸ, περιφρονοῦν τοὺς ἐργαζόμενους καὶ δὲν ἔχουν καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὴ σοσιαλιστικὴ συνείδηση τοῦ σοβιετικοῦ λαοῦ. Τὰ ἠθικά κίνητρα δὲν ὑπάρχουν πιά γι' αὐτοὺς. Ἡ ρεβιζιονιστικὴ μεταρρύθμιση δὲν τὰ παίρνει πιά ὑπόψη καὶ ὁ σοβιετικὸς τύπος πολὺ σπάνια μιλάει γι' αὐτά.

Ἡ «σοσιαλιστικὴ ἀμιλλα» δὲν εἶναι πιά τῆς μόδας, κατάντησε σὰν «παλιὸ πιά παιγνίδι». Δὲν ἀκούς πιά νὰ μιλάνε γιὰ τὰ «κομμουνιστικά σάββατα», γιὰ τὶς «ταξιαρχίες κρούσης», γιὰ τοὺς «σπαχανοφικούς», πού τόσο τὰ ἐγκωμίαζαν κάποτε. Θὰ μπορούσε νὰ πεί κανεὶς ὅτι οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς ἐμποδίζονται νὰ μιλάνε καὶ ντρέπονται ἀκόμα γι' αὐτὸν τὸν «ἐπαναστατικὸ ρωμαντισμὸ», ἀντάξιο τῶν «ὄνειροπόλων» σὰν τὸ Λένιν καὶ τὸ Σπάλιν, μὰ ἀνάξιο γιὰ «ἀνθρώπους τοῦ Κράτους», τόσο «φωτισμένους», «ρεαλιστὲς» καὶ πρακτικοὺς σὰν τὸν Χρυστσώφ, τὸν Μπρέζνιεφ καὶ τὸν Κοσύγκιν.

Κι' ὅμως, χάρις στὸ ἔργο αὐτῶν τῶν «ὄνειροπόλων» καὶ στὸν ἐπαναστατικὸ ἐνθουσιασμὸ πού αὐτοὶ ἀνέπτυξαν στὸ σοβιετικὸ λαὸ ἡ ΕΣΣΔ ἔφθασε στὸ σημερινὸ ἐπίπεδο ἰσχύος καὶ πλούτου, πού οἱ σημερινοὶ ἡγέτες ἐπιχειροῦν νὰ σπαταλήσουν.

Σχετικὰ μ' αὐτό, εἶναι χρήσιμο ν' ἀναφέρουμε μερικὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ ἔργο τοῦ Λένιν πού ἀφοροῦν τὴν ἀ ν α μ φ ι σ β ῆ τ ῆ τ ῆ σημασία πού ἔχουν γιὰ τὴν οἰκοδόμησι τῆς σοσιαλιστικῆς κοινωνίας ἡ ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς συνείδησης ἐ ν α ν τ ι σ τ ῆ ν ἔ ρ γ α σ ι ᾶ , ἡ σ ο σ ι α λ ι σ τ ι κ ῆ ἀ μ ι λ λ α καὶ τὰ ἠ θ ι κ ᾶ κ ῖ ν ῆ τ ρ α .

Μιλώντας γιὰ τὴ «σοσιαλιστικὴ καὶ κομμουνιστικὴ ἐργασία» ὁ Λένιν λέει:

«Γι' αὐτό, τὸ ζήτημα τῆς κομμουνιστικῆς ἐργασίας μπορεῖ καὶ πρέπει νὰ μπεῖ ἄμεσα ἢ σωστότερα μάλλον θάπρεπε νὰ ποῦμε: ὅχι τῆς κομμουνιστικῆς, ἀλλὰ τῆς σοσιαλιστικῆς ἐργασίας, γιατί δὲν πρόκειται γιὰ τὴν ἀνώτερη, ἀλλὰ γιὰ τὴν κατώτερη, γιὰ τὴν ἀρχικὴ βαθμίδα ἀνάπτυξης τοῦ νέου κοινωνικοῦ συστήματος πού ξεπηδάει ἀπὸ τὸν καπιταλισμὸ. Κομμουνιστικὴ ἐργασία, με τὴν πῖο στενὴ καὶ αὐστηρὴ ἔννοια τῆς λέξης, σημαίνει δωρεὰν ἐργασία πρὸς ὄφελος τῆς κοινωνίας, ἐργασία πού δὲν γίνεται γιὰ νὰ ἐκπληρωθεῖ μιὰ ὀρισμένη ὑποχρέωση, οὔτε γιὰ νάχει κανεὶς τὸ δικαίωμα νὰ πάρει, ὀρισμένα προϊόντα, ἐργασία πού δὲν γίνεται σύμφωνα με κανόνες προκαθορισμένους καὶ καθιερωμένους, ἀλλὰ ἐργασία ἐθελοντικὴ, ἐργασία ἔξω ἀπὸ κανόνες, ἐργασία πού προσφέρεται χωρὶς νὰ ἀποδίδεται σὲ ἀμοιβή, χωρὶς ὄρους ἀμοιβῆς, ἐργασία πού γίνεται ἀπὸ τὴ συνήθεια νὰ ἐργάζεται κανεὶς γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ καὶ ἀπὸ τὴ συνείδηση (πού μετατράπηκε σὲ συνήθεια) ἀναγνώρισης τῆς ἀνάγκης τῆς ἐργασίας γιὰ τὸ γενικὸ καλὸ, ἐργασία πού ἀποτελεῖ ἀνάγκη γιὰ ἕναν ὕγιή ὀργανισμό.

Καθένας βλέπει καθαρὰ πὼς ἐμεῖς, δηλ. ἡ κοινωνία μας, τὸ κοινωνικὸ μας σύστημα βρίσκεται ἀκόμα πῖο πολὺ, πάρα πολὺ μακριά, ἀπὸ τὴν πλατεῖα, τὴν πραγματικὰ μαζικὴ ἐφαρμογὴ μιᾶς τ ἔ τ ο ι α ς ἐργασίας.

Ὡστόσο, τὸ γεγονός ὅτι τὸ ζήτημα αὐτὸ τέθηκε ἀπὸ ὅλο τὸ πρωτοπόρο προλεταριάτο (τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα καὶ τὰ συνδικάτα) καὶ ἀπὸ τὴν κρατικὴ ἐξουσία, ἀποτελεῖ κιόλας ἕνα βῆμα πρὸς τὴν κατεύθυνση αὐτή.

«... Τὰ κομμουνιστικά σάββατα, οἱ στρατιᾶς ἐργασίας, ἡ ὑποχρεωτικὴ ἐργασία: νὰ ἡ πρακτικὴ ἐφαρμογὴ με διάφορες μορφὲς τῆς σοσιαλιστικῆς καὶ τῆς κομμουνιστικῆς ἐργασίας...

«...Γιὰ νὰ καθιερώσεις μιὰ νέα πειθαρχία στὴ δουλειά, γιὰ νὰ ὀργανώσεις νέες μορφὲς κοινωνικῶν σχέσεων ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, νὰ δημιουργήσεις νέες μορφὲς καὶ μέθοδοις προσέλευσης τῶν ἀνθρώπων στὴ δουλειά, χρειάζεται ἐργασία πολλῶν χρόνων καὶ δεκαετιῶν. Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι ἡ πῖο εὐχάριστη καὶ ἡ πῖο εὐγενικὴ. Τὸ εὐτύχημα γιὰ μᾶς εἶναι ὅτι, ἀνατρέποντας τὴν ἀστική τάξη καὶ τσακίζοντας τὴν ἀντίστασή της, μπορέσαμε νὰ δημιουργήσουμε τὴ βάση καὶ ἔγινε δυνατὴ μιὰ τέτοια ἐργασία. Καὶ θὰ καταπιαστούμε μ' αὐτὴ τὴν ἐργασία με ὅλη μας τὴν ἐνεργητικότητα» (11).

Σχετικὰ με τὴ σοσιαλιστικὴ ἀμιλλα ὁ Λένιν εἶπε: «Οἱ ἀστοὶ συγγραφεῖς ἔχουν γεμίσει καὶ γεμίζουν βουρὰ ἀπὸ χαρτί, ἐγκωμιάζοντας τὸ συναγωνισμὸ, τὸ ἀτομικὸ ἐπιχειρηματικὸ πνεῦμα καὶ τὶς ἄλλες ὑπέροχες ἀρετὲς καὶ θέλγντρα τῶν καπιταλιστῶν καὶ τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος. Τοὺς σοσιαλιστὲς τοὺς ἔχουν κατηγορήσει πὺς δὲν θέλουν νὰ καταλάβουν τὴ σημασία ὧν αὐτῶν τῶν ἀρετῶν καὶ νὰ πάρουν ὑπόψιν τοὺς τὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου». Ὁ σοσιαλισμὸς ὅχι μόνον δὲν περιφρονεῖ τὴν ἀμιλλα, μὰ ἀντίθετα δημιουργεῖ γιὰ πρῶτὴ φορὰ τὴ δυνατότητα νὰ ἐφαρμοστεῖ ἡ ἀμιλλα σὲ πραγματικὰ π λ α τ ι ᾶ κλίμακα, σὲ πραγματικὰ μ α ζ ι κ ῆ ἔκταση, νὰ τραβηχεῖ πραγματικὰ ἡ πλειοψηφία τῶν ἐργαζομένων στὸ στίβο μιᾶς ἐργασίας, ὅπου μποροῦν νὰ ἀναδειχτοῦν, νὰ ἀναπτύξουν φανερά τὶς ἱκανότητές τους, νὰ φανερώσουν τὰ ταλέντα πού ἀστείρευτὴ πηγὴ τους εἶναι ὁ λαὸς καὶ πού ὁ καπιταλισμὸς τὰ σπαταλοῦσε, τὰ πίεζε, τὰ ἐπνιγε κατὰ χιλιάδες καὶ ἑκατομμύρια. Τὸ καθήκον μας, τώρα πού στὴν ἐξουσία θρίσκεται ἡ σοσιαλιστικὴ κυβέρνηση, εἶναι νὰ ὀργανώσουμε τὴν ἀμιλλα (12).

Ὁ Λένιν, πού ἦταν ἀπαράμιλλος διαλεκτικὸς, μπόρεσε νὰ διακρίνει με μιὰ ἐκπληκτικὴ διορατικότητα, στὰ πρῶτα «κομμουνιστικά σάββατα» τὰ σπέρματα μιᾶς νέας σοσιαλιστικῆς καὶ κομμουνιστικῆς ἀντίληψης γιὰ τὴν ἐργασία πού ἀνοίγει τὸ δρόμο στὶς μάζες καὶ πού θὰ καταχτήσῃ τὴ συνείδηση χιλιάδων καὶ ἑκατομμυρίων ἐργαζομένων, τὴν ὑπόσχεση μιᾶς νέας ἀ ν ὠ τ ε ρ ῆ ς π α ρ α γ ω γ ι κ ὄ τ ῆ τ α ς πού εἶναι ἀδύνατο νὰ τὴν πετύχει ὁ καπιταλισμὸς. Σχετικὰ με τὴν πείρα ἀπὸ τὰ «κομμουνιστικά σάββατα» καὶ τὸ διαπαιδαγωγικὸ τοὺς ρόλο πάνω στὶς μάζες, ὁ Λένιν ἔγραφε στὶς 28 Ἰουνίου 1919:

«Τὰ κομμουνιστικά σάββατα ἔχουν μιὰ τόσο μεγάλη σπουδαιότητα γιατί πρωτοπόροι σ' αὐτὰ ἔγιναν ἐργάτες πού δὲν βρίσκονται καθόλου σὲ συνθήκες εὐνοϊκῆς, καὶ ἐργάτες διαφόρων εἰδικοτήτων, ἀκόμα καὶ ἐργάτες ἀνειδίκευτοι, λασπητζῆδες, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται σὲ σ υ ν η θ ι σ μ ῆ ν ε ς συνθήκες, δηλαδή ἀπὸ τὶς πῖο χ ε ι ρ ὄ τ ε ρ ε ς...

«...Καὶ οἱ ἐργάτες αὐτοὶ πού εἶναι πειναλέοι, περικυκλωμένοι ἀπὸ τὴ μοχθηρὴ ἀντεπαναστατικὴ δράση τῆς ἀστικής τάξης, τῶν μενσεβίκων καὶ τῶν σοσιαλ - ἐπαναστατῶν, ὀργανώνουν «κομμουνιστικά σάββατα», δουλεύουν ὑπερωρίες χωρὶς καμμιὰ ἀμοιβὴ καὶ πετυχαίνουν μιὰ θαυμάσια α ὕ ξ ῆ σ ῆ τ ῆ ς π α ρ α γ ω γ ι κ ὄ τ ῆ τ α ς τῆς ἐργασίας, μολονότι εἶναι κατάκοποι, ἐξαντλημένοι καὶ ἀποκαμωμένοι ἀπὸ τὴν ἀσιτία. Μήπως δὲν ἀποτελεῖ αὐτὸ μέγιστο ἡρωϊσμὸ; Μήπως δὲν εἶναι αὐτὸ ἡ ἀρχὴ μιᾶς στροφῆς με παγκόσμια ἱστορικὴ σημασία;

«Ἡ παραγωγικότητα τῆς ἐργασίας εἶναι, σὲ τελευταία

άνάλυση, τὸ πιὸ σπουδαῖο, βασικὸ πρᾶγμα γιὰ τὴ νίκη τῆς νέας κοινωνικῆς τάξης πραγμάτων...

«...Σὲ σύγκριση μὲ τὸν κοπιταλισμὸ, ὁ κομμουνισμὸς εἶναι ἡ πιὸ ὑψηλὴ παραγωγικότητα τῆς ἐργασίας ἐθελοντῶν ἐργατῶν, συνειδητῶν καὶ ἐνωμένων, ποὺ χρησιμοποιοῦν τὴν πιὸ σύγχρονη τεχνικὴ. Τὰ κομμουνιστικὰ σάββατα εἶναι ἐξαιρετικὰ πολύτιμα σὰν ἀποτελεσματικὴ ἀρχὴ τοῦ κομμουνισμοῦ...»

«...Ὁ κομμουνισμὸς ἀρχίζει ἐκεῖ ὅπου ἐμφανίζεται ἡ ἀφιλοκερδὴς φροντίδα, ποὺ ξεπερνάει τὴ σκληρὴ ἐργασία, τῶν ἀπλῶν ἐργατῶν· νὰ ἀνεβάσουν τὴν παραγωγικότητα τῆς ἐργασίας, νὰ προστατεύουν κάθε πούντ σπαριού, κάρβουνου, σίδερου καὶ ἄλλων ποὺ δὲν προορίζονται γιὰ τοὺς ἴδιους τοὺς ἐργάτες καὶ γιὰ τὰ «συγγενικά» τοὺς πρόσωπα, ἀλλὰ γιὰ τὰ «μακρινά», δηλαδὴ γιὰ τὴν κοινωνία στὸ σύνολό της...» (13).

Ὁμως, ἡ πιὸ λεπτὴ καὶ ἡ πιὸ βαθειὰ ἀνάλυση τῶν διαγμάτων ἀπὸ τὴν ἐνθουσιώδη πείρα τῶν «κομμουνιστικῶν σάββατων» καὶ τὴν διαπαιδαγωγικὴ τους ἐπίδραση, τῆς καινούργιας πειθαρχίας τῆς ἐργασίας καὶ τῆς κομμουνιστικῆς στάσης ἐναντὶ στὴν ἐργασία ἐγίνε ἀπὸ τὸν Λένιν ἕνα ἔτος ἀργότερα, μὲ τὴν εὐκαιρία τοῦ «κομμουνιστικοῦ σάββατου» τῆς Πρωτομαγιάς σὲ ὅλη τὴ Ρωσία:

«...μόνο οἱ χειρότεροι ἐχθροὶ τῶν ἐργαζομένων, οἱ λυσσασμένοι ὑποστηρικτὲς τῆς ἀστικῆς τάξης, μποροῦν νὰ περιφρονήσουν τὸ κομμουνιστικὸ σάββατο τῆς Πρωτομαγιάς, μόνο τὰ πιὸ ἄθλια ἄτομα, ποὺ πάντα εἶναι πωλημένα στοὺς καπιταλιστὲς, εἶναι ἱκανὰ νὰ καταδικάσουν τὴ χρησιμοποίηση τῆς γιορτῆς τῆς Πρωτομαγιάς σὰν μέσο εἰσαγωγῆς τῆς κομμουνιστικῆς ἐργασίας στὴν κλίμακα τῆς μάχης.

«Γιὰ πρώτη φορὰ ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνατροπὴ τοῦ τσαρισμοῦ, τῶν γαιοκτημόνων καὶ τῶν καπιταλιστῶν, ξεκαθάρισε τὸ ἔδαφος γιὰ μιὰ ἀποτελεσματικὴ οἰκοδόμησι τῆς σοσιαλισμοῦ, γιὰ τὴν ἐπεξεργασία τῶν νέων κοινωνικῶν νόμων, μιὰς καινούργιας πειθαρχίας στὴ συλλογικὴ ἐργασία, μιὰς καινούργιας διάρθρωσης, ἱστορικῆς σημασίας, ὁλόκληρης τῆς ἐθνικῆς οἰκονομίας (καὶ σὲ συνέχεια τῆς διεθνούς).

«Πρόκειται νὰ ἀλλάξουν οἱ ἴδιες οἱ συνθήκες ποὺ ἔχουν καλλιεργηθεῖ ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ὑπὸ τὴν καταραμένη ἰδιοκτησία τῶν μέσων τῆς παραγωγῆς...

«... Ἐμεῖς δὲν θὰ ὑποχωρήσουμε μπροστὰ στὶς τεράστιες δυσκολίες καὶ τὰ ἀναπόφευκτα λάθη ποὺ θὰ παρουστοῦν στὸ ἀρχικὸ στάδιο, ἀπὸ ἕνα καθήκον τόσο δύσκολο, γιὰ τὸ ἔργο τοῦ μετασχηματισμοῦ ὅλων τῶν συνθημάτων τῆς δουλειᾶς καὶ ὅλων τῶν ἔξωθεν θὰ ἀποχτήσῃ δεκάδες χρόνια. Καὶ δίνουμε ἀμοιβαίᾳ τὴ θεληματικὴ καὶ σταθερὴ ὑπόσχεση ὅτι θὰ εἴμαστε ἔτοιμοι γιὰ κάθε θυσία, ὅτι δὲν θὰ ὀλιγωρήσουμε σ' αὐτὴ τὴν τόσο δύσκολη μάχη — αὐτὴ τὴ μάχη ἐναντὶα στὴ δύναμη τῆς συνήθειας — ὅτι θὰ ἐργαζόμαστε ἀδιάκοπα γιὰ πολλὰ χρόνια καὶ γιὰ δεκαετίες. Ἐμεῖς θὰ ἐργαζάμαστε γιὰ νὰ ξεριζώσουμε τὸν καταραμένο κανόνα «Καθένας γιὰ τὸν ἑαυτό του καὶ ὁ θεὸς γιὰ ὅλους», γιὰ νὰ ξεριζώσουμε τὴ συνήθεια τοῦ νὰ θεωροῦμε τὴν ἐργασία σὰ μόνον θάρρος καὶ σὰ νόμιμο μόνον ἐκεῖνο ποὺ ἀνταποδίδεται σύμφωνα μὲ μιὰ νόρμα σταθερὴ. Ἐμεῖς θὰ ἐργαζάμαστε γιὰ νὰ γίνῃ συνειδησι, συνήθεια τῆς καθημερινῆς ζωῆς τῶν μαζῶν, ὁ κανὼνας «ὅλοι γιὰ τὸν ἕνα καὶ ὁ ἕνας γιὰ ὅλους» καὶ ὁ κανὼνας «ἀπὸ τὸν καθένα ἀνάλογα μὲ τὶς ἱκανότητές του, σὺν καθέναν ἀνάλογα μὲ τὶς ἀνάγκες του» καὶ γιὰ νὰ εἰσάγουμε βαθμιαίᾳ μὰ σταθερὰ τὴν κομμουνιστικὴ πειθαρχία καὶ τὴν κομμουνιστικὴ ἐργασία.

«... Γιὰ χρόνια καὶ γιὰ δεκαετίες θὰ ἐργαζόμαστε γιὰ νὰ ἐφαρμόσουμε τὰ κομμουνιστικὰ σάββατα, νὰ τὰ κάνουμε συνήθεια. Θὰ φθάσουμε στὴ νίκη τῆς κομμουνιστικῆς ἐργασίας!» (14).

Τέτοια εἶναι ἡ σημασία ποὺ ἀπέδιδε ὁ Λένιν στὸ πραγματικὰ δύσκολο καθήκον, μὰ καὶ τόσο ἀναγκαῖο γιὰ τὴν

οἰκοδόμησι τοῦ σοσιαλισμοῦ, ποὺ συνίσταται στὸ νὰ γίνῃ συνειδησι τῶν μαζῶν ἡ σοσιαλιστικὴ ἀντίληψη γιὰ τὴν ἐργασία καὶ ἡ σοσιαλιστικὴ πειθαρχία τῆς ἐργασίας.

Στὸ φῶς αὐτῶν τῶν θέσεων τοῦ Λένιν μπορεῖ νὰ ἐκτιμηθεῖ καλύτερα ὁ βαθμὸς ἐκφυλισμοῦ τοῦ σύγχρονου ρεβιζιονισμοῦ, ποὺ ὄχι μόνον ἔχει ἀπαρνηθεῖ τὴν πάλιν γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς σοσιαλιστικῆς συνειδησι τῶν μαζῶν, ἀλλὰ δουλεύει γιὰ τὴν ἐξάλειψή της, γιὰ τὴ μείωσι καὶ τὴ διαφθορά της. Εἰσάγοντας τὸ «ὕλικὸ ἐνδιαφέρον» σὰν τὸ βασικὸ φάρμακο γιὰ ὅλες τὶς οἰκονομικὲς δυσκολίες καὶ σὰν οὐσιαστικὸ παράγοντα γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς παραγωγικότητας τῆς ἐργασίας, οἱ σύγχρονοι ρεβιζιονιστὲς εὐνοοῦν τὴν ὀξυνση τῆς κοινωνικῆς καὶ ὕλικῆς ἀνισότητος, καλλιεργοῦν στὶς μάζες τὶς ἀτομιστικὲς τάσεις καὶ ὑπονομεύουν τὴ βασικὴ κινητήρια δύναμη τῆς οἰκοδόμησις τοῦ σοσιαλισμοῦ: τὴν ἐλευθερίαν καὶ συνειδητὴ συμμετοχὴ τῶν ἐργαζομένων στὴ διαχείριση τῆς οἰκονομίας.

Τὰ ἀρνητικὰ ἀποτελέσματα, ποὺ διαφθείρουν τὴ σοσιαλιστικὴ συνειδησι τῶν μαζῶν, καὶ ποὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἐξαιρετικὴ χρῆσι τῶν μηχανισμῶν τῆς ἀγορᾶς καὶ πᾶν ἀπ' ὅλα ἀπὸ τὰ «ὕλικα κίνητρα» ἔχουν ἀποσαφηνισθεῖ πρόσφατα ἀπὸ τὸν μεγάλο κουβανὸ ἐπαναστάτη, τὸ σύντροφο Ἑρνέστο Γκουεβέρα.

Τὸ Φεβρουάριο τοῦ 1964, ὁ Γκουεβέρα τόνιζε ὅτι τὰ «ὕλικα κίνητρα» μολοντὶ γενικὰ εἶναι ἀπαραίτητα στὴ διάρκεια τῆς φάσις τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐρχονται ἀναγκαστικὰ σὲ σύγκρουση μὲ τὴ σοσιαλιστικὴ ἐπιταγή γιὰ τὴν ἀδιάκοπη ἐξύψωση τοῦ ἐπιπέδου τῆς σοσιαλιστικῆς συνειδησι τῶν μαζῶν· γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγουν οἱ ἀρνητικὲς συνέπειες τοῦ «ὕλικου κινήτρου» στὴν ἀνάπτυξη τῆς σοσιαλιστικῆς συνειδησι τῶν μαζῶν, πρέπει λοιπὸν νὰ ἐπαγρυπνοῦμε γιὰ νὰ περιορίζουμε στενὰ τὴ σφαῖρα ἐφαρμογῆς του καὶ νὰ φροντίζουμε ὥστε νὰ ἐξουδετερώνεται ὅσο τὸ δυνατό οἱ φθοροποιὲς του συνέπειες (14).

Ἡ τέτοια ἐκτίμησι ποὺ κάνει ὁ Γκουεβέρα στὴν ἀρνητικὴ, φθοροποιὸ καὶ διαλυτικὴ ἐπίδραση ποὺ προκαλεῖται τελικὰ στὴ σοσιαλιστικὴ οἰκονομία, ἀπὸ τὴν ἐντονη ἀναφορά στὰ «ὕλικα κίνητρα», ἀπὸ τὸ «ὕλικὸ ἐνδιαφέρον» ποὺ ὀρθώνεται σὲ σύστημα ἀποταλεῖ ὁ λ ο κ λ η ρ ω τ ι κ ῆ κα τ α δ ι κ η, χωρὶς ἀμφιβολία, τῆς νέας οἰκονομικῆς μεταρρύθμισης τῆς ΕΣΣΔ, τῆς νέας οἰκονομικῆς πολιτικῆς τοῦ Κοσὺγκιν καὶ συντροφίας. Ἐπιβεβαιώνεται λοιπὸν αὐτὸ ποὺ εἶπαμε στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἀνάλυσις, ὅτι δηλ. τὰ οἰκονομικὰ μέτρα ποὺ υἱοθετήθηκαν πρόσφατα ἀπὸ τὴν Κ.Ε. τοῦ ΚΚΣΕ καὶ ἀπὸ τὸ Ἀνώτατο Σοβιὲτ τῆς ΕΣΣΔ, σημαίνουν ἕνα καινούργιο γ λ ὑ σ τ ρ η μ α στὸν κατῆφορο τοῦ ρεβιζιονιστικοῦ ἐκφυλισμοῦ, μιὰ καινούργια σοβαρὴ ἀλλοίωσις τῆς οἰκονομικῆς βάσις τῆς σοσιαλιστικῆς συστήματος, ἕνα ἀκόμα δῆμα στὸ δρόμο τῆς «ἐίρηνικῆς» παλινὸρθωσις τοῦ καπιταλισμοῦ.

Οἱ ρεβιζιονιστὲς τῆς Σοβιετικῆς Ἐνωσις, τῶν Λαϊκῶν Δημοκρατιῶν καὶ ὅποιοιδήποτε ἄλλοι μέρους, χαίρουν καὶ σιγοντάρουν εὐθύμα τοὺς ὕμνους δόξας γιὰ τὰ «πλεονεκτήματα» τῆς νέας οἰκονομικῆς μεταρρύθμισης.

Ταυτόχρονα διακηρύσσουν ὅτι αὐτὸ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀρχή, ἕνας πρῶτος σταθμὸς τῆς πορείας γιὰ τὴν «οἰκονομικὴ ἀνάπτυξη» καὶ γιὰ μιὰ καλύτερη χρησιμοποίηση τῶν «οἰκονομικῶν μοχλῶν» τῆς ἀμφοτερουματικῆς οἰκονομίας. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, σὲ ἀρκετὲς χώρες τῆς λαϊκῆς δημοκρατίας, ὅπως ἡ.χ. στὴ Τσεχοσλοβακία, τὴ Λαοκρατικὴ Δημοκρατία Γερμανίας, τὴν Πολωνία, ἔχουν πιά στὴν πράξι προχωρήσει πιὸ μακριὰ ὡς πρὸς τὶς «δοκιμές» τοὺς σχετικὰ μὲ τὴν οἰκονομικὴ οἰκοδόμησι μὲ καπιταλιστικὸ πνεῦμα, προσεγγίζοντας ὁλοένα περισσότερο τὸ γιουγκοσλαβικὸ οἰκονομικὸ σύστημα.

Ἔτσι, οἱ ρεβιζιονιστὲς προετοιμάζουν ἀπὸ τώρα τὴν

κοινή γνώμη για καινούργιες προδοσίες, για καινούργια γλυστήματα στον κατήφορο της οικονομικής αποσύνθεσης.

Τώρα αυτοί ά γ ω ν ί ζ ο υ ν τ α ι, στη Σοβιετική Ένωση να επέκτεινουν τις βασικές αρχές της μεταρρύθμισης που προγραμματίσαν στη διομηχανία, κατά πρώτο λόγο το «ύλικό ενδιαφέρον» των επιχειρήσεων, το μέγιστο κέρδος, την «άπονέκρωση» του σχεδίου και την αύξηση της εξουσίας των «διευθυντών», σε όλους τους τομείς της οικονομίας και ιδιαίτερα στη γεωργία. Σχετικά μ' αυτό ο καθηγητής Κωνσταντίν Όμπολένσκι, διευθυντής του κεντρικού Ινστιτούτου Έρευνών για τα προβλήματα της αγροτικής οικονομίας, δήλωσε τις πρώτες μέρες του Νοεμβρίου 1965, σε μια συνέντευξη που έδωσε στο Πρακτορείο του σοβιετικού τύπου «Νόβοστι»: «Όλα δσα είπαθηκαν στην ολομέλεια της Κεντρικής Επιτροπής, που συνήλθε το Σεπτέμβριο σχετικά με τη διομηχανία αφορούν το ίδιο και άμεσα και τη γεωργία. "Αν θα παίρνονται υπόψη παράγοντες όπως το κέρδος και η πρόσδοος, ο ρόλος τους σε ένα κολχόζ ή σοχόζ είναι το ίδιο σημαντικός όπως και σ' ένα εργοστάσιο. Μια σειρά από μέτρα έχουν ήδη μελετηθεί για να θελτιωθεί η λειτουργία των γεωργικών επιχειρήσεων «παίρνοντας υπόψη, στίς ειδικές συνθήκες, το ύλικό ενδιαφέρον των εργαζομένων». "Ενα σχέδιο προβλέπει ειδικά τη δημιουργία, πειραματικά, σοχόζ-όδηγών, στα όποια το Κράτος θα όρίσει μόνο ένα σχέδιο πώλησης γεωργικών προϊόντων για μια πενταετία. Κάθε σοχόζ θα έχει μια π λ έ ρ ι α α ύ τ ο ν ο μ ί α σε όλα τα πεδία, είτε στον τομέα καθαρά της παραγωγής, είτε στην οικονομική διαχείριση: αυτό από μόνο του θα άποφασίζει το είδος της δραστηριότητάς του, το σύστημα διοίκησης, τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των υπευθύνων του, τους μισθούς, τα έξοδα χρήσης, την τεχνολογία της παραγωγής, την όργάνωση της εργασίας και τον άριθμό των υπαλλήλων. «Προσέτι, ο πρόεδρος της επιχείρησης θα άποφασίζει για τις άγορές, για τον άναγκαίο έξοπλισμό, για τις πωλήσεις στο Κράτος και στην κολχόζικη άγορά, τη διάθεση των δαπανών....».

Ο ΡΕΒΙΖΙΟΝΙΣΜΟΣ ΘΑ ΠΕΘΑΝΕΙ Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΘΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΕΙ

Οί διάδοχοι του Χρουστσώφ διψούν, όπως βλέπουμε, να επιταχύνουν τη διεργασία της ρεβιζιονιστικής άποσύνθεσης, που άρχισε ο προκατόχος και δάσκαλός τους, να επιταχύνουν την πορεία προς την παλινóρθωση του καπιταλισμού. Αυτοί είναι άποφασιστικά μπασμένοι στο δρόμο για τη διάλυση της οικονομικής δάσης του σοσιαλισμού και έλπίζουν να φθάσουν ραγδαία στο σκοπό τους. Όμως άπατώνται οίκτρα, γιατί κάνουν το λογαριασμό χωρίς να παίρνουν υπόψη ούτε την αντικειμενική πορεία της ιστορίας, ούτε τη στάση των δικών τους εργαζομένων, ούτε την πάλη των μαρξιστών λενινιστών όλου του κόσμου. Οί ρεβιζιονιστές θα πρέπει να συμπεριφέρονται, να καμουφλάρονται και να παρουσιάζονται σαν υπερασπιστές του σοσιαλισμού, οί καθημερινές πράξεις τους και τα ιστορικά γεγονότα θα τους άναγκάζουν να τα άπαρνούνται όλ' αυτά και θα παρουσιάζεται γυμνή η άπαίσις προδοσία τους. Οί μέρες τους είναι μετρημένες και ο ρεβιζιονισμός, άργά ή γρήγορα θα άφανισθεί και θα παραχωρήσει τη θέση του στο θριαμβευτή σοσιαλισμό. Δέν μπορεί να γυρίσει πίσω ο τροχός της ιστορίας, κι' έμεις είμαστε θέταιοι ότι ο σοβιετικός λαός, ο ένδοξος λαός της Όκτωβριανής Έπαναστασης, δέν θα άνεχτεί άκόμα για πολύ να του καταπατούν το έργο του, να του γκραμίζουν τις κοινωνικές του κατακτήσεις, όπως «ηγέτες» άνάξιοι της μνήμης του Λένιν και του Στάλιν, καταστρέψουν το σοσιαλιστικό οικοδόμημα.

Οί Κοσύγκιν και Μπρέζνιεφ θα μπορέσουν άκόμα, για

μια περιορισμένη χρονική περίοδο, να προξενήσουν μια μεγάλη προίσβολή στο σοβιετικό λαό και στους εργαζόμενους λαούς όλου του κόσμου, στα Κομμουνιστικά Κόμματα και στο εργατικό και επαναστατικό παγκόσμιο κίνημα, μ' είναι έξω από κάθε άμφιβολία ότι οί εργαζόμενοι της Σοβιετικής Ένωσης, που καθοδηγούνται από το μαρξισμό-λενινισμό, θα τους πετάξουν από το δρόμο τους και θα ξαναμπουν με μια, όσο ποτέ άλλοτε, μεγάλη όρμη στη θριαμβευτική οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Τελικά, οί σύγχρονοι ρεβιζιονιστές, οί Χρουστσώφ, Κοσύγκιν, Μπρέζνιεφ και Σία θα μοιάζουν για τις μελλοντικές γενιές σαν «βιαστικοί διαβάτες της ιστορίας», που σπεύδουν να προφτάσουν τους προκατόχους τους στο βάσιλειο της λησμονιάς.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ε Ι Σ

- (1) Έγχειρίδιο πολιτικής οικονομίας του Ινστιτούτου Άκαδημίας Έπιστημών ΕΣΣΔ. Μόσχα 1962.
- (2) Ό σχεδιασμός, ένας σημαντικός κρίκος της διαχείρισης της σοσιαλιστικής οικονομίας. «Πράβδα», 7.2.1963.
- (3) Χρουστσώφ: «Λόγος στην Ένωση των πρωτοπόρων εργατών της Άγροτικής οικονομίας της κεντρικής ζώνης των μαύρων γαιών της Όμόσπονδης Ρωσικής Δημοκρατίας, στο Βορονέτς», 11.2.1961.
- (4) «Οίκονομικά προβλήματα της οικοδόμησης του κομμουνισμού». Βαπρόσι Έκονόμηση, σελ. 107—108, ν. 9, 1958.
- (5) Λ. Λεόντιεφ: «Πράβδα» της 7.3.1965.
- (6) Στάλιν: «Άπαντα», Ρωσ. έκδ. τομ. 12, σ. 321.
- (7) Στάλιν: «Η νέα κατάσταση και τα νέα καθήκοντα της οικονομικής οικοδόμησης από το «Ζητήματα Λενινισμού», σ. 531, έκδ. ξέν. γλώσσες, Μόσχα 1951.
- (8) Στάλιν: «Για τις έλλειψεις της δουλειάς του Κόμματος και για τα μέτρα για την εξάλειψη των τροπσκιστών και των άλλων διπρόσωπων πολιτικών-τιδων», Παρτζιντάτ, 1937, σ. 32.
- (9) «Άπολογισμός της συζήτησης για τον καθορισμό της οικονομικής αποτελεσματικότητας των επενδύσεων στη διομηχανία της ΕΣΣΔ. «Βαπρόσι Έκονόμικη», ν. 3, 1954.
- (10) «Ζητήματα του ύλικού κινήτρου στην κρατική διομηχανία», του Α. Ζάϊτσεφ και Φ. Νρόνοφ. «Βαπρόσι Έκονόμικη», 1959.
- (11) Λένιν: «Άπό την καταστροφή μιας μακράιωνης κατάστασης στη δημιουργία μιας νέας κατάστασης». «Άπαντα», τ. 30, σ. 530—531, Παρίσι-Μόσχα, 1964.
- (12) Λένιν: «Πώς να όργανώσουμε την άμλλα;». «Άπαντα» τ. 26, σ. 423, Παρίσι-Μόσχα 1958.
- (13) Λένιν: «Η μεγάλη πρωτοβουλία». «Άπαντα» τ. 29, σ. 430—431, Παρίσι-Μόσχα, 1962.
- (14) Λένιν: «Άπό το πρώτο «κομμουνιστικό σάββατο» στη σιδηροδρομική γραμμή Μόσχα-Καζάν, στο «κομμουνιστικό σάββατο» της Πρωτομαγιάς σ' όλη τη Ρωσία». «Άπαντα» τ. 31, σ. 122—124, Παρίσι-Μόσχα, 1961.
- (15) Έρνέστο Γκουεβέρα: (βλ. σχετικό του άρθρο στο περιοδικό «Η διομηχανία μας», ν. 5, Φεβρουάριος 1964).

ΤΟ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

στην αρχή του και στην εξέλιξή του

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Αντεκδικήσεις και ἀχαλίνωτη τρομοκρατία

Το 1954 ο Ντόλλες δήλωνε δημόσια: «Το Νότιο Βιετνάμ πρέπει να έχει ισχυρή κυβέρνηση, που να στηρίζεται σε δυνάμεις αστυνομίας και ασφάλειας, ικανές να περιορίσουν τους παράγοντες της ανωμαλίας». Ο Νγκό Ντίνχ-Ντιέμ και οι διάδοχοί του έκτελεσαν κατά γράμμα αυτή τη διαταγή των ΗΠΑ.

Ακριβώς μετά την υπογραφή των συμφωνιών της Γενεύης ο Ντιέμ ανακήρυξε επίσημα «τον αντικομμουνισμό» «πολιτική του κράτους». Ίδρυσε μια «Κεντρική Επιτροπή» που να διευθύνει τις έκστρατείες καταγγελίας των κομμουνιστών, και άρχισαν τη δράση τους τοπικές επιτροπές σε όλο το έδαφος της χώρας.

Σε τί συνίστατο αυτή η έκστρατεία; Τό Σεπτέμβριο του 1955, ενώ το κίνημα βρισκόταν στην μεγαλύτερή του ανάπτυξη, η γαλλική έβδομοαδία «Λά Τριμπιούν ντε Νασιόν» έδινε τα εξής στοιχεία σε απάντηση:

«Η αντικομμουνιστική έκστρατεία δεν είναι παρά σειρά διωγμών, πάντοτε άγριων και συχνά αίματηρών. Όλοι οι παλιοί αντιστασιακοί διώκονται από τις κυβερνητικές υπηρεσίες κι' ακόμα και ιδιωτικές επιχειρήσεις ύφιστανται την κυβερνητική πίεση. Τα στρατεύματα του Ντιέμ εξαπολύουν έκκαθαριστικές επιχειρήσεις, όπως σε καιρό πολέμου, ρίχνουν στα στρατόπεδα συγκέντρωσης χιλιάδες άτομα, τα οποία ζούσαν μέσα στις παλιές ζώνες των Βιετμίνχ, ληστεύουν, κάνουν πάρα πολλές εκτελέσεις χωρίς δίκες στις περιοχές κοντά στον 17ο παράλληλο. Η πολιτική δικτατορία είναι τέτοια, ώστε δεν γίνονται ανεκτές ούτε οι αντικομμουνιστικές άσεις που έχουν κάποιες διαφορές απόψεων».

Όλα αυτά, εννοείται, αποτελούσαν άνοιχτη παραβίαση των συμφωνιών της Γενεύης, οι οποίες καθορίζουν:

«Οι αρμόδιες αντιπροσωπευτικές αρχές των ζωνών του Νότου και Βορρά του Βιετνάμ (...) δεν πρέπει να επιτρέψουν άτομικές ή ομαδικές αντεκδικήσεις έναντιον προσωπών ή μελών των οικογενειών τους, τα οποία με οποιοδήποτε τρόπο είχαν συνεργασθί κατά τη διάρκεια του πολέμου με το ένα από τα δύο μέρη». (Τελική δήλωση της διάσκεψης της Γενεύης).

Σε όρισμένες περιοχές οι αμερικάνοι και οι άνθρωποί τους έφθασαν ως το σημείο να διατάζουν όλες τις γυναίκες των πρώην αντιστασιακών που ήσαν συγκεντρωμένοι στο Βορρά ή δεν είχαν εγκαταλείψει το Νότο να το δηλώσουν στα «ληξιαρχεία» και να άκυρώσουν τους γάμους τους. Γι' αυτό το σκοπό έγκαινίασαν «έβδομάδα διαζυγίου»!

Ο «άντικομμουνισμός» χρησίμευε για προπέτασμα καπνού. Τό ότι οι αμερικάνοι και οι άνθρωποί του Ντιέμ πήραν τους παλιούς αντιστασιακούς για στόχο της τρομοκρατικής τους έκστρατείας, αυτό ήταν πολύ φυσικό, γιατί επρόκειτο για πατριώτες που στο παρελθόν είχαν πεί διχ στη γαλλική κυριαρχία και δεν ήθελαν τώρα να πέσουν κάτω από το μαχαίρι των ΗΠΑ.

Στην πραγματικότητα ο διωγμός στρέφονταν γενικά έναντιον του λαού. Απόδειξη η περιπέτεια που είχε τό κίνημα της Ειρήνης της Σαϊγκόν-Σολόν, που είχε δημιουργηθεί την 1ην Αυγούστου τό 1954. Οι σκοποί του δεν είχαν τίποτα τό πολύ ριζοσπαστικό: σταθεροποίηση της ειρήνης, διαφύλαξη των δημοκρατικών ελευθεριών, ένοποι-

ηση μέσο ελεύθερων γενικών εκλογών οργανωμένων σε έθνική κλίμακα. Τό κίνημα αυτό κέρδισε γρήγορα τη λαϊκή υποστήριξη, εξαπλώθηκε στις έπαρχίες και τράβηξε στις γραμμές του πλατεία στρώματα του πληθυσμού και ακόμη όρισμένους άνωτερους αξιωματούχους της «κυβέρνησης» Ντιέμ. Αλλά, παύ γρήγορα, οι ξενόδουλες αρχές εξαπέλυσαν διωγμό έναντιον του. Ο Νγκουγιέν-Χού-Θό, νομικός της Σαϊγκόν, σήμερα πρόεδρος του Έθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου του Ν. Βιετνάμ, ήταν ανάμεσα στους ήθύνοντες που κινήματος που φυλακίστηκαν τότε.

Στα έπόμενα χρόνια οι διωγμοί και η τρομοκρατία άπλώθηκαν και έντάθηκαν. Γι' αυτές τις φρικαλεότητες έχουν γραφεί πάρα πολλά. Αναφέρουμε παρακάτω μόνο δύο παραδείγματα, ανάμεσα στα πιο έξοργιστικά:

Η ομαδική δηλητηρίαση του Φού-Λουά

Περίπου 6.000 πολιτικοί κρατούμενοι είχαν κλεισθεί σ' ένα στρατόπεδο στο Φού-Λουά, 33 χιλιόμε. από τη Σαϊγκόν. Ήταν ως επί τό πλείστον, παλιοί αντιστασιακοί που είχαν άγωνισθεί έναντιον των γάλλων άποικιστών. Τό κλείσιμο σ' αυτό τό στρατόπεδο ίσοδυναμούσε με άργό θάνατο εξαιτίας των καθημερινών βασανιστηρίων.

Την πρώτη Δεκεμβρίου του 1958, ο διοικητής του στρατοπέδου έλαβε έντολή να δηλητηριάσει την τροφή των κρατουμένων. Αφού έφαγαν τη δηλητηριασμένη τροφή, 1000 άπ' αυτούς πέθαναν με τρομερούς πόνους. Ένας μεγάλος αριθμός που προσπάθησε να σκαρφαλώσει στη στέγη για να καλέσει σε βοήθεια, σκοτώθηκε από τη φρουρά. Ο πληθυσμός της περιοχής έτρεξε να τους δοθήσει. Αλλά ένα σύνταγμα πεζικού μαζί με άλεξιπτωτιστές και τεθωρακισμένα τους άπαγόρευσαν να πλησιάσουν.

Την έπομένη οι αρχές του στρατοπέδου περιέδρεξαν με βενζίνη τα κτίρια και έβαλαν φωτιά σ' αυτά, έτσι ώστε να εξαφανίσουν όλα τα ίχνη του έγκληματος. Αλλά οι κρατούμενοι πέτυχαν να σβύσουν την πυρκαϊά. Τότε, τις έπόμενες ήμέρες, οι αρχές προσπάθησαν να εξαφανίσουν τις άποδείξεις. Έρριξαν τα πτώματα στη θάλασσα, μετέφεραν όσους είχαν επιζήσει σε άλλη φυλακή και έφεραν στο στρατόπεδο καινούργιους κρατούμενους. Διέδοσαν ότι επρόκειτο για έπιδημία, κατόπιν για ομαδική αυτοκτονία.

Έν τούτοις, δεν μπόρεσαν τελικά να κρύψουν την άλήθεια. Αυτή η σφαγή ξεσήκωσε διαμαρτυρίες σ' όλο τον κόσμο.

Ο νόμος Νο 10/59

Ο «νόμος» αυτός, που υπέγραψε ο Νγκό-Ντίνχ Ντιέμ υπό την προστασία των αμερικάνων, ξεπερνά τη ναζιστική αθαιρεσία. Δημιούργησε ένα μεγάλο αριθμό περιοδεύοντων «είδικων στρατοδικείων» για να δικάζονται οι «δολιοφθορείς». Με βάση αυτό τό νόμο όχι μόνο κάθε «πράξη δολιοφθοράς», αλλά και η άπλη πρόθεση διενέργειας της τιμωρούνταν με την ποινή του θανάτου ή των ίσοδίων καταναγκαστικών έργων — μόνο αυτές τις δύο άποφάσεις έβγαζαν αυτά τα δικαστήρια. Οι άποφάσεις τους έκτελούνταν άμέσως χωρίς δικαίωμα έφεσης.

Πολλοί άθωοι υπήρξαν θύματα αυτού του τερατώδους «νόμου». Ακόμη και ένας αμερικάνος δημοσιογράφος έγραφε από την Σαϊγκόν, τον Ιούλιο του 1959, αυτές τις λέξεις με ξεχωριστό χιούμορ. «Και μόνο η πρόθεση να ύψώσει κανείς τη γροθιά του προς την κατεύθυνση του

προεδρικού μεγάρου (του Ντιέμ) οδηγεί μπροστά στο στρατοδικείο («Νιού Γιόρκ Γουώρλντ Τέλεγραφ»).

Η δήλωση που έγινε στις 22 Μαρτίου 1965 από το 'Εθνικό 'Απελευθερωτικό Μέτωπο του Νοτίου Βιετνάμ κάνει τον απόλογισμό των εγκλημάτων των αμερικάνων και των λακέδων τους. Αναφέρει ότι από το 1954:

—Πραγματοποίησαν πάνω από 160.000 επίδρομες μικρή ή μεγάλη εκτάσεως.

—Τυφέκισαν περίπου 170.000 άτομα.

—Τραυμάτισαν ή έκαναν ανάπηρα από τα βασανιστήρια 800.000 άτομα.

—Φυλάκισαν πάνω από 400.000 άτομα σε περισσότερες από 1000 φυλακές.

—'Εβίασαν δεκάδες χιλιάδες γυναικών, από τις οποίες πολλές ήλίκιωμένες, ακόμη και παιδιά.

—Σκότωσαν 5000 άτομα, ξεκοιλιάζοντάς τα ή θάβοντάς τα ζωντανά ή με άλλες μέθοδες αντίξειες κανιβάλων.

—Κατέστρεψαν πολλά χωριά και έκλεισαν πάνω από 5 εκατομ. άτομα μέσα σε 8000 στρατόπεδα συγκέντρωσης καμουφλαρισμένα σε «ζώνες ευημερίας», «κέντρα έπανεγκαταστάσεως», «στρατηγικά χωριά» κλπ.

—Ράντισαν με δηλητηριώδεις ουσίες πολλές περιοχές, καταστρέφοντας εκατοντάδες χιλιάδες εκτάρια με σπαρτά, με καρποφόρα δένδρα και δηλητηριάζοντας δεκάδες χιλιάδες άτομα.

Στον καπιταλιστικό κόσμο πολλοί άνθρωποι δεν πληροφορήθηκαν ποτέ αυτή την εγκληματική πραγματικότητα, επίσης δεν έμαθαν ποτέ τις γνώμες που εξέφρασαν μεγάλες προσωπικότητες, όπως ο Μπέρναρντ Ράσσελλ για τον πόλεμο και τις αγριότητες που αίματοκύλισαν το Νότιο Βιετνάμ. Στο μήνυμα που έστειλε στη διεθνή διάσκεψη αλληλεγγύης για το βιετναμέζικο λαό, που έγινε στο 'Ανσί τον τελευταίο Δεκέμβριο, ο βρετανός φιλόσοφος δήλωνε:

«Ο πόλεμος του Βιετνάμ είναι ένας επίθετικός πόλεμος που οι ΗΠΑ διεξάγουν κατά της συντριπτικής πλειοψηφίας του πληθυσμού. Σ' αυτόν τον πόλεμο όλες οι κτηνωδίες επιτρέπονται. Τα χημικά δηλητήρια, οι βομβαρδισμοί με ναπάλμ, οι πιο άπιαστοι βασανισμοί και άκρωτηρισμοί και η απόστολη εκατομμυρίων και εκατομμυρίων ανθρώπων σε στρατόπεδα συγκέντρωσης που εξαναγκάζουν σε «καταναγκαστικά έργα», καμιά από αυτές τις καταπληκτικές και εγκληματικές τρέλλες δεν είναι άναγκαία.

Οι συμφωνίες της Γενεύης του 1954 περιέχουν τις βάσεις για μια λογική διεύθυνση. Οι ΗΠΑ πρέπει να υποχρεωθούν να εγκαταλείψουν το Βιετνάμ και να παραιτηθούν από τις προσπάθειές τους για να κυριαρχήσουν στους λαούς της Νοτιοανατολικής 'Ασίας.

Το 'Εθνικό 'Απελευθερωτικό Μέτωπο

Παντού όπου υπάρχει καταπίεση υπάρχει και αντίσταση. Η ανταπαναστατική βία δεν μπορεί να αντιμετωπίσει παρά με την επαναστατική βία.

Όπως το υπενθύμισε ο καθηγητής Νγκουγιέν Βάν-Χιέου, μέλος της Κεντρικής 'Επιτροπής του 'Εθνικοαπελευθερωτικού Μετώπου του Νοτίου Βιετνάμ:

«Στα πρώτα χρόνια που ακολούθησαν την υπογραφή των συμφωνιών της Γενεύης, ο νοτιοβιετναμέζικος λαός περιορίστηκε σε μη βίαιες μέθοδες αγώνα για να ζητήσει την βελτίωση των συνθηκών ζωής του καθώς και την ειρήνη, την ανεξαρτησία και τη δημοκρατία. 'Αλλά ο έχθρος απάντησε με σφαίρες και βόμβες. Οι συμπατριώτες μας γνώρισαν τις πιο μαύρες μέρες κάτω από την άφορητη τρομοκρατία των ιμπεριαλιστών και των λακέδων τους. Το 1959 ο νοτιοβιετναμέζικος λαός εξαναγκάστηκε να πάρει τα όπλα για να άμυνθεί και αποφάσισε να μην τα καταθέσει, όσο οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν εγκαταλείπουν την επίθετική τους πολιτική.

»Ο μεγάλος και αποφασιστικός αγώνας όλόκληρου του νοτιοβιετναμέζικου λαού οδήγησε στην ίδρυση του 'Εθνι-

κοαπελευθερωτικού Μετώπου στις 20 Δεκεμβρίου 1960.

Το Ε.Α.Μ. είναι ένα ενωμένο μέτωπο των πατριωτικών δυνάμεων διαφόρων τάξεων και εθνотήτων, διαφόρων πολιτικών κομμάτων, κοινωνικών και θρησκευτικών ομάδων. Περιλαμβάνει πάνω από 20 πολιτικά κόμματα και λαϊκές οργανώσεις.

Από την ίδρυσή του, σε μια ελεύθερη περιοχή του Νοτίου Βιετνάμ, το Ε.Α.Μ. υιοθέτησε ένα πρόγραμμα από δέκα σημεία, καλώντας το λαό να ανατρέψει την αμερικάνικη κυριαρχία.

Από τα μέσα του Φεβρουαρίου έως στις αρχές Μαρτίου 1962, το Ε.Α.Μ. έκανε το πρώτο συνέδριό του και εξέλεξε την Κεντρική 'Επιτροπή και πρόεδρο τον Νγκουγιέν Χόου-Θό.

Παλιός ονομαστός δικηγόρος της Σαϊγκόν, ο Νγκουγιέν Χόου-Θό φυλακίστηκε από την κλίκα του Ντιέμ το 1954 με τα κατασταλτικά μέτρα που πάρθηκαν εναντίον της 'Επιτροπής 'Ειρήνης της Σαϊγκόν-Σολόν, την οποία διέυθυνε. 'Αρνήθηκε την προσφορά του Ντιέμ, που ήθελε να του δώσει «άμνηστία» αν έκανε αίτηση για άποφυλάκιση. Κατόπιν ο Νγκουγιέν Χόου-Θό απελευθερώθηκε από τις φυλακές του Τούϊ-Χόα στο κεντρικό Βιετνάμ από τους αντίρτες.

Η ίδρυση του Ε.Α.Μ. άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο στον αντιαμερικάνικο αγώνα του νοτιοβιετναμέζικου λαού. Από τότε κέρδισε όλο και σημαντικότερες νίκες.

Στις ελεύθερες περιοχές διαφυλάχθηκαν τα θεμελιώδη δημοκρατικά δικαιώματα. Το Ε.Α.Μ. μοίρασε εκατομμύρια εκτάρια γής στους φτωχούς αγρότες, κατήργησε το νοίκιασμα της γής σε μεγάλη κλίμακα και σύγχρονα ανέπτυξε την παραγωγή, βελτίωσε τις υγειονομικές υπηρεσίες, την αγροτική εργασία και την εκπαίδευση και όλες τις πλευρές των συνθηκών της ζωής του λαού. Παρά τον πόλεμο, ο πληθυσμός των ελευθέρων ζωνών είναι τώρα αφάνταστα πιο εύτυχισμένος, παρά όταν ήταν κάτω από την κυριαρχία των αμερικάνων και των ντόπιων ανδρικήλων τους.

Η δύναμη του Ε.Α.Μ. βρίσκεται στη σταθερή υποστήριξη των μαζών. 'Ακόμα η «Νιού Γιόρκ Χέραλντ Τριμπουν» (στις 14 Φεβρουαρίου 1964) παραδέχτηκε ότι έκτός «από τις λίγες χιλιάδες αρχικούς οργανωτές», το Ε.Α.Μ. πλάτυνε, έως που αγκάλιασε εκατοντάδες χιλιάδες δραστήρια μέλη, στα οποία προστίθενται πολλά εκατομμύρια συμπαθούντων». Η εξέλιξη είναι τέτοια, που η ίδια ή αμερικάνικη έφημερίδα διαπίστωνε έννεα μήνες αργότερα (στις 14 Νοεμβρίου 1964): «Το μεγαλύτερο μέρος της χώρας διοικείται στην πραγματικότητα από την κομμουνιστική κυβέρνηση της αντίστασης (του Ε.Α.Μ.), ενώ το καθεστώς της Σαϊγκόν έχει μόνο ονομαστική εξουσία».

Το Ε.Α.Μ. εγκατέστησε μόνιμες αποστολές στην Κίνα, στην Κούβα, στη Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας, στη Τσεχοσλοβακία, στην 'Ινδονησία, στην 'Αλγερία και στη Σοβ. 'Ενωση. Είναι μέλος της 'Οργάνωσης 'Αλληλεγγύης των 'Αφρικανοασιατικών Λαών και πήρε μέρος σε πολλές συνδιασκέψεις διεθνών οργανώσεων.

Το Ε.Α.Μ. είναι ο μόνος αθένητος εκπρόσωπος των 14 εκατομ. Νοτιοβιετναμέζων.

Στη δήλωσή του στις 22 Μαρτίου 1965 το Ε.Α.Μ. εξέφρασε την όμοφωνη θέληση του νοτιοβιετναμέζικου λαού, ο οποίος συγκεντρώνεται κάτω από τη νικηφόρα σημαία του. «'Εάν ο αγώνας παραταθεί 10 ή 20 χρόνια ή ακόμα περισσότερο, όποιες και αν είναι οι δυσκολίες και οι θυσίες, είμαστε αποφασισμένοι να αγωνισθούμε, να αγωνισθούμε ως το τέλος, έως ότου να μη μείνει ούτε η σκιά του αμερικάνου έχθρου πάνω στη γή μας».

«Είμαστε αποφασισμένοι να αγωνισθούμε, να χτυπήσουμε αποφασιστικά, να σκοπεύσουμε με ακρίβεια τους αμερικάνους επίδρομείς και τους λακέδες τους, για να ελευθερώσουμε το Νότο, να υπερασπίσουμε το Βορρά και να ένοποιήσουμε την πατρίδα».

(Η συνέχεια στο επόμενο τεύχος)

● Πώς οι Ίνδονήσιοι δεξιοί στρατηγοί πήραν την εξουσία

Πρακτορείο «Νέα Κίνα», 4 'Απριλίου

Με την ένοπλη δύναμη, ο Σουχάρτο εξανάγκασε το Σοεκάρνο να παραχωρήσει την εξουσία. Διόρισε επίσης ένα νέο αντικομμουνιστικό υπουργικό Συμβούλιο, ανήγγειλε τη «διάλυση» του Κομμουνιστικού Κόμματος Ίνδονησίας και προχώρησε σε μία νέα έκκαθάριση των κυβερνητικών οργανισμών.

Η κλίκα των δεξιών ινδονήσιων στρατηγών πήρε τον τελευταίο καιρό μία σειρά μέτρα με τα οποία ολοκλήρωσαν το πραξικοπηματικό τους σχέδιο, καταλαμβάνοντας έτσι την εξουσία. Αφού ο διοικητής του στρατού ξηράς Σουχάρτο διέταξε στις 18 Μαρτίου τη φυλάκιση δεκαπέντε μελών της ινδονησιακής κυβέρνησης και ανήγγειλε τον άνασχηματισμό της, η κλίκα των δεξιών στρατηγών εξανάγκασε τον Πρόεδρο Σοεκάρνο να διορίσει στις 27 Μαρτίου μία νέα αντικομμουνιστική κυβέρνηση.

Σύμφωνα με πληροφορίες του Πρακτορείου Ά ν τ ά ρ α και του Ρ.Σ. της Τζακάρτα, ο Σουχάρτο σφετεριζόμενος το όνομα του Προέδρου Σοεκάρνο, διέταξε το πρωινό της 18 Μαρτίου να τεθούν σε «προφυλάκιση» ο Σουμπάντριο, 1ος αντιπρόεδρος και υπουργός των Έξωτερικών, ο Σαϊρούλ Σαλέχ, 3ος αντιπρόεδρος και δεκατρείς άλλοι υπουργοί, ανάμεσα στους οποίους οι υπουργοί των Έσωτερικών, Δικαιοσύνης και Πληροφοριών. Σύμφωνα με το «Γιουνάιτεντ Πρές», όταν προχωρούσε σ' αυτή την ενέργεια ο Σουχάρτο, «έστειλε άλεξιπτωτιστές και τάνκς στο Άνάτορο Μερντέκα, κατοικία του Προέδρου Σοεκάρνο... Τα κανόνια των τάνκς ήταν στραμμένα προς το Άνάτορο». Το άπόγευμα ο Σουχάρτο ανήγγειλε τη συγκρότηση ενός κυβερνητικού προεδρείου από πέντε μέλη, που αποτελείται από τον Σουλτάν Χαμενγκόν, Μπουγιόνο, Άνταμ Μαλίκ, Ροσλάν Άμπντολγκάνι, Ίνταμ Χαλίλντ και Γιοχάνες Λεϊμένα, σε αντικατάσταση του προεδρείου που είχε άνασχηματισθεί στις 21 Φεβρουαρίου από τον Πρόεδρο Σοεκάρνο, στο όποιο είχε τοποθετηθεί ο Σουμπάντριο και τρεις άλλοι αντιπρόεδροι. Έπρεπε να διορισθούν ακόμα δεκατέσσερες ύπουργοί για να αντικαταστήσουν στα καθήκοντά τους εκείνους που φυλακίσθηκαν ή παύθηκαν.

Στις 27 Μαρτίου, η κλίκα των στρατηγών της δεξιάς εξανάγκασε ακόμα τον Πρόεδρο Σοεκάρνο να άναγγείλει τον κατάλογο ενός νέου υπουργικού συμβουλίου. Σύμφωνα με το Ραδ. Σπαθμό της Τζακάρτα, το ύπουργικό συμβούλιο έχει ένα προεδρείο που αποτελείται από 6 αντιπρόεδρους και 24 ύπουργούς. Οι πέντε από τους έξι αντιπρόεδρους διορίστηκαν στις 18 Μαρτίου από τον Σουχάρτο και

ο 6ος είναι ο ίδιος ο Σουχάρτο. Άνάμεσα στους είκοσιτέσσερες ύπουργούς αυτούς, φιγουράρουν 14 στρατιωτικοί. Ταυτόχρονα, ο Άμπντολ Χαρίς Νασουτιόν, που είχε αντικατασταθεί από τον Σοεκάρνο στη διάρκεια του άνασχηματισμού της 21 Φεβρουαρίου, διορίστηκε ύπαρχηγός του Στρατού, έχοντας σαν καθήκον «τη Διοίκηση για τη συντριβή της Μαλαισίας». Μία πληροφορία του Α.Φ.Ρ. άνέφερε: «Το νέο ύπουργικό συμβούλιο που παρουσιάστηκε σήμερα (στις 27 Μαρτίου) από τον πρόεδρο Σοεκάρνο, δείχνει καθαρά πως ο στρατός παραμένει στην κορυφή του νέου κυβερνητικού οικοδομήματος». Το Προεδρείο έμφανίζεται να αποτελείται καθαρά από αντικομμουνιστικά στοιχεία. Τς Άσσοσιέιτεντ Πρές από την πλευρά του δηλώνει: «Ο Νασουτιόν μπορεί να διαθέτει μία άρκετά μεγάλη δύναμη στην κυβέρνηση σαν ύπαρχηγός του ΚΟΓΚΑΜ (Διοίκηση για τη συντριβή της Μαλαισίας)».

Άναφερόμενο στη φυλάκιση των ύπουργών και στον άνασχηματισμό που πραγματοποιήσε ο Σουχάρτο, το ίδιο πρακτορείο μετέδωσε στις 20 Μαρτίου: «Ο Σοεκάρνο εξαναγκάστηκε να παραχωρήσει όλες τις στρατιωτικές και πολιτικές έξουσίες της χώρας στο Σουχάρτο». Ο Σοεκάρνο είναι τώρα άρχηγός του Κράτους άποκλειστικά γιατί «οι ένοπλες δυνάμεις θέλουν να τον χρησιμοποίησουν σαν ένα άχυρένιο άνθρωπο».

Ο Ρ.Σ. της Τζακάρτα μετέδωσε στις 27 Μαρτίου τις «διευκρινήσεις» του Σουχάρτο «σχετικά με τη σύνθεση του νέου ύπουργικού συμβουλίου». Είπε πως ο σχηματισμός της νέας κυβέρνησης άντιπροσωπεύει «μια φάση του νικηφόρο στάδιο μίας σειράς άγώνων». Πρόσθεσε: «Ο άγώνας μας θα διαρκέσει ακόμα πολλόν καιρό. Έν τούτοις, η έλπίδα της νίκης άρχίζει να ύλοποιείται».

Σύμφωνα με το Ρ.Σ. της Τζακάρτα, στις 28 Μαρτίου, το σύνταγμα Τζακραμπιράθα, ή φρουρά του Προέδρου Σοεκάρνο, διαλύθηκε και αντικαταστάθηκε από ένα τμήμα της Στρατιωτικής Άστυνομίας. Ο ύποστράτηγος Μοχάμεντ Σαμπούρ, διοικητής του συντάγματος, παρέδωσε τις έξουσίες του στις 28 Μαρτίου στο Σουντίργκο, διοικητή του τμήματος της Στρατιωτικής Άστυνομίας. Ο διοικητής της Στρατιωτικής Άστυνομίας έπιφόρτισε το τάγμα άλεξιπτωτιστών της Στρατιωτικής Άστυνομίας, που διοικείται από τον άντισυνταγματάρχη Νόρμαν Σαζόν, με την προστασία του Προέδρου. Το «Άσσοσιέιτεντ Πρές» μετέδωσε στις 19 Μαρτίου πως «η φρουρά του Προεδρικού Άνακτόρου άποπλίσθηκε το άπόγευμα (18 Μαρτίου)».

Η κλίκα των δεξιών ινδονήσιων στρατηγών άρχισε στις 11 Μαρτίου να καταλαμβάνει την εξουσία, όταν ο Σουχάρτο διέταξε μονάδες στρατού και άλεξιπτωτιστών να

περικυκλώσουν το Προεδρικό 'Ανάκτορο και χρησιμοποιήσει τη δύναμη για να υποχρεώσει τον Πρόεδρο Σοεκάρνο να παραχωρήσει την κρατική εξουσία. Μετά την άναγγε-λία του άνασχηματισμού της κυβέρνησης στις 21 Φεβρουαρίου από τον Πρόεδρο Σοεκάρνο, δεξιοί σπουδαστές και χαμίνια, με την ύποστήριξη της κλίκας των δεξιών στρατηγών, διαδήλωναν συνεχώς στην Τζακάρτα, περικυκλώνοντας το Προεδρικό 'Ανάκτορο, χτυπώντας όρισμένα κυβερνητικά γραφεία και δημιουργώντας μιά άτμόσφαιρα χάους και τρομοκρατίας. 'Η κλίκα των δεξιών στρατηγών μετέφερε στις 10 Μαρτίου διαλεγμένες δυνάμεις καταδρομών και της μεραρχίας Σίλιγιάνγκι, που μπήκαν στην πόλη και «ατέλθαν θέσεις έπωφελούμενες από τη συσκότιση. 'Όταν ο πρόεδρος Σοεκάρνο τους κάλεσε στις 11 Μαρτίου, του έγινε γνωστό πώς το Προεδρικό 'Ανάκτορο είναι περικυκλωμένο. 'Επέστρεψε στο Μπογκόρ με ελικόπτερο. 'Η κλίκα των δεξιών στρατηγών έστειλε άμέσως το άπόγευμα της ίδιας μέρας, τρεις στρατηγούς στο 'Ανάκτορο Μπογκόρ και επέδωσαν ένα τελεσίγραφο στον Πρόεδρο Σοεκάρνο για να τους παραδώσει την εξουσία.

Σύμφωνα με το Ρ.Σ. της Τζακάρτα και το πρακτορείο ΑΝΤΑΡΑ, ο Σουχάρτο έδωσε διαταγές εξονόματος του Προέδρου Σοεκάρνο, αρχίζοντας από τη νύχτα της 11 Μαρτίου. Στην πρώτη διαταγή, δήλωσε πώς ήταν εξουσιοδοτημένος «να πάρει κάθε μέτρο που θεωρούσε σαν άναγκαίο για να εξασφαλίσει το σεβασμό του νόμου και της τάξης και για την επικράτηση της ήσυχίας» και για να εξασφαλίσει την προσωπική ασφάλεια του Προέδρου». Για το «Ρώυτερ» η διαταγή αυτή έδειχνε πώς «ο Σουχάρτο απέσπασε όλες τις εξουσίες από τα χέρια του Προέδρου Σοεκάρνο».

'Ο Σουχάρτο δημοσίευσε στις 12 Μαρτίου μιά διαταγή «διάλυσης» του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας. Σύμφωνα με το Ρ.Σ. της Τζακάρτας ο Σουχάρτο

άναγγειλε στη διαταγή αυτή: «'Η διάλυση του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας, όλων των κεντρικών και τοπικών του οργανώσεων διαφόρων βαθμίδων, όπως και όλων των μαζικών οργανώσεων που συμμερίζονται τους σκοπούς του και βρίσκονται κάτω από την καθοδήγησή του και την προστασία του· ή άπαγόρευση του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας σε όλο το έδαφος της 'Ινδονησιακής Δημοκρατίας, αυτή η άπόφαση ίσχύει άπό σήμερα».

'Όπως άνέφερε ο Ρ.Σ. της Τζακάρτα, ο Σουχάρτο δημοσίευσε στις 14 Μαρτίου μιά άλλη διαταγή, σύμφωνα με την όποία «όλοι οι ήγέτες, στελέχη και τα δραστήρια μέλη» του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας και των μαζικών οργανώσεων που έχουν σχέση μ' αυτό, «όφείλουν να όμολογήσουν το σφάλμα τους» μπροστά στις άρχές, πριν το τέλος του μηνός Μαρτίου. Στην αντίθετη περίπτωση, δήλωσε ο Σουχάρτο, «θα ληφθούν ένεργητικά μέτρα άπό τις ενδιαφερόμενες άρχές εναντίον τους». Ταυτόχρονα, ζήτησε «άπό όλους τους ήγέτες των πολιτικών κομμάτων και των μαζικών οργανώσεων να άποφύγουν να δεχθούν, σύμφωνα με τις νέες άποφάσεις της κυβέρνησης, τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας και των μαζικών οργανώσεων, που βρίσκονται κάτω από την καθοδήγησή του και την προστασία του και συμμερίζονται τους σκοπούς του και να τους παράσχουν άσυλο. Μιά ένεργητική δράση θα άναληφθεί εναντίον των οργανώσεων που θα παρραδίτσουν τη διαταγή αυτή».

Στις 31 Μαρτίου, ο Σουχάρτο εξέδωσε μιά νέα διαταγή με την όποία έδωσε «όδηγίες στους κρατικούς οργανισμούς των διαφόρων βαθμίδων, κεντρικών και τοπικών, στις διάφορες διοικητικές υπηρεσίες και κυβερνητικές μονάδες», «για την εκκαθάρισή τους άπό τα μέλη του Κομμουνιστικού Κόμματος 'Ινδονησίας και των μαζικών οργανώσεων που βρίσκονται κάτω από την καθοδήγησή του και την προστασία του».

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ 230 ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ Κ.Κ.Σ.Ε.

('Η συνέχεια άπ' τη σελίδα 55)

ριορίζονται πάντοτε στο να οργανώνουν μιά χειροτεχνική δράση στην πρωτεύουσα, παραμελώντας έτσι την άγροτιά μας που άντιπροσωπεύει τα 90% του πληθυσμού, μεταβάλλοντας τις οργανώσεις της αίτινης άριστερας σε έπιτελεία χωρίς δυνάμεις που καταφεύγουν στο έξωτερικό. Το Κόμμα της Λαϊκής Συνεννόησης, που άναγνωρίστηκε άπό τη Μόσχα σαν το μοναδικό μαρξιστικό κόμμα της 'Αιτής, δεν είναι παρά ένα παράρτημα του ΚΚΣΕ. Και το Λαϊκό Κόμμα της 'Εθνικής 'Απελευθέρωσης, για να έπιτύχει την άναγνώριση των σοβιετικών καθοδηγητών — πολύ λίγο το ένδιαφέρει η άναγνώριση του λαού της 'Αιτής — έγινε ένα κακέκτυπο του Κόμματος της Λαϊκής Συνεννόησης.

Είναι έπιτετραμμένο στους ρεβιζιονιστές της 'Αιτής να «λειτουργούν» στη Μόσχα και σ' άλλες τις άλλες πρωτεύουσες όπου φιλοξενούνται γενναϊόδωρα και μισθοδοτούνται πλουσιοπάροχα. 'Αλλά για μάς, τους μαρξιστές-λενινιστές, ο άγώνας δεν μπορεί και δεν πρέπει να διεξάγεται παρά στην 'Αιτή. 'Εμείς βρέχουμε το γενέθλιο έδαφος της με το αίμα μας και μετατρέπουμε τα ποτάμια της σε ένα εύρύτατο ρεύμα όπου θα άναμιχθεί το αίμα των πεζοναυτών με έκείνο των τοπικών άνδρεικέλων τους. Γι' αυτό είμαστε πεπεισμένοι πώς η ύποστήριξη στο Βιετνάμ, όπως και ο άγώνας για την ειρήνη και την έθνική άπελευθέρωση περνάει άπό τον άγώνα εναντίον του άμερικάνικου ιμπεριαλισ-

σμού. 'Και ο άγώνας εναντίον του άμερικάνικου ιμπεριαλισμού περνάει άπό τον ένοπλο άγώνα.

Μπροστά στην άντεπαναστατική έπίθεση των ιμπεριαλιστών και των ρεβιζιονιστών, οι μαρξιστές-λενινιστές έχουν σαν καθήκον να καταγγέλλουν άκατάπαυστα τους προδότες της επανάστασης, να καταπολεμούν τον ιμπεριαλισμό και τους λακέδες του, να στερώνουν τις οργανώσεις τους, να οίκοδομούν παντού ιδιοι δεν υπάρχουν άκόμα και στη φωτιά της πάλης πραγματικά μαρξιστικά-λενινιστικά κόμματα, που να μπορούν να οδηγήσουν τις μάζες σε έφοδο εναντίον των ιμπεριαλιστικών άκροπόλεων.

«Προλετάριοι όλων των χωρών, καταπιεζόμενοι λαοί και έθνη, ένωθείτε!»!

ΖΗΤΩ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ!

ΖΗΤΩ Ο ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ - ΛΕΝΙΝΙΣΜΟΣ!

ΖΗΤΩ Η ΕΝΟΠΛΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΕΤΝΑΜΕΖΙΚΟΥ ΛΑΟΥ!

ΖΗΤΩ Ο 'ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΩΝ!